

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 114 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 1 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 62 i 63

Primera reunió

SUMARI

Sessió núm. 62

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i un minut.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament)
(Punt únic de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat de la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras (p. 6306).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Sessió núm. 63.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Necrologia de l'I. Sr. Josep Xavier Soto i Cortés (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Obiols (S) intervé per fer la necrologia del diputat Sr. Soto. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci (p. 6308).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (Reg. 20773) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6310).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6313).

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)*, *que n'anuncia la retirada* (p. 6316).

Esmenes del G. Socialista (núms. 3, de retorn del Projecte al Govern, i 4, amb text alternatiu)

Torn a favor: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6318).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6321).

Torn en contra conjunt: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6324).

El Sr. Reguant (M) intervé (p. 6331).

Votació de les esmenes núms. 1, 3 i 5: *rebutjades per 34 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions* (p. 6331).

Votació de l'esmena núm. 4: *rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions* (p. 6332).

Article 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)*, *juntament amb les esmenes núms. 7, 8, 17, 33, 74 i 75* (p. 6332).

Torn en contra: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6333).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 2

Apartat 2.1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Apartat 2.2

Esmena del G. P. Popular (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 6334).

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Ganyet (S)* (p. 6334).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC)*, *juntament amb les esmenes núms. 12, 14 i 15* (p. 6335).

Lletra e

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6336).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 14 i 15, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 11).

Torn en contra conjunt: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6336).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6337).

Torn en contra: *Sr. Pont (CiU)*, *que anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb les esmenes núms. 16, 62 i 63* (p. 6338).

La secretària primera llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 6338).

El Sr. Farrés (IC) intervé per retirar l'esmena núm. 16 (p. 6338).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 63 (p. 6338).

El Sr. Manuel Nadal (S) intervé per retirar l'esmena núm. 62 (p. 6338).

Article 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6338).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6338).

Article 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó (P) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 22, en favor d'una esmena transaccional. Alhora retira les esmenes núms. 20, 24 i 30 (p. 6339).

El Sr. Pont (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 6339).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 23, 25, 26, 27, 28 i 36 (p. 6339).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU), el qual presenta una esmena transaccional amb les núms. 25 i 26 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (p. 6340).

El secretari segon llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 6340).

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 19).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 25, 26, 27 i 28, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 21).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 6341).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6341).

Esmena del G. P. Popular (núm. 30, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 6341).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6341).

Votació de les esmenes núms. 6, 7, 8, 33, 74 i 75: *rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions (p. 6342).*

Votació de l'esmena núm. 9: *rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 6342).*

El Sr. Pont (CiU) (p. 6342) i el Sr. Farrés (IC) (p. 6342) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació de l'esmena núm. 10: *rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions (p. 6342).*

Votació de les esmenes núms. 11 i 15: *rebutjades per 5 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions (p. 6342).*

Votació de les esmenes núms. 12 i 14: *rebutjades per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 6342).*

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 6342).*

Votació de l'esmena transaccional amb les núms. 16, 62 i 63: *aprovada per unanimitat (p. 6342).*

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 34 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 6342).*

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 19 i 22: *aprovades per unanimitat (p. 6342).*

Votació de les esmenes núms. 21 i 23: *rebutjada per 32 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions (p. 6343).*

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 25 i 26: *aprovada per unanimitat (p. 6343).*

Votació de les esmenes núms. 27 i 28: *rebutjades per 9 vots a favor, 56 en contra i 28 abstencions (p. 6343).*

Votació de l'esmena núm. 29: *rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 6343).

Text del Dictamen

Votació de l'article primer: *aprobat per 59 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció* (p. 6343).

Votació de l'article segon: *aprobat per 56 vots a favor, 34 en contra i 3 abstencions* (p. 6343).

Votació de l'article segon bis: *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 6343).

Votació de l'article segon ter: *aprobat per unanimitat* p. 6343).

Votació de l'article tercer: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 6343).

Votació de l'article quart: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 6343).

Article 5

Apartat 5.1

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 32, de modificació)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), *juntament amb les esmenes núms. 34 i 35. Alhora retira l'esmena núm. 37* (p. 6343).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6344).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 33, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 6).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 34 i 35, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 32).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 32).

La secretària primera llegeix el text de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 34 (p. 6344).

Article 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), *juntament amb l'esmena núm. 69* (p. 6344).

El Sr. Pont (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 6344).

Torn a favor de les esmenes núms. 70 i 72: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 6345).

Torn en contra conjunt: Sr. Pont (CiU) (p. 6345).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 39, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC) (p. 6346).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6346).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), *juntament amb les esmenes núms. 47, 66 i 71. Seguidament retira l'esmena núm. 40* (p. 6346).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6347).

El secretari quart llegeix el text de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 47 (p. 6348).

Esmena del G. P. Popular (núm. 41, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) n'anuncia la retirada (p. 6348).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), *juntament amb les esmenes núms. 44 i 45* (p. 6348).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6349).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC) (p. 6349).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6350).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 44 i 45, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 42).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, d'addició)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), *juntament amb l'esmena núm. 51* (p. 6350).

Torn en contra: Sr. Pont (CiU) (p. 6350).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 47, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Addició de noves disposicions

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 48, d'addició)

El Sr. Portabella (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6350).

Esmena del G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6351).

Torn en contra: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6351).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 50, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 65, 67, 68 i 73. Alhora retira les esmenes núms. 59 i 60* (p. 6352).

Esmena del G. Socialista (núm. 51, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 46).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 52, 53, 54, 55, 56, 57 i 58, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 50).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 59 i 60, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 50).

Torn en contra: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6353).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núms. 65, 67 i 68 (p. 6354).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 61, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb l'esmena núm. 64* (p. 6354).

Esmena del G. Socialista (núm. 62, d'addició)

Retirada en favor d'una esmena transaccional (esmena núm. 16).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 63, d'addició)

Retirada en favor d'una esmena transaccional (esmena núm. 16).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 61).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 65, d'addició)

Retirada en favor d'una transaccional (esmena núm. 50).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 66, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 67 i 68, d'addició)

Retirades en favor d'una transaccional (esmena núm. 50).

Disposició derogatòria

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Esmena del G. Socialista (núm. 70 de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

Addició de noves disposicions

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 71, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Addició d'annexos

Esmena del G. Socialista (núm. 72, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 38.)

Exposició de motius

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 73, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 50).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 74, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Títol del Projecte de llei

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 75, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Torn en contra: *Sr. Pont (CiU)* (p. 6355).

Votació de les esmenes transaccionals amb l'esmena núm. 34, amb l'esmena núm. 47 i amb les esmenes núms. 65, 67 i 68: *aprovades per unanimitat* (p. 6356).

Votació de l'esmena núm. 56: *rebutjada per 12 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions* (p. 6356).

Votació de les esmenes núms. 69 i 70: *rebutjades per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 6356).

Votació de les esmenes núms. 32, 35, 36, 38, 39, 42 a 46, 49 a 55, 57, 58, 61, 64, 66, 71, 72 i 73: *rebutjades per 32 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions* (p. 6356).

Text del Dictamen

Votació de l'article cinquè: *aprobat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 6356).

Votació de l'article sisè: *aprobat per 62 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 6356).

Votació de l'article setè: *aprobat per unanimitat* (p. 6356).

Votació de la disposició derogatòria: *aprovada per 59 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció* (p. 6356).

Votació de les disposicions finals primera i segona: *aprovades per unanimitat* (p. 6356).

Votació de l'exposició de motius i el títol i títols: *aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 6356).

Votació de la disposició addicional: *aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 6356).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referit al control del Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123g) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Objeccions del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Elena (S) (p. 6357).

Torn en contra: Sr. Aligué (CiU) (p. 6357).

Votació de les objeccions: *rebutjades per 24 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció* (p. 6357).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 6357).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referit al control del Decret legislatiu 15/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21239) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Objecció del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Elena (S) (p. 6357).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 6358).

Votació de l'objecci: *rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions* (p. 6358).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 6358).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial referit al control del Decret legislatiu 16/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes de rang de llei que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 21240) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Objeccions del G. Socialista

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6358).

Torn en contra: Sr. Capdeferro (CiU) (p. 6360).

Votació de les objeccions: *rebutjades per 14 vots a favor, 47 en contra i 11 abstencions* (p. 6360).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 49 vots a favor, 14 en contra i 11 abstencions* (p. 6360).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial referit al control del Decret legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció d'espais d'interès natural afectats per activitats extractives (Reg. 21244) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Objeccions del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Madueño (S) (p. 6361).

Torn en contra: Sr. Bertran (CiU) (p. 6361).

Votació de les objeccions: *rebutjades per 14 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions* (p. 6362).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, 14 en contra i 6 abstencions* (p. 6362).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt onzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 6362).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius a Catalunya (Reg. 21614) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6362).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 6364).

Rèplica: Sra. Martí i Conill (S) (p. 6365).

Contrarèplica: conseller (p. 6366).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 62

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris tercer i quart. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

– Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestades per la nova diputada d'acord amb l'article 4.1.2.ⁿ del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras..»

(La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 63.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major en funcions i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

Ordre del dia

- 1. Necrologia de l'I. Sr. Josep Xavier Soto i Cortés.*
- 2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya (Reg. 20773), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 304, 20364).*
- 3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referit al control del Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21123g), i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 305, 20421).*
- 4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referit al control del Decret legislatiu 15/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (Reg. 21239), i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 305, 20422).*
- 5. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial referit al control del Decret legislatiu 16/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes de rang de llei que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 21240), i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 305, 20423).*
- 6. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial referit al control del Decret legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives (Reg. 21244), i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 305, 20424).*
- 7. Presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18629) (BOPC, 225, 14363).*
- 8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social, presentada pel di-*

putat Sr. Joan Ferran, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Regs. 25566 i 26165) (BOPC, 302, 20236; 305, 20451).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21470) (BOPC, 257, 16291).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments, presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21471) (BOPC, 261, 16507).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya, presentada per la diputada Sra. Rosa Martí i Conill, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21614) (BOPC, 260, 16438).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi d'autonomia local, presentada pel diputat Sr. Joaquim Nadal, juntament amb altres tres diputats i una diputada, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21716) (BOPC, 261, 16507).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya i el refinançament de llur deute, presentada pel diputat Sr. Pasqual Maragall, juntament amb quatre altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21718) (BOPC, 260, 16439).

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat en relació amb els ens locals, presentada pel diputat Sr. Joaquim Nadal, juntament amb dos altres diputats i una diputada, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21719) (BOPC, 261, 16508).

15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari, presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22640) (BOPC, 271, 17034).

16. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 24104) (BOPC, 287, 18956).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut mental, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 25686) (BOPC, 302, 20233).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel diputat Sr. Daniel Terradellas i Redon, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25713) (BOPC, 302, 20234).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple, i també els noms de les qui i els qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda al llarg de la sessió a les senyores diputades i se-

nyors diputats, per la qual cosa aquesta Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia de demà, 2 de març.

Necrologia de l'I. Sr. Josep Xavier Soto i Cortés

El primer punt de l'ordre del dia és: necrologia de l'illustre senyor Josep Xavier Soto i Cortés. (*Pausa.*) Estem esperant que els familiars del senyor Soto ocupin la llotja de convidats. (*Pausa.*)

Des d'aquí dirigeixo als familiars de l'illustre senyor Josep Xavier Soto i Cortés una cordial salutació i els reitero els sentiments de condol de la cambra.

Té la paraula l'illustre senyor Raimon Obiols per a fer el parlament en memòria de l'illustre senyor Josep Xavier Soto i Cortés.

El Sr. OBIOLS: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, familiars d'en Javier, en Javier ens sorprenia, de vegades, resistint-se i fins i tot negant-se en rodó a parlar en públic; no pas per motius polítics, sinó per motius humans: quan l'ocasió li feia sospitar que l'emoció el pogués trair. I es resistia també que es parlés d'ell: amb un estirabot irònic o amb un gest brusc, volia impedir qualsevol manifestació d'aquesta naturalesa, i estic segur que si avui estigués en el seu escó hauria tractat també de girar aquesta intervenció inevitable de record de la seva persona. No volia que es parlés d'ell; volia, en tot cas, que es parlés dels seus.

El vam conèixer a finals dels anys setanta —ell havia nascut l'any 61—, tenia disset o divuit anys. Ens va colpir el seu caràcter, la seva vitalitat, un esperit llest com una centella; ens va captar a tots plegats d'una forma immediata.

Va assumir de molt jovenet importantíssimes responsabilitats polítiques. De fet, nosaltres estàvem, els socialistes catalans, en aquella època, encara sotraguejats per la complexa i difícil operació d'unitat del socialisme català, i ell fou elegit, a penes amb vint anys, coordinador nacional d'una Joventut Socialista de Catalunya que repercutia i vivia amb passió i amb una certa desorientació les conseqüències d'aquell procés. Va bastar molt poc temps per a aparèixer com un líder clar, amb un discurs singular i original que ha influït tota una generació de militants socialistes i ha deixat en ells —i en tots nosaltres també— una petja molt profunda, molt inesborrable.

De fet, ell era un impulsor; vol dir la millor categoria de líder possible, de líder polític possible. De la mateixa manera com es resistia molt sovint a parlar d'ell o que es parlés d'ell, el recordarem també sovint darrere de les cortines, en una actitud discreta i esborrada per deliberació..., per decisió pròpia, disfrutant d'una iniciativa política que ell mateix havia impulsat i capitanejat.

Fill del seu temps i de les seves circumstàncies; nascut a Badalona l'any 61; des dels setze anys treballant, primer en una agència de consignataris al port de Barcelona; assumint un compromís polític als quinze anys; diputat a les Corts Generals per un temps molt breu, l'any 83, essent aleshores el més jove diputat que petjava el Congrés dels Diputats espanyol, hi renuncià ben aviat per trobar el seu lloc al Parlament de Catalunya com a representant del poble català, en un Parlament on exercí una activitat intensa i apassionada, marcada per una voluntat de servei en relació amb els sectors de la població més indefensos. Ell ens parlà aquí, amb to apassionat, dels infants de Catalunya, dels joves de Catalunya i dels seus problemes, des de l'objecció de consciència fins als problemes de lleure, de cultura, d'educació, parlant-nos també de la gent gran, de les seves residències, de la seva situació social.

De fet, Javier Soto ha representat una nova generació de polítics a Catalunya, molt diferent de la que sorgí de la clandestinitat i del combat antifranquista en les seves manifestacions, en el seu llenguatge, en el seu to vital, sense el doctrinarisme i, a vegades, la petulància que ha estat una característica negativa d'algunes generacions juvenils de l'esquerra a Catalunya, poc ideològic, molt afermat en els valors i en els principis. Descobrí les seves arrels, però, en les generacions anteriors, no tant en la nostra com en la dels més grans: figures del socialisme català com Pep Jai, com Ramon Fernández Jurado, que havien combinat tan bé aquest tarannà de fidelitat incommovible a uns valors i uns principis amb una actitud vital, irònica, relativista en molts aspectes, rígida en el terreny moral, però molt tolerant en el terreny humà; aquesta veta llibertària que va caracteritzar el millor del moviment obrer i socialista a Catalunya els anys trenta.

Javier se sentia —per utilitzar una expressió seva— representant «dels del túnel», de tots aquells que, per la seva condició de joves o de marginats o de diferents apareixien com destinats a discórrer per sota l'asfalt del convencionalisme i de les coses establertes en la nostra societat. Justament amb els seus companys organitzà un congrés memorable de la Joventut Socialista de Catalunya en un túnel, en una estació de metro, a les rondes de Barcelona, i amb un lema que era aquest: «Les sortides del túnel». Proposava, amb els seus, a una joventut sotraguejada en aquells finals dels vuitanta pel desencís, en molts aspectes, una rebel·lia amb causa. Tenia una preocupació especial per la joventut de les perifèries urbanes, per la joventut suburbial, els problemes de la qual també va saber detectar i escriure en un informe que serà recordat pel nostre company José Ignacio Urenda. Aquest informe va ser, en certa forma, una pedra de fonament d'un projecte polític: el projecte polític que, en la Joventut Socialista de Catalunya, impulsà fonamentalment en Xavier Soto.

Un altre congrés de la seva Joventut Socialista es va fer sota el lema: «El plaer d'avançar junts»; una connotació generacional, però també una afirmació del plaer, de la satisfacció que produeix, fins i tot quan s'avança entre perplexitats o quan s'avança entre tenebres, avançar plegat amb els

altres, compartint amb els altres moments d'esperança, anhels, passions i també moments difícils, moments on sembla que les coses perden sentit. No ha estat fàcil per a Javier i per a la seva generació avançar en aquesta direcció, i si ho han fet amb plaer ha estat perquè ho han fet junts, perquè ho han fet plegats, amb una dimensió solidària que ha estat capaç de mantenir la voluntat d'acció i també, molt fonamentalment, la capacitat d'indignació. Perquè la solidaritat, la capacitat de revolta davant de tantes injustícies es porta al cor, per descomptat, o la porten com a valor els infants i els adolescents, però tendeix a perdre's, a subsumir-se en la indiferència d'una falsa sabiduria al llarg dels anys. La solidaritat ha de ser educada permanentment, i només pot ser educada a través del treball col·lectiu, del treball amb els altres. I aquesta labor educadora, envers els altres i envers ell mateix, és, des del meu punt de vista, una de les facetes més atractives, més interessants, d'un home que ha mort als trenta-tres anys, però que ha mantingut amb una vivesa, amb una autenticitat totals els valors de solidaritat, de lluita per la llibertat i per la igualtat, de revolta contra la injustícia i contra la marginació que tenia quan el vam conèixer als disset anys.

Ha estat un impulsor —ho he dit— d'una molt bona collita. Fa anys que no érem bons per a les bones collites, i, com que a ell no li hauria agradat que haguéssim parlat massa d'ell i hauria volgut més que parléssim dels seus, de la seva generació, d'aquesta bona collita que ell va saber conrear i impulsar i projectar cap al futur, jo voldria citar també, com a exponent d'aquesta labor inestimable, els noms d'un quants dels seus companys i companyes en les seves responsabilitats, en les seves perspectives de futur, perquè, junt amb tots nosaltres, són ells fonamentalment els que hauran de tractar de tirar endavant la lliçó, el mestratge, de Javier Soto, després de la seva desaparició. Regidors, joves, dels ajuntaments de Catalunya, com Francesc López, com Carles Ruiz, Carmina Pueyo, Joan Pluma, Josep Baliu, Enric Trillas; responsables que han assumit la presidència del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya com Narcís Castanyer o la presidència del Comitè Europeu dels Consells Nacionals de la Joventut, com Joan Pluma, o com la Secretaria General a Viena de la Internacional Juvenil Socialista, Ricard Torrell, o la presidència del Consejo de la Juventud de España com Maribel Serrano; periodistes com Andreu Castellet o Rosa Maria Molló; dirigents associatius com Isabel Castro, com Carles Martí, com Artur Baizán, mobilitzats amb els estudiants de l'hivern del 86-87; professionals com Germà Bel, com Joaquim Coll; tècnics de l'Administració com Vicenç Cuscullà, com Blanca Solana, com el seu company Ricardo Castro. Un grup de gent incomprensible, des del meu punt de vista, donades les circumstàncies i donades, també, les nostres mancances en la vida política. Una generació que té molt horitzó al davant i que hauríem de desitjar que es poguessin desenvolupar en els anys a venir en la línia que ha marcat la trajectòria vital de Javier Soto; una rebel·lia amb causa, una afirmació del valor de la democràcia i de les institucions —en Javier estava orgullós d'aquest Parlament i

del fet de ser diputat en aquest Parlament—, però també una pulsio permanent i irreverent contra l'excés de professionalització i de petulància, contra l'excés d'institucionalisme, contra el pragmatisme sense valors i, per descomptat, contra el carrerisme egoista i insolidari; és a dir, la millor faceta de l'activitat política, del compromís polític, de la funció política, entesa com a dimensió essencial d'una persona completa.

I era una persona completa, en Javier, en tots els aspectes; una persona sàvia, una persona tossuda en la defensa d'uns determinats ideals, una persona tossuda, també, en el rebuig de la petulància i de l'excés de protagonisme, una persona terriblement lúcida, com ens ha recordat el nostre president Joan Reventós; terriblement lúcida des de la seva primera joventut. El que es copsava i sorprenia en ell era justament aquesta lucidesa tremenda d'una persona que per la seva edat no podia haver experimentat moltes coses i les havia assumit, les havia interioritzat, per la seva intel·ligència i per la seva generositat i obertura envers els altres. Ell tenia l'escrúpol de no figurar, sinó de ser; aquesta actitud discreta de pudor, amb el recurs a la ironia i a la duresa, que havíem també constatat en algunes de les seves intervencions parlamentàries, però que en cap moment ha obscurit el fet que, essent tan simpàtic, tenint tants gestos de tendresa i tants detalls humans, la seva desaparició va provocar una extraordinària commoció, un gran impacte, en aquesta cambra, fins i tot en aquells que havien estat els adversaris d'algunes de les seves intervencions més apassionades i més dures.

El nostre company Jordi Font va tenir l'endemà de la mort d'en Javier l'experiència colpidora de trucar al seu domicili i escoltar la seva veu en el contestador automàtic: «No hi sóc en aquest moment» —deia—, «deixa'm el teu nom i et trucaré». Jordi Font, en un article comentant aquest fet, deia: «En el contestador en Javier diu que no hi és, però que després ens trucarà, segur. Moltes vegades ressonarà en la nostra oïda la seva veu amable, el calor d'home bo que fou, com una apel·lació íntima, el què i el com del nostre compromís.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Ara convido la cambra a recollir-se en un minut de silenci en memòria del desaparegut.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)*

Té la paraula l'honorable conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, ja en la seva exposició de motius la Llei de política territorial, aprovada per aquest Parlament el novembre del 83, incideix sobre determinades problemàtiques territorials de Catalunya; es fa esment, per exemple, de les tendències a la congestió de determinades zones del litoral i de la tendència al despoblament d'altres parts del territori; també es fa esment de l'existència de nivells de renda inadequats en algunes parts del territori. La Llei recull, per tant, els principals desequilibris territorials de Catalunya. Enfront d'aquesta situació es proposa una política equilibradora, i la definí com aquella que posa les condicions apropiades per tal d'afavorir l'extensió, per tot el territori, dels nivells de renda i de qualitat de vida adequats, tot corregint la tendència al debilitament d'una part del territori, per una banda, i a l'excessiva concentració de població i d'activitat, per una altra. Dit en altres termes, els objectius que la Llei proposa són: la promoció ordenada del creixement i l'extensió de la qualitat de vida. Són objectius necessaris i, per tant, és enterament lògic que en el seu articulat la Llei determinés que l'Administració de la Generalitat ha de prendre les mesures necessàries per a promoure el desenvolupament socio-econòmic amb criteris d'equilibri social i territorial. També són objectius d'un caràcter molt complex. Aquesta complexitat es deriva fonamentalment de tres raons.

La primera és la gran quantitat d'instruments que cal utilitzar per tal d'assolir-los; aquí hauríem de comptar totes les accions de les administracions que afecten el territori a l'equilibri territorial; de fet, són molt nombroses: carreteres, ferrocarrils, serveis sanitaris, sòl industrial, política agrària, etcètera.

La segona raó per la qual els objectius d'equilibri territorial són complexos és el nombre d'administracions que porten a terme actuacions que es relacionen amb ells. Indubtablement, l'Administració de la Generalitat n'ocupa el lloc central, ateses les competències que té en diversos camps; també, però, l'Administració de l'Estat ha mantingut competències sobre àmbits que tenen importància per a l'equilibri territorial, com són determinades carreteres, ports i aeroports; les comarques i els municipis també tenen incidència en el seu àmbit territorial, i, per últim, la Unió Europea desenvolupa actuacions típicament equilibradores, mitjançant els seus programes d'ajuda a territoris considerats com a desfavorits.

La tercera raó per la qual els objectius d'equilibri territorial són complexos és perquè no es poden assolir en un període de temps relativament curt i amb l'aplicació d'un conjunt de mitjans clarament delimitats. En realitat, si volem millorar els desequilibris que la Llei de política territorial esmenta en la seva exposició de motius, necessitem actuar al llarg de molts anys amb tots els instruments disponibles. Solament així podem tenir una esperança raonable de lluitar amb èxit amb els fenòmens de congestió i de despoblament,

o podem contribuir a posar les condicions per tal que tot el territori funcioni amb una alta vitalitat econòmica.

Quina és la conseqüència d'aquesta complexitat dels objectius d'equilibri territorial que la Llei de política territorial proposa? Sembla, de bon començament, que un pla territorial general destinat a aconseguir aquests objectius és molt difícil de fer si interpretem que hem d'establir una seqüència detallada d'actuacions en els diversos àmbits que influeixen sobre l'equilibri territorial, considerant la totalitat del territori i agafant un període de temps llarg, imprescindible quan es tracta d'incidir sobre aquestes realitats, tenint en compte, en primer lloc, les característiques del que fins ara hem anomenat «els instruments per assolir l'equilibri», com ara les carreteres, la sanitat o els espais naturals protegits. Cada un d'ells té aspectes tècnics, jurídics i econòmics completament peculiars, com també implicacions específiques pel que fa a les relacions entre administracions o pel que fa a la incidència sobre sectors econòmics. És possible posar en un sol pla territorial tots aquests aspectes? I, si fos possible, seria convenient?

Aquests dubtes entenem que queden resolts per una interpretació adequada de la Llei esmentada. En realitat, aquesta Llei no demana que el Pla territorial general concreti una seqüència detallada d'actuacions en els diversos àmbits que influeixen en l'equilibri territorial. El que demana és una altra cosa. I és important, millor dit: és imprescindible interpretar correctament què és el que es demana. Es tracta de complir amb la seva lletra i el seu esperit i, també, de tenir una concepció realista del Pla territorial general. Perquè, efectivament, la Llei de política territorial defineix en termes realistes la figura del Pla; no li demana cap impossible, com sembla que seria impossible la planificació molt detallada que intentés abastar amb precisió i a llarg termini totes les actuacions amb incidència territorial.

Quina és la definició que la Llei de política territorial dona al Pla? En primer lloc, cal assenyalar que la Llei no solament crea la figura del Pla territorial general; també crea les figures dels plans territorials parcials i la dels plans sectorials. Els primers, els plans territorials parcials, han d'afectar parts del territori de Catalunya, i la Llei els concep com una explicació de les determinacions del Pla territorial general. Els plans territorials sectorials són concebuts per la Llei com a plans d'incidència territorial elaborats pels departaments de la Generalitat i que han d'afectar tot el territori de Catalunya.

El Pla territorial general no és, per tant, una figura aïllada; el seu paper s'ha d'entendre en relació amb la resta de figures de planificació. Al respecte la Llei li assigna la funció de definir els objectius d'equilibri territorial i de ser un marc orientador. La seva funció en relació amb la resta de plans queda clarament establerta quan la Llei de política territorial afirma que el Pla defineix el marc de coherència de tots els plans, programes o accions amb incidència territorial, els quals n'han de tenir en compte les orientacions. El Pla no ha de ser, per tant, la definició detallada d'un gran conjunt d'actuacions orientades a l'equilibri del país; el Pla ha de ser

un instrument per a orientar d'altres plans, siguin territorials parcials o sectorials, en el sentit de l'equilibri territorial, o, més en general, per a orientar les actuacions amb incidència territorial en aquest mateix sentit.

Amb aquesta funció de marc, el Pla també pot respectar l'àmbit d'autonomia de les diverses institucions que tenen incidència sobre el territori, cosa que seria completament impossible si estigués enfocat amb intenció d'assolir un grau de detall important en els diversos sectors i territoris. El Pla territorial general, que avui presentem, està pensat, per tant, per a ser un pla-marc que deixi l'oportú camp de joc a uns altres plans i a les diverses administracions que tenen incidència sobre el territori. Els seus continguts, d'acord amb el que determina la Llei de política territorial, es presenten en els estudis d'informació, en la memòria, en els documents gràfics i en l'estudi econòmic i financer. La memòria és la part pròpiament propositiva que caldrà que analitzem ara breument per tal de fer palès aquest caràcter de pla-marc que he comentat.

El Pla territorial es limita en essència a fer dues coses: definir un model territorial d'equilibri i establir de quina manera han de contribuir la resta de plans al desenvolupament d'aquest model. El primer aspecte del model d'equilibri fa referència al reequilibrament intern de l'àmbit metropolità de Barcelona, que es vol aconseguir aprofitant el potencial que ofereixen un conjunt de ciutats intermèdies que han mantingut sistemes urbans propis. Martorell, al nord del Baix Llobregat; Granollers, al Vallès Oriental; Mataró, al Maresme, i Vilanova i la Geltrú i Sitges, al Garraf, són exemples d'aquestes ciutats intermèdies. Caldrà recolzar-hi les propostes de reequilibrament i descongestió de l'àmbit metropolità reforçant-les mitjançant equipament i serveis i també amb una bona accessibilitat.

El segon aspecte del model d'equilibri fa referència al reequilibrament global de Catalunya a partir de la potenciació dels pols exteriors a l'àrea metropolitana que tenen potencial i que poden irradiar capacitat de creixement i benestar als territoris de la seva àrea d'influència.

També, en tercer lloc, s'ha d'entendre l'equilibri com el reforçament del caràcter que té Catalunya d'unitat funcional gràcies a un sistema de ciutats prou ric, que cobreix funcions diverses i que funciona com una xarxa de relacions de tot tipus; relacions que s'han intensificat progressivament amb la millora de les comunicacions i la intensificació dels intercanvis.

El model territorial que proposa aquests objectius d'equilibri interior de l'àmbit metropolità de Barcelona i d'equilibri i integració de tot Catalunya es formula mitjançant dues peces fonamentals: la imatge-objectiu de distribució de la població per a l'any 2026 i la definició d'un conjunt de sistemes de proposta. Amb la imatge-objectiu de distribució de la població per a l'any 2026 es té en compte l'evolució històrica de la distribució de la població i es proposa que en el futur la tendència poblacional que resultaria del passat es rectifiqui progressivament en el sentit de disminuir el pes que sobre el conjunt de Catalunya té l'àmbit metropolità de

Barcelona i d'augmentar en canvi el pes de la resta d'àrees del territori.

La segona peça mitjançant la qual es defineix el model d'equilibri és la concreció d'un conjunt de sistemes de proposta. Cada un d'ells està format per diversos municipis que avui dia ja estan lligats entre si per una mobilitat obligada relativament intensa —sistemes urbans—, més uns altres situats en continuïtat amb ells. Alguns dels sistemes de proposta que es defineixen són els següents: el sistema central de l'àmbit metropolità de Barcelona, que és aquell que ja no té possibilitats físiques d'expansió; el sistema d'expansió i articulació del sistema central metropolità que encara tenen capacitat d'acollida, capacitat que s'haurà d'utilitzar sense comprometre-hi la qualitat de vida —part central i litoral de la comarca del Baix Llobregat, tota la comarca del Vallès Occidental i la part del Vallès Oriental que limita amb l'Ocidental fins a la riera de Tenes i la part sud del Maresme fins a Vilassar de Mar—; els sistemes de reequilibrament metropolità que han de complir les funcions esmentades abans —sistemes urbans de Martorell, Mataró, Vilanova i la Geltrú, Sitges i Granollers - Sant Celoni; sistemes per al reequilibrament territorial de Catalunya situats fora de l'àmbit metropolità i que han de complir funcions reequilibradores —dintre d'aquests sistemes es distingeixen diversos nivells, d'acord amb la població de cada sistema. Els sistemes de proposta signifiquen, per altra banda, àrees del territori que per les relacions que mantenen presenten una certa unitat que convindria que fos tinguda en compte i potenciada per a una planificació conjunta.

A més de definir el model territorial en els termes explicats fins ara, el Pla territorial el desenvolupa en línies generals mitjançant una sèrie de determinacions enfocades a orientar els plans territorials sectorials i els plans territorials parcials. En les infraestructures de transport s'ha posat un èmfasi especial perquè amb la seva funció de canalitzadores de fluxos de persones i de mercaderies ajuden activament a la consecució del model proposat potenciant territoris amb capacitat d'expansió o relligant tot el país i reforçant d'aquesta manera la seva naturalesa d'unitat funcional. Cal remarcar, però, que el Pla territorial general, pel que fa a les infraestructures de transport o la resta d'infraestructures, fa propostes de caràcter genèric i deixa als plans territorials corresponents la tasca de concretar la xarxa d'instal·lacions necessàries.

Pel que fa als equipaments, especialment rellevants per a la millora de la qualitat de vida, el Pla estableix una metodologia per a la realització dels corresponents plans sectorials, metodologia destinada a orientar aquests plans cap a una distribució equilibrada per a tot el territori dels corresponents centres.

Respecte a la protecció del medi, el Pla defineix els espais que poden ésser objecte de protecció i, en funció que ho són, la manera de delimitar els espais i les directrius per a la seva protecció. En concret, el Pla defineix com de possible protecció els espais caracteritzats per tenir els següents valors: valors naturals intrínsecs, valors agrícoles o forestals,

capacitat reequilibradora en relació amb l'home-natura, valors culturals, per criteris de legislacions sectorials —l'eres de rius, per exemple.

Pel que fa als plans territorials parcials, el Pla dona un conjunt de directrius per a la seva realització, començant per la definició de sis àrees que han de ser objecte de l'aplicació d'aquest tipus de pla. També es defineixen una sèrie de determinacions que hauran de ser tingudes en compte pels plans territorials parcials amb la finalitat d'assegurar el desenvolupament correcte del model territorial proposat.

El Pla territorial general ha estat sotmès al procés d'informació institucional manat per la Llei de política territorial. Inicialment havia de tenir una durada de dos mesos, però arran de les peticions de diversos ajuntaments i consells comarcals es va perllongar tres mesos més.

El nombre total d'institucions que van presentar alegacions va ser de 264, 218 de les quals foren ajuntaments. El total d'alegacions, incloses les presentades per 24 organismes que no estaven entre els que la Llei defineix com a allegants potencials, va ser de 1.217, sense tenir en compte les que ja estaven esmentades anteriorment. Aquestes alegacions van ser objecte d'un estudi minuciós i se'n van poder acceptar 560, és a dir un 46% del total, la qual cosa ha significat un notable enriquiment del Pla.

Senyores i senyors diputats, per primera vegada es porta a aquesta cambra un pla territorial general. És convenient, per tant, preguntar-se com ens situem dins de les tradicions de planificació territorial del nostre entorn. Fer aquesta reflexió no sembla fàcil, ja que freqüentment s'ha afirmat pels mateixos experts en aquesta matèria que no existeix una teoria o una doctrina suficientment definida sobre el que ha de ser un pla territorial. De fet aquest és un assumpte en què existeix força controvèrsia.

També hi ha un aspecte polític que afegeix una complicació suplementària; es tracta dels diversos models d'estat centralitzats, per una banda, i federals i autonòmics, per una altra, amb una distribució de competències molt diferent en cada cas i amb la consegüent repercussió sobre els instruments de planificació. Malgrat aquestes dificultats, per a fer la reflexió que proposem ens podem recolzar en els trets generals que ha tingut la història de la planificació territorial, la qual ha anat a parar a la formulació de documents que en els seus continguts i en la seva naturalesa tenen notables coincidències, cosa gens sorprenent si tenim en compte que els diversos països hem d'afrontar realitats que tenen importants similituds.

La història de la planificació territorial s'ha format per capes successives: els esforços de racionalització de l'espai urbà a Alemanya i als països anglosaxons a la meitat del segle XIX i principis del XX, el posterior tractament específic de diversos àmbits sectorials de la planificació dels anys setanta, molt preocupada pels pols i eixos de creixement. Podríem dir que avui la repercussió d'aquestes capes successives que acabo d'esmentar ha donat com a resultat el disseny d'una planificació que les contempli totes d'una forma articulada, donant el seu lloc apropiat al desenvolupament i al

medi ambient, als espais urbans i als rurals en general, als diversos aspectes implicats en el territori.

La Carta europea d'ordenació del territori de l'any 1983 recull aquesta concepció en definir l'ordenació del territori com una disciplina científica, una tècnica administrativa i una política concebuda com un enfocament interdisciplinari i global, l'objectiu de la qual és un desenvolupament equilibrat de les regions i l'organització física de l'espai segons un concepte rector. Aquest desenvolupament de la planificació no ha estat certament uniforme a tot arreu. A casa nostra, les circumstàncies polítiques anteriors al restabliment de la Generalitat no eren certament favorables, però amb aquesta restauració hem recuperat el temps perdut i s'han desenvolupat els instruments precisos per posar-nos al dia en matèria d'ordenació del territori. Un d'aquests instruments és el Pla territorial general que avui presentem; és un document que per la seva naturalesa i pels seus continguts s'inscriu plenament en les tendències actuals del nostre entorn, tendències que són el resultat d'aquella història que he esmentat, desenvolupada en diversos indrets en casos particulars i en ocasions discontinuades.

Una de les coincidències que hem de remarcar entre el planejament a diversos països i el Pla territorial general és la d'inscriure'ns dintre d'un conjunt jeràrquic. A Catalunya comptem per sota del Pla territorial general amb la figura dels plans territorials parcials, destinats a concretar en una part del territori les determinacions d'aquell. És el mateix que, per exemple, a Baden-Württemberg, on es reproduïen tres nivells: representant per a la planificació del Land, els plans subregionals aplicats a les regions d'ordenació i els plans municipals. El mateix es podria dir d'altres Länder o bé d'Holanda, on existeixen els esquemes estructurals per al conjunt de la nació; els plans nacionals per sota, i, per últim, els plans d'usos del sòl i els plans de construcció.

També ens trobem amb una altra coincidència significativa pel que fa al grau de detall i al caràcter indicatiu dels plans. Ens trobem amb plans que, com el nostre, estableixen línies generals que uns altres plans han de desenvolupar, no tenen incidència directa sobre els usos del sòl ni sobre el territori, ni tampoc sobre les activitats privades; constitueixen —això sí— una orientació per a les actuacions de les administracions. A Holanda, per exemple, la Llei del 85 ha estès la discrecionalitat i la flexibilitat dels plans dintre d'una tendència general a la regulació; al Piemont, el pla regional, la discussió és que és constituït per un document metodològic i estratègic; tampoc el pla de Baden-Württemberg té la pretensió d'establir àmplies vinculacions. Naturalment, darrere d'aquesta orientació cap a plans constituïts per línies generals, no vinculats, existeixen les raons abans exposades: la complexitat i la rigidesa que es derivaria d'altres enfocaments, també com la necessitat de mantenir l'adequat respecte a l'autonomia municipal, molt viva a Suïssa, Holanda o Alemanya.

També existeix un alt grau de coincidència entre les matèries tractades pels diversos plans territorials, ja que la història del planejament territorial, que té al darrere l'evolució

de les societats i de les economies occidentals, ens fa arribar als mateixos punts, encara que adaptats als problemes de cada territori. La preocupació per l'equilibri dels assentaments es fa palesa, per exemple, en llocs tan diferents com l'Île de França, interessada en un desenvolupament harmoniós de la seves ciutats, o Baden-Württemberg, on volen conservar el que es ja es pot considerar una bona organització jerarquitzada de centres urbans. També s'observa la necessària inclusió d'aspectes mediambientals i de polítiques referents a la distribució d'equipaments en el territori. En qualsevol cas, les infraestructures del transport juguen també un paper essencial, com és normalment reconegut quan es parla d'ordenació del territori.

En síntesi, podem dir que tenim un pla territorial general plenament homologable amb el nostre entorn, i, per tant, creiem que continuar amb la qualitat requerida, la tradició catalana del planejament territorial i, concretament, la constituïda pels treballs de Nicolau Rubió i Tudurí, de l'any 32, i pel Pla general d'obres públiques de Victorià Muñoz i Homs, de l'any 35... Disposem, per tant, d'un important instrument nou de planificació, però cal tenir en compte que això no constitueix una revolució en la política territorial del Govern; al contrari, és un pas més dintre de la política d'equilibri que hem practicat des del principi, posant els instruments de què es disposa al servei d'un model territorial que cerca posar a l'abast de tots els catalans els nivells adequats de qualitat de vida i les oportunitats que ofereix el desenvolupament econòmic.

Des d'una òptica territorial, això ha significat tenir cura que tot el territori funcioni com una unitat harmònica, integrat en les comarques. Aquesta política reequilibradora ha tingut quatre pilars: les infraestructures del transport, els equipaments i les mesures de foment i la política mediambiental. Recordem breument que el primer pla de carreteres ja es va formular donant molta importància a la política d'equilibri; que les xarxes d'equipaments sanitaris, d'ensenyament, culturals i socials s'han estès equilibradament per tot el país; que les comarques de muntanya han estat objecte d'un tractament especial, i que s'han aplicat en diversos llocs mesures de foment industrial, agrícola i turístic i que l'avenç mediambiental ha estat fort en tots els fronts.

De fet, el país que ara tenim, el país del 1995, és fonamentalment diferent del que teníem l'any 80, i això és degut, en gran part, a la política, de signe equilibrador, portada a terme pel Govern de Catalunya.

La Llei de política territorial determina, en l'article 8, setè, que el Consell de Govern, mitjançant el projecte de llei corresponent, ha de proposar al Parlament l'aprovació del Pla territorial general. El Projecte de llei que hem presentat s'ajusta a aquest propòsit: sotmetre el Pla a l'aprovació del Parlament i concretar algun aspecte essencial lligat a aquesta aprovació. És per això que el primer article recull l'aprovació pròpiament dita i, a continuació, es concreten els àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials; se subratlla el paper dels sistemes de proposta dins els plans territorials parcials; es remarca la relació entre els plans territorials parcials

i sectorials i el Pla territorial general; s'estableixen la vigència del Pla i els mecanismes de revisió; es preveu el seguiment del Pla, i s'estableix la forma de donar-li publicitat.

D'acord amb tot el que he dit abans, creiem que el Pla territorial general ha de ser un marc orientador per a altres plans i per a les actuacions amb incidència territorial. És en funció d'aquesta concepció que hem presentat aquest Projecte de llei.

Com també he dit, és el que demana la Llei de política territorial; també implica una concepció liberal, que és la nostra, que vol defugir els excessos reguladors, que creu en la iniciativa privada i que vol deixar a les diverses administracions públiques l'espai d'actuació que els pertoca, d'acord amb les seves competències.

La iniciativa privada té, efectivament, una especial importància per a l'acompliment dels objectius d'equilibri del Pla; és important la iniciativa que cada territori demostrï, la qual cosa és fonamental per al seu desenvolupament, i no pot ser suplert per cap altra cosa: ni subvencions, ni infraestructures, ni equipaments. Tenim, a Catalunya, una bona capacitat d'iniciatives, i, per tant, el paper de les administracions és recolzar-la i donar facilitats. En aquest sentit s'ha orientat el Pla.

En definitiva, la Llei vol ser un pas endavant, important des del punt de vista instrumental, per consolidar els preceptes d'equilibri, qualitat de vida, per fer competitiu el nostre país, amb projecció de futur al servei dels ciutadans. Amb tot, sé que el Projecte de llei ja ha millorat en el tràmit parlamentari, gràcies a les esmenes presentades pels diferents grups, als quals vull agrair el seu esforç i dedicació, i previsiblement encara millorarà més.

Gràcies, molt honorable president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No essent així, passem al debat del Projecte de llei. La presidència ha d'advertir que la disposició addicional d'aquest Projecte de llei modifica una llei bàsica de desenvolupament de l'Estatut, per la qual cosa caldrà, d'acord amb l'article 111 del Reglament, el vot favorable de la majoria absoluta, votació que tindrà lloc en el moment que oportunament anunciarà aquesta Presidència.

Hi han reservades cinc esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern, i dues d'elles amb text alternatiu. La primera esmena a la totalitat de retorn és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Honorable president, honorables consellers, senyores i senyors, la Llei que proposa aprovar el Pla general territorial de Catalunya pretén donar compliment al mandat de la Llei 23/83, sobre política territorial. Una bona llei, aquella, que pretenia abordar els greus problemes dels desequilibris territorials, els problemes de congestió, especialment a la regió metropolitana, i els de despoblament, que any rere any van fent de Catalunya un país més difícil.

Iniciativa per Catalunya vol, abans que res, reivindicar la planificació regional com un instrument útil i eficaç, i, mentre que en aquesta cambra el president de la Generalitat en reiterades ocasions ens ha explicat que a Convergència i Unió li agrada més suggerir que planificar, a Europa es continua defensant la planificació regional, tal com ho demostra el document comunitari *Europa 2000*, o, més darrerament, l'*Europa 2000 plus*. I a Europa no tenen problemes a assenyalar que, amb caràcter previ, s'ha de fer una planificació estratègica que determini les senyes d'identitat i els principals objectius i interessos socio-econòmics i mediambientals del territori regional, de les zones de muntanya, les zones rurals, els espais d'interès natural, les grans ciutats i els seus sistemes urbans immediats, els sistemes transnacionals i europeus, etcètera. I continuen afirmant que les propostes estratègiques requereixen la intervenció i el consens de tots —de tots— els agents amb capacitat d'intervenir: les administracions competents en els seus diferents nivells —comunitari, estatal, regional i local—; els agents econòmics i socials, la comunitat científica i educativa.

Pràcticament res de tot això s'ha fet; devem anar més avançats que a Europa. Deu anys de retard i una formal consulta institucional a les corporacions locals per presentar una proposta d'aquest Pla territorial, el destí del qual és de romandre en les prestatgeries de conselleries i ajuntaments com a precedent gloriós d'una il·lusió totalment frustrada. En definitiva, el treball final de carrera més car de la història del nostre país, que, evidentment, al nostre parer no mereix una menció *cum laude*.

Deu anys de retard, en què l'activitat del país ha continuat, i el desenvolupament econòmic ha seguit, i les seves tendències previsible s'han acomplert: reconversió i crisi de quasi tots els sectors econòmics tradicionals; atur i marginació; aparició de noves activitats; creixent terciarització de l'economia... Deu anys en què els desequilibris territorials s'han incrementat, en l'àmbit del país, en la tensió costa-interior i, en l'àmbit urbà, desequilibris i desestructuracions dins els conjunts metropolitans, al mateix temps que apareixien noves centralitats. S'han consolidat problemes d'habitatge per a determinats col·lectius; s'han degradat espais naturals; ha continuat l'abandó de terres agrícoles, i, mentrestant, tots, tots els agents amb competència sobre el territori, han continuat prenent decisions.

S'estableixen sis àmbits funcionals que han de ser els marcs de referència dels plans territorials parcials, i s'estableixen les àrees bàsiques territorials. Cap de les dues divisions territorials que s'estableixen té repercussió sobre la divisió administrativa de Catalunya, i queda com un acte frustrat del vell compromís, incomplet pel Govern, de fer una proposta de divisió regional de Catalunya i de la necessitat de reforma del mapa municipal de Catalunya.

I això serà una constant; junt amb una primera part molt interessant i ben feta, com és la part de diagnosi, la científica, la part de proposta és un continuat acte de covardia política, no afronta els problemes d'organització territorial, no és capaç de fer front a les tensions territorials, no predeter-

mina, no planifica, no compromet, tampoc prioritza. Un bon document tècnic, un mal instrument polític. I per això caldrà derogar, tal com se'n diu en el Projecte de llei, aquells articles de la Llei de política territorial que donaven armes a aquest Parlament i comprometien el Govern, perquè el Govern no el pensa complir, perquè no sap ni com fer-ho, i això s'ha evidenciat en el Mapa escolar de Catalunya, que ni les previsions demogràfiques són les que preveu el Pla territorial general de Catalunya, ni els àmbits territorials d'equipament corresponen a les propostes del Pla que avui debatem. Ni un compromís del que podria voler dir a Catalunya un model de desenvolupament sostenible; ni s'incideix en la política mediambiental; ni un compromís per a les empreses ni els agents econòmics i socials; ni un compromís econòmic, financer, a pesar d'estar-hi obligats per la Llei del 1983.

Se'n acaba de dir que els dos pilars per aconseguir el reequilibrament són la proposta demogràfica i els dits «sistemes de propostes». Una proposta, la del Pla territorial, basada únicament i exclusivament en una variable: la població i la seva distribució espacial, la volguda, i un únic escenari, a diferència d'altres documents de la mateixa Generalitat, com va ser el document *Catalunya 2010*. I una proposta demogràfica increïble: passar de 6 milions a 7 milions i mig d'habitants sense cap argumentació explícita, sense que s'hagi produït una, diguem-ne, normalització de l'índex de natalitat, i sense una política explícita dels creixements previsibles de la immigració extracomunitària, fan la proposta senzillament increïble. Dir que les terres de l'Ebre tindran un creixement, el 2026, que significa un 750% per sobre de la tendència demogràfica actual, o que la regió metropolitana tindrà un decreixement de 500.000 habitants menys en relació amb la tendència demogràfica actual és, senzillament, una afirmació surrealista. I això per posar només dos exemples. Permeti'm, senyor conseller, en ares dels il·lustres diputats d'aquelles zones..., jo no crec que el potencial eròtic i reproductor dels arrossars sigui capaç de fer uns creixements tan espectaculars. (*Remor de veus.*)

El que Iniciativa per Catalunya considera tan sols un avenç del Pla, del que ha de ser un veritable pla territorial general de Catalunya..., no hi ha una autèntica proposta de reequilibrament entre la zona de la costa i la de l'interior, ans al contrari: es potencia el creixement de l'àrea metropolitana en forma de taca d'oli, tot prolongant-se cap als seus extrems: la Tordera i el Baix Penedès, i es proposa ocupar urbanísticament la segona línia de costa, per enturar-la definitivament.

El document prescindeix absolutament dels aspectes econòmics i socials. En aquest Pla no se sap com es poden capgirar les actuals tendències a la concentració demogràfica i d'activitats econòmiques a l'entorn de la zona costanera. Es tracta d'un document desenrotllista, amb alguna pinzellada de verd per donar la nota mediambiental, no pas una veritable proposta, ja que semblen afegits al Pla a darrera hora.

I els nous conceptes que vinculen l'economia amb l'ecologia a través del desenvolupament sostenible —com ja s'ha

dit— no hi són enlloc. No s'han tingut en compte les actuacions, competències i inversions de l'Estat espanyol, i era tan palesa aquesta absència que corrents s'ha afegit un llistat de les inversions actualment previstes; com tampoc estan previstes les actuacions, competències i inversions amb recursos de la Comunitat Europea en les matèries que afecten el territori i les infraestructures. I, per baix, no es parla ni de municipis ni de comarques.

L'estudi econòmic i financer és inexistent; no es diu què valdrà executar les previsions del Pla ni com es finançarà. Únicament apareix un programa d'actuació per als propers quatre anys, que recull aproximadament el 50% de la inversió de la Generalitat ja compromesa. La resta d'administracions, tret del llistat del MOPTMA, no apareixen enlloc. I aquí voldríem recordar la importància de la inversió de les administracions locals catalanes, tant qualitativament com quantitativa.

No té en compte el principi de subsidiarietat. No dóna cap participació a les administracions locals. No existeix una veritable proposta específica per a l'alta muntanya, a pesar de l'afegit d'última hora, i s'oblida de parlar de les zones deprimides, malgrat que la Llei de política territorial obliga a fer-ho. No es dóna cap prioritat al transport públic. Les energies alternatives s'esmenten de passada. De la lectura del document no es desprèn l'existència d'una nova política hidràulica, ja que no es parla ni de l'estalvi d'aigua ni de la reutilització d'aigües depurades, i la important expansió demogràfica prevista per a la regió metropolitana i la zona costanera sembla indicar que es vol justificar el transvasament de l'aigua de l'Ebre a Barcelona, al qual Iniciativa per Catalunya s'oposa per l'accentuació dels desequilibris territorials que això suposaria. Un aspecte estratègic en l'assentament de la població, com és la política d'habitatge, malgrat això, no es diu res sobre aquest punt. Res tampoc es diu sobre el problema de l'aluminosi, que segons alguns estudis podria arribar a afectar el 20% dels habitatges de Catalunya. I així podríem anar seguint.

Iniciativa per Catalunya vol definir-se; Iniciativa per Catalunya creu que el Pla territorial que Catalunya necessita hauria de fonamentar-se sobre els següents principis: el Pla ha d'explicitar de manera més efectiva i compromesa els objectius que es proposa assolir i ha de concretar de manera coordinada programes d'actuacions en quatre àmbits essencials:

A) Un desenvolupament econòmic sostenible del conjunt del país. I això vol dir anàlisi dels recursos i de les potencialitats pròpies. Vol dir desenvolupament en funció dels recursos i potencialitats de cada part del territori, tot introduint un seguit de propostes en el terreny de la producció i la satisfacció de les necessitats que contemplin principis d'estalvi d'energia i primeres matèries, implantació de tecnologies netes, reducció, reciclatge i reutilització de residus, diversificació de les fonts d'energia i apostar per les que siguin renovables; reequilibrament territorial entès com la dotació al conjunt de comarques i municipis del país de serveis i infraestructures i equipaments, habitatges i activitats econòmiques

diversificadores que permetin l'aprofundiment racional dels recursos humans i dels potencials econòmics de manera que es redistribueixi la població i l'activitat sobre el conjunt del territori, tot corregint les actuals situacions de congestió d'unes zones, enfront de l'abandonament d'altres, i les desigualtats i mancances de tota mena entre uns i altres territoris, ciutats o barris. Vol dir qualitat de vida entesa com la garantia d'accés permanent a l'educació, a la sanitat, al treball, a l'habitatge, al lleure, a la cultura i als serveis assistencials de tots els catalans. Vol dir preservació, recuperació, gestió racional amb criteris ecològics i no expoliadors del medi ambient i dels recursos naturals en tots els àmbits.

B) El Pla territorial ha de ser un instrument eficaç i vinculant per tal de permetre avaluar, reorientar i coordinar en funció dels anteriors objectius les actuacions i inversions del conjunt de totes les administracions públiques actuant sobre el territori, comunitàries, estatals, autonòmiques i locals, fomentant la seva redistribució i descentralització, així com ha d'integrar i readequar, quan calgui, els plans sectorials ja aprovats.

C) El Pla territorial ha de ser un marc de referència i d'orientació també per a les inversions del sector privat a mitjà i llarg termini, als efectes de prioritzar-ne els objectius i les ubicacions territorials per tal d'ajudar a assolir els objectius que el mateix Pla s'hagi marcat en cada àmbit a través de les polítiques públiques i concertades de foment, d'ajut al desenvolupament, fiscals i de finançament, de promoció de sòl, de dotació de serveis i d'infraestructures, de polítiques de reconversió i de foment de l'ocupació.

Cal introduir el principi de subsidiarietat també en l'àmbit de l'ordenació i la gestió territorial. El Pla territorial general hauria de proposar un model que tendís a limitar el creixement urbanístic de la regió metropolitana de Barcelona i de les franges costaneres i que propiciés el desenvolupament a d'altres zones, prioritàriament les de l'eix transversal de Catalunya, les comarques de Ponent i també les terres de l'Ebre.

I pel que fa a d'altres territoris i àmbits del país, cal fixar com a prioritats els següents objectius: per a les zones urbanes i congestionades, que tenen greus dèficits de qualitat de vida, en especial els barris perifèrics de Barcelona, la conurbació barcelonina i les grans ciutats de la regió metropolitana de Barcelona, calen programes de rehabilitació i renovació d'habitatges amb disminució de densitats; calen programes integrats de dotació d'equipaments; calen programes integrats de serveis personals; calen polítiques de reconversió econòmica, diversificació productiva i readequació professional; cal fer la xarxa de ciutats i pobles de Catalunya de la segona corona metropolitana com a pol d'atracció de les noves activitats i implantacions per tal de descongestionar l'àrea central; cal evitar el creixement en forma de taca d'oli i mantenir la identitat del territori, preservar i regenerar les zones i espais lliures de valor paisatgístic, agrícola, forestal i ambientals que se situen en la regió metropolitana; cal donar prioritat a les xarxes de comunicació, i en especial al transport públic, que ajudin a la descongestió de l'espai central i

millorin la connectivitat entre les ciutats de la segona corona; cal millorar les comunicacions no radiocèntriques amb el conjunt del territori català.

I finalment, per a la zona costanera de Catalunya i la segona línia de costa, cal preservar l'espai costaner no edificat, evitant la creació dels dos nous centres o polaritats de creixement que se'ns proposen; cal preservar els territoris i els centres urbans situats en la segona línia costanera i en les carenes pre-litorals; cal donar prioritat a la regeneració i l'ordenació urbanística, recuperació ambiental i millora dels serveis dels actuals espais costaners.

I, finalment, el Pla territorial general hauria de reduir el seu horitzó de planejament a l'any 2005-2010.

És per tot això, honorable conseller, que nosaltres demanem el retorn d'aquesta Llei al Govern, tot i aprofitant la primera part, la de diagnòstic, que es retorni i s'elabori una nova proposta caracteritzada per: primer, que s'obri un veritable debat nacional amb participació del conjunt de les administracions de Catalunya, més enllà de les meres consultes institucionals, amb participació dels agents econòmics i socials i la comunitat científica i educativa. I, segon, cal consensuar un Pla; aquest Pla, si volem que sigui eficaç, ha de ser fruit del consens, per tal que esdevingui un instrument col·lectiu que retorni la il·lusió i faci possible la reconstrucció d'un país que tothom se'l senti seu.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El torn en contra es farà conjuntament amb totes les esmenes a la totalitat.

Per consegüent, passem a la segona esmena a la totalitat de retorn, amb text alternatiu, que és presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, té raó en la seva apreciació, senyor Farrés, i la veritat és que m'ha deixat una mica mort en descobrir les nostres debilitats, però d'aquí en avant em prendré injeccions de sang de tigre.

Després de deu anys de majoria absoluta, lo Govern de Convergència i Unió ha decidit, per fi, complir la Llei 23 de 1983 en la seua part essencial i fonamental: primerament, elaborar lo Pla territorial general de Catalunya, i, en segon terme, presentar al Parlament lo corresponent projecte de llei concurrent amb lo Pla, lo text articulat del qual, que després discutirem, des de la nostra opinió ha de determinar los objectius i les normes d'ordenació territorial relatius a la distribució equilibrada del creixement, a la renda i qualitat de vida dels ciutadans amb criteris uniformes, a l'eficàcia de l'activitat econòmica i a la lluita contra l'atur, a la utilització racional dels recursos naturals, i també a les mesures adequades de protecció i de conservació del medi ambient.

I a partir d'estos fets, que seria una metodologia que agruparia tots los seus efectes segons lo grau de reversibilitat i de concentració, i que en bona mesura hem d'admetre que ja es contemplen en este Projecte de Llei, a partir

d'aquí és quan es podria parlar de política de sanejament, de política d'habitatge, de política de transports, de política de carreteres, de plans de residus i de política hidràulica.

Però amb tota seguretat —el conseller no n'ha fet referència, i potser este és lo problema de fons— lo més difícil d'adequar a una política territorial siguin los criteris econòmics, perquè des del punt de vista de l'economia clàssica los problemes del territori se deriven fonamentalment de la forma imperfecta dels mecanismes que regulen qualsevol tipus de mercat.

Per això —i ho vam manifestar ja en una ocasió— molts dels recursos ambientals que esta economia clàssica denominada «béns lliures» —és a dir, l'aire, l'aigua, lo paisatge, fins i tot lo repòs i el silenci— avui, en ser recursos escassos, estos béns lliures s'han convertit en béns de naturalesa econòmica.

I, si bé és cert que la imperfecció dels mecanismes reguladors de l'economia és una de les causes per les quals s'han produït estos desajustos territorials, també és veritat reconèixer que en los últims dotze anys lo Govern de la Generalitat, en no utilitzar, en no imposar mesures de correcció, l'han desbordat un conjunt de desequilibris que per no afrontar-los en lo moment oportú, arriscant fins i tot la popularitat, avui toquem les conseqüències queixant-nos del que hauria pogut ser i no ha sigut, és a dir, protecció per a evitar la destrucció i protecció per a possibilitar la productivitat.

I, amb estos antecedents, lo Projecte de Llei que avui se sotmet a la nostra consideració no és dolent en el seu conjunt i probablement estaria carregat de factors positius si en l'anàlisi de la realitat, amb la filosofia i amb la sistematització poguéssim disfrutar de la capacitat d'opció en l'ordenació del nostre territori. Lamentablement, esta capacitat d'opció s'ha traduït en una dificultat de difícil superació, perquè les causes derivades, precisament, de l'expansió econòmica s'expressen en l'abandonament i en la negligència de les institucions i de les administracions, ja sigui en l'organització, ja sigui en la gestió territorial.

Los tradicionals conflictes intermunicipals o els contenciosos en vigor entre els municipis i les administracions d'àmbit superior en relació amb la planificació i la gestió territorial s'han radicalitzat en l'última dècada, perquè l'envergadura de les inversions municipals de naturalesa sectorial no ha estat emparada per nous models de coordinació administrativa.

Una política territorial moderna que sigui equilibradora de nivells de renda i de qualitat de vida dels ciutadans incideix positivament en l'economia amb efectes estrictament econòmics, incideix sobre el valor de la renda per càpita, incideix sobre l'ocupació, sobre els preus, estableix una oferta de béns públics i privats i, en definitiva, aporta unes millores generals i sectorials en condicions de permanència i d'estabilitat.

I des de l'origen del seu tràmit i en presentar esta esmena a la totalitat amb text alternatiu lo Grup Popular hem volgut atendre la importància del present debat parlamentari i hem

intentat respectar també lo contingut articulat del Projecte de llei, precisament perquè este tipus d'esmena constructiva compromet la responsabilitat del Govern de la Generalitat a resoldre de manera efectiva la descentralització de la mateixa Administració i l'optimització de tots los recursos comarcals, amb l'objectiu que el creixement harmonitzat del territori consideri la transcendència del desenvolupament industrial i de serveis, lo turisme, les xarxes viàries —que s'han esmentat—, la protecció i conservació del medi ambient, l'agroalimentació —que no s'ha dit—, la formació professional i l'ocupació, i l'impuls, sobretot, a situacions menys dinàmiques, concretades en la recessió d'algunes comarques com a acció prioritària de vertadera política d'equilibri territorial. D'aquí la nostra insistència, ja no tant en l'elaboració, sinó en l'aplicació del Pla territorial general, en tant que l'aplicació ha de ser lo resultat de l'adequació i de la coherència entre uns objectius fonamentalment econòmics i polítics i uns recursos disponibles. I si esta aplicació referida disposa del que es denomina «compatibilitat de les magnituds i de les tècniques adequades d'anàlisi» i disposa també dels coneixements d'elaboració i de gestió, llavors la planificació és correcta i determina los detalls i els usos del sòl, los moviments de persones i de mercaderies, los equipaments col·lectius i l'ordenació de l'habitatge, tot sempre amb dimensions variables i amb un cycle temporal també variable. Lo contrari és lo que fins ara, lamentablement, ha passat a Catalunya, sense imputacions a ningú, i els fets a superar nos han de servir només com a punt de referència: la contaminació dels rius, l'ocupació del sòl per infraestructures de tot tipus, la salinització i el fet irreversible que el nostre nivell, lo nivell s'està enfonsant per l'extracció ràpida de les aigües freàtiques, ve a reforçar l'erosió i la desertització de moltes zones —entre elles, la meua—, causant allò que tots entenem per «degradació», que pot definir-se com lo deteriorament de la capacitat de producció de la terra, i les modificacions que afecten el paper que han de d'acomplir els ecosistemes.

Per això, com ja s'ha mencionat abans, la disposició derogatòria que apareix en este Projecte de llei ens sembla una acció especialment interessada des del punt de vista parlamentari, perquè, en eliminar els articles 9 i 10 de la Llei de política territorial de 1983, desapareixen obligacions i mecanismes de control, i el que es planteja a la pràctica, senyor conseller, és la interpretació d'una majoria estrictament quantitativa, a vegades sense considerar que, en termes generals, i per posar un exemple, l'ètica de la conservació té preferència sobre la ciència de la conservació. Per consegüent, senyor conseller, segur que coincidirem que no només és important salvar este tràmit parlamentari amb l'aprovació d'una llei d'extraordinària transcendència, sinó que la lliçó que nos proporciona la història dels últims dotze anys per establir comparacions entre dos processos ben diferents hauria de ser la millor de les conclusions, referida a una problemàtica que tenim sobre el territori, de naturalesa estructural o consolidada, que vostès, com a govern, hauran d'afrontar a partir d'un marc jurídic adequat, en el qual ja és possi-

ble donar suport a un pla territorial que, en la mesura de la seua imparcialitat, serà autènticament operatiu.

I amb estos criteris que determinen tota una elaboració teòrica, però també tota una disciplina pràctica del que ha de ser la geografia voluntària en la configuració intel·ligent del nostre territori, apareixen també los conceptes relatius a l'amplitud, a la varietat i a la importància, com a reflex d'aplicació moderna de reequilibrament territorial: amplitud com a nova fórmula de producció, de consum, de desplaçament, de lleure i d'ocupació del territori; varietat com a exigència d'integració i de superació del tractament sectorial especialitzat, que revela la insuficiència de determinats processos parcials i la necessitat d'actuacions coordinades d'investigació sincronitzada i de política territorial unitària, i importància com a concepte i com a metodologia general per a conèixer el comportament de la realitat o per a conèixer també lo sistema físic del territori de Catalunya.

Per això la insistència de tots los grups parlamentaris de l'oposició —via esmenes al text articulat—, la insistència, deia, en el reconeixement de les atribucions de les corporacions locals, perquè, al marge de consideracions ideològiques, mai una política pot estar condicionada, sotmesa o presonera d'una determinada planificació de conjunt científicament organitzada i freqüentment de gran amplitud. I aquells que per raons d'origen, senyor conseller, i per raons de distància, estan o estem sotmesos a les conseqüències d'un desequilibri territorial de major envergadura, reclamem per a les nostres comarques la interrelació de les activitats, sobretot de caràcter econòmic, de manera que els subterritoris no caiguessin en lo desastre que suposa una única especialitat. En algunes comarques apareix una notable preocupació.

I en este sentit, senyor conseller, permeti'm recomanar-li, dir-li, millor dit, que molta prudència quan se formulen pronunciaments respecte al transvasament de l'Ebre, invocant la solidaritat, perquè en este cas l'adhesió dels perjudicats a la causa dels beneficiats no és concurrent amb cap estratègia d'interès col·lectiu. I això dels beneficiats i dels perjudicats és lo que està passant, perquè els estudis més solvents de la realitat territorial de Catalunya han posat al descobert dos desequilibris que cada vegada prenen més consistència, i per situar-se als extrems generen major divisió: per una part, les zones deprimides, i, per una altra part, les zones congestionades. Les primeres, perquè la mesura ha sigut la carència, i, les segones, perquè la dimensió ha sigut l'abundància.

En tot cas, i amb independència de les tendències espontànies, l'acció de govern, amb criteris d'urgent aplicació, s'ha de concretar en un desenvolupament equilibrat i harmònic del territori català, basant-se en la diversitat sectorial, en l'augment del nivell dels coneixements, en l'abolició de la frontera existent entre les zones rurals i el món urbà, en la facilitat de les comunicacions, en la indústria difusa i, en definitiva, en lo suport prioritari a les zones relativament més deprimides. I quan un article segon d'este Projecte de llei se destina a Barcelona i a potenciar lo seu sistema urbà com a capital de Catalunya —fet, este, inqüestionable, des de la

nostra opinió—, me ve a la memòria aquella afirmació del president de la Generalitat, quan ja el 1988 deia que «volem un país ben estructurat, amb una gran capital. O sigui» —continuava dient lo senyor Pujol— «que hem de perseguir alhora lo creixement de Barcelona, l'equilibri territorial i el creixement de la resta del país.» És este l'esperit de la Llei i la intenció d'este article segon? Si és així, segur que nosaltres hi estem d'acord. Però, en tot cas, no seria més adequat preguntar-nos, en estos dotze anys, com ha sigut lo creixement de Barcelona i on està lo creixement de la resta del país? Què vol dir això de potenciar lo caràcter policèntric i quin és lo significat d'una gran capital? És un estil de Mèxic, Buenos Aires, São Paulo o Rio de Janeiro, amb dotze o quinze milions d'habitants, amb pollució i contaminació, amb «navajeros» i amb carteristes, o un estil com Ottawa, Brusselles, Washington o Bonn, que sigui una gran capital europea, cultural, administrativa i prestadora de serveis? Quin és lo paper que, en termes de reequilibrament, ha de complir una capital com Barcelona en la resta del territori? És raonable, en tot cas, que el ritme de creixement quantitatiu de Barcelona se mantingui en un futur, o bé resultaria més lògica la seva moderació?

Des de la nostra opinió, la representativitat de Barcelona permet una doble situació: en primer lloc, que l'àmbit metropolità orienti lo seu futur en base a objectius qualitatius, i, en segon terme, que la resta del país s'orienti simultàniament amb objectius quantitatius i amb objectius qualitatius, naturalment sense manipular i sense dissenyar les tendències de distribució de les masses socio-econòmiques en tot lo que seria el territori de Catalunya.

En tot cas, senyores i senyors diputats, esta esmena a la totalitat amb text alternatiu, així com les esmenes parcials al text articulat, no desnaturalitzen en absolut lo Projecte de Llei presentat pel Govern, i, en tant que esmenes d'addició, la gran majoria han volgut respectar, com deia abans, lo contingut inicial del Projecte, de la mateixa manera, també, que així ha sigut en lo tractament del Grup majoritari de les nostres esmenes —lo 60% acceptades—, que han vingut a millorar una llei que considerem d'extraordinària rellevància per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

I en estes condicions, i en virtut de l'acord que s'ha produït entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular respecte a l'acceptació de les nostres alternatives parcials, queda retirada, senyor president, esta esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada. La tercera esmena a la totalitat, de retorn, és presentada pel Grup Parlamentari Socialista; per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. Si m'ho permet, defensaré l'esmena a la totalitat, de retorn, i també l'esmena següent, que és una esmena amb text alternatiu.

El Grup Socialista vol fer un esforç d'alternativa al Govern de la Generalitat en un tema tan important com és l'ordenació del territori de Catalunya, ordenació del territori que

té una llarga tradició històrica al nostre país: només cal recordar els treballs de l'Eixample de Barcelona, fets per Cerdà, gent del món del progrés, socialistes, utòpics; la tradició republicana amb els treballs dels germans Rubió i Tudurí l'any 1931, amb el Regional planning, o el Pla general d'obres públiques de l'any 1936. Aquesta tradició fou trençada pels anys de franquisme, però a les acaballes del franquisme hi va haver molts ciutadans que, a través del Congrés de Cultura Catalana i, més endavant, a través de la Societat Catalana d'Ordenació del Territori i altres llocs de treball científic, departaments de geografia de les universitats..., i, en realitat, el conjunt de la societat catalana i societats d'estudi, doncs, han fet possible tot un llarg període de treballs sobre l'ordenació del territori, que avui es culmina amb l'aprovació d'aquest Pla territorial general de Catalunya. Però resulta que aquesta tradició a nosaltres ens sembla que no ha estat prou ben recollida per l'actual Govern de la Generalitat. El Grup Socialista vol ser l'hereu d'aquesta tradició llarga, doncs, que comença el segle passat, passa per la Generalitat republicana i passa pel Congrés de Cultura Catalana.

Voldria fer un parell de consideracions prèvies abans de plantejar l'alternativa dels socialistes. La primera és que aquest Pla ens sembla a nosaltres que arriba tard, arriba envellit i arriba forçat. Arriba tard perquè, tal com s'ha dit, la Llei de política territorial és de l'any 1983: més d'onze anys, per tant, de retard respecte a la Llei; però és que el decret que determinava com s'havia de fer el Pla territorial donava dos anys per executar aquest Pla territorial, i amb aquests dos anys, portem vuit anys de retard. Per tant, arriba amb molt de retard. I arriba envellit perquè, tal com s'ha dit, la societat catalana ha canviat molt, ha evolucionat molt, i també han canviat les fórmules de planificació: en aquests moments, tots els països del món, les ciutats, les regions, estan fent plans estratègics d'ordenació del territori, que és el que potser hauria convingut avui a Catalunya; per tant, arriba també envellit en el seu contingut i en la seva fórmula. I arriba forçat perquè amb onze anys de retard, vuit anys de retard respecte al decret que regulava com s'havia de fer aquest Pla, resulta que, al final, hem anat a corre-cuita, amb presses per aprovar aquest Pla, fins i tot amb tramitació d'urgència. No s'entén com ara hem hagut de forçar la tramitació d'un pla que hem trigat onze anys a fer. Per tant, ens sembla que té també una mala tramitació parlamentària. Pla envellit, pla amb retard, pla forçat. Aquesta és la primera consideració prèvia abans de presentar la nostra alternativa.

La segona: el Grup Socialista entén que un tema tan important com planejar, decidir el model, la imatge, el que volem que sigui Catalunya durant els propers trenta-cinc anys, em sembla que és un tema molt important: què volem fer de Catalunya durant els trenta-cinc anys? Em sembla que és un tema que no havia de ser imposat per una majoria parlamentària, no havia de ser el projecte d'un grup hegemònic en aquesta cambra, sinó que havia de ser el resultat de moltes hores de debat amb la societat catalana, de molta participació, i també de consens parlamentari. El Grup Socialista ha

estat obert a aquest consens parlamentari, ha tingut converses en l'etapa del conseller Molins, del conseller Cullell, i hauria desitjat tenir converses en l'etapa del nou conseller Roma, però les presses han fet impossible aquesta possibilitat. I lamentem que un tema tan important de desenvolupament estatutari, de disseny del futur de Catalunya dels propers trenta-cinc anys, sigui el resultat d'una majoria parlamentària. També ens sembla que és un mal principi, una mala proposta del Govern de la majoria, que en aquests moments ja no podem evitar, i ja s'ha produït així, però el Grup Socialista hi insisteix: teníem una proposta en positiu, constructiva, que encara avui volem explicar.

El nostre model es basa en deu punts, el primer dels quals és la consideració de Catalunya com una unitat funcional, un territori global, amb desequilibris que cal corregir, però una unitat funcional, un territori global. M'explicaré: nosaltres no estem d'acord amb les teories que plantegen la confrontació camp-ciutat, la confrontació Barcelona-Catalunya; cal superar aquestes concepcions i cal coincidir amb Lluís Solé-Sabarís quan diu que Catalunya és una unitat sòlidament travada, tant pel perfecte acoblament de les seves distintes regions geogràfiques, d'economia complementària, com per la força d'atracció de Barcelona. Hem d'entendre aquest principi: Barcelona i Catalunya es complementen; Barcelona no seria possible sense Catalunya, i Catalunya no seria possible sense Barcelona. Les ciutats, els sistemes urbans que després definirem no són possibles sense una ciutat i un territori articulat al seu voltant. Aquest és el principi de la complementarietat que nosaltres volem: una unitat global, una unitat funcional de Catalunya. Cada territori té la seva capital, la seva ciutat, i cada ciutat té alhora el seu territori. Això és el que volem per a Catalunya: Barcelona, la capital de Catalunya; i és el que volem per a cada un dels sistemes urbans que definim: un territori amb una ciutat aglutinadora d'aquest territori.

El segon principi que nosaltres plantegem és la necessitat que el model territorial de Catalunya per als futurs trenta-cinc anys, per a l'any 2026, no pot ser un sol escenari possible; no podem plantejar una sola imatge-objectiu per a l'any 2026, en què passem de 6 milions d'habitants a 7 milions i mig. I que aquests 7 milions i mig els volem redistribuir d'una manera artificialment en el territori. Hi ha altres estudis que s'han fet a Catalunya, s'han esmentat per part de l'Institut d'Estudis Mediterranis, que plantegen diverses opcions possibles. El Grup Socialista entén que havíem de dissenyar diversos escenaris possibles i, en funció d'aquests escenaris, potser triar el més adequat, però no escollir estrictament un escenari; un escenari que nosaltres no compartim. Com passarem de 6 milions a 7 milions i mig? S'apunta de manera amagada en aquest Pla que hi haurà importants fenòmens migratoris, i el Pla no explica com actuarem amb aquests fenòmens migratoris a Catalunya. És una greu mancança; una greu irresponsabilitat. Quines polítiques d'acolliment farem? Quines polítiques d'habitatge? On es farà? Això és un tema, una gran mancança d'aquest Pla, que s'hauria d'haver plantejat i que no es contempla. I ja ha estat esmen-

tat: es planteja una redistribució de la població de manera artificialment. És a dir, es planteja que l'àmbit metropolità, que hauria de créixer amb una tendència natural d'unes 900.000 persones, doncs, que només en creixi 400.000: mig milió menys. Sense dir com ho farem, això de créixer mig milió menys. I llavors, en canvi, en altres àmbits es diu que creixeran d'una manera espectacular. Ja s'ha dit que les terres de l'Ebre haurien de créixer d'unes 11.000 persones, es diu que creixeran de 90.000 persones. No estem d'acord amb aquest model objectiu de l'any 2026. S'haurien d'haver plantejat altres escenaris i, si era un fenomen d'immigració, hi hauria d'haver una política migratòria que no es contempla.

El tercer punt és que nosaltres, evidentment, defensem que es produeixi un reequilibrament en el territori de Catalunya, volem el reequilibrament territorial. Però no volem un reequilibrament territorial en base a una redistribució artificial de la població, sinó en base a un tema molt més important: la igualació de l'índex de qualitat de vida dels ciutadans, visquin allà on visquin.

Hi ha estudis efectuats recentment, per exemple els estudis sobre el producte interior brut de Catalunya, de l'any 1993, efectuat per la Caixa, que diuen molt clarament que hi ha deu comarques a Catalunya que produeixen el 80% del producte interior brut. Comarques a l'entorn de Barcelona, el Tarragonès, el Segrià, el Gironès, el Baix Camp, el Bages, aquestes deu produeixen el 80%, i les deu comarques últimes només produeixen l'1,7% del producte interior brut: la Conca de Barberà, la Cerdanya, les Garrigues, el Pallars Jussà, el Solsonès, la Terra Alta, la Vall d'Aran, el Priorat, el Pallars Sobirà i l'Alta Ribagorça –les comarques que més endavant plantejarem que són o bé de muntanya o d'obligada reactivació.

Hi ha desequilibris respecte al producte interior brut. Però és que, si llavors mirem amb més detall aquests estudis de la Caixa de Catalunya, veurem que hi ha alguns fenòmens una mica enganyosos, perquè, si ens fixem, per exemple, en el producte interior brut per càpita, la comarca amb més producte interior brut per càpita a Catalunya és la Ribera d'Ebre. Sorprenent? No, hi ha unes centrals energètiques, hi ha unes instal·lacions que donen aquesta situació. En canvi, a les més baixes, el Baix Llobregat. Per què? Perquè la gent del Baix Llobregat treballa a Barcelona i la renda, doncs, està a Barcelona.

Bé, per tant, el Grup Socialista entén que no podem plantejar un reequilibrament territorial només en base a redistribuir la gent, ni només en base a temes econòmics de producte interior brut, sinó que caldria definir un índex de Catalunya per a cada un dels sistemes urbans de Catalunya; un índex de qualitat que contemplés, des del volum d'activitat econòmica, passant per l'accessibilitat del territori –aquest és un tema clau: l'accessibilitat d'un ciutadà a un territori veí on pot anar a treballar, on té els seus equipaments–, passant pel nivell d'equipaments d'aquest territori, el valor del patrimoni natural del territori, els dèficits ambientals, els desequilibris socials. I el que cal és definir aquest índex de

qualitat, que està en altres països del món, definir-lo per a cada territori de Catalunya i fer una política activa de creixement d'aquest índex de qualitat i d'anivellament d'aquest índex de qualitat a tots els territoris; no uns contra els altres; no Catalunya contra Barcelona; no Barcelona contra Catalunya: tots els territoris han de tenir un creixement en el seu índex de qualitat de vida.

El quart punt de la nostra proposta és dir que hi ha desequilibris que cal corregir i que cal definir unes zones que necessiten una especial atenció: les zones que definim com de determinacions específiques. Són les zones d'obligada reactivació, les zones de muntanya, els municipis de règim especial i Barcelona, capital de Catalunya i regió metropolitana.

Les zones d'obligada reactivació haurien de figurar en la Llei —ho deia la Llei territorial de Catalunya— i no hi figuren. Els socialistes les definim, diem: «Són zones d'obligada reactivació: la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, la Conca de Barberà, les Garrigues i zones de l'Urgell, la Segarra, el Baix Camp i la Noguera.» Aquestes zones han de tenir un pla d'obligada reactivació, una dotació pressupostària i una persona adscrita al Departament de Presidència que faci el seguiment d'aquests plans d'inversions per a la reactivació d'aquestes comarques.

De les comarques i les zones de muntanya en parlarà més endavant el diputat senyor Joan Ganyet, però l'objectiu del Grup Socialista és aconseguir el manteniment i l'increment de la seva població.

Els municipis de règim especial són aquells que estan definits a la Llei municipal de Catalunya: municipis turístics, industrials, de muntanya, històrics o artístics. Cal una política activa respecte a aquests ens locals.

I finalment el Grup Socialista entén que Barcelona, la regió metropolitana, la capital de Catalunya, també necessita una atenció específica; que cal produir el reequilibrament en aquest àmbit metropolità a través de la creació d'aquestes polaritats dins el mateix sistema urbà de Barcelona, intentant que aquestes polaritats estiguin perfectament relligades per les xarxes d'infraestructures i intentant que hi hagi una dotació d'equipaments suficient a cada un d'aquests territoris.

El cinquè punt de proposta del Grup Socialista és la necessitat de definir i reconèixer legalment els sistemes urbans. Aquesta és la gran innovació del Pla territorial: sistemes urbans, sistemes de proposta. Vostès estudien Catalunya i arriben a una conclusió: a Catalunya hi ha una realitat que en diem «sistemes urbans»; llavors en podem canviar el nom i dir-ne «sistemes de propostes». Una capitalitat, una ciutat, dues o tres ciutats conjuntes i un territori que està al voltant d'aquesta polaritat. Aquesta és la gran troballa que fan, i troben que això és el que hauria de ser la Catalunya del futur, l'articulació de la Catalunya del futur, on s'haurien de concretar les actuacions, però llavors no s'atreveixen a reconèixer això. Nosaltres ho reconeixem, i a la nostra proposta els definim, els sistemes urbans, i els diem les funcions que haurien de fer. Àmbits de planificació, de coordinació de la planificació urbanística; àmbits de concreció de

les actuacions. Ara, és clar, el reconeixement dels sistemes urbans posa en evidència que tenim un mapa municipal molt extens i que tenim un mapa comarcal que no reflecteix la realitat. Vostès haurien de redefinir el mapa comarcal, si acceptessin la definició que fem els socialistes del sistemes urbans.

La sisena proposta del Grup Socialista seria intentar simplificar els nivells administratius de Catalunya i que s'apliqués el principi de subsidiarietat. El Pla territorial complica encara més el difícil entramat de divisions administratives catalanes: 944 municipis, 41 comarques, 4 províncies, 2 entitats metropolitanes, 76 mancomunitats de municipis, 25 consorcis. I el Pla territorial diu: 301 àrees bàsiques territorials, sistemes o plans de propostes, i 6 àrees funcionals territorials.

Escolti'm, això és molt complicat. El senyor Xavier Sancilimens, en el seu estudi sobre l'Administració pública de Catalunya, diu que hi ha massa nivells d'administració a Catalunya, que hi ha massa càrrecs públics —més de deu mil— en aquest territori català; que potser caldria que reflexionéssim i que diguéssim on som i on anem en aquesta qüestió. Caldria simplificar el mapa administratiu de Catalunya.

Els socialistes proposem que sistemes urbans, comarques, sistemes de proposta i àrea bàsica territorial siguin una sola cosa. I a més fem una proposta que em sembla també molt interessant, que seria que la divisió administrativa de la Generalitat, la distribució dels serveis territorials de la Generalitat en el territori fos homogènia; que no passés com ara que hi ha 7 serveis d'ensenyament, 5 serveis de cultura, 5 serveis d'urbanisme, però els de cultura tenen un servei a Tortosa i els d'urbanisme en tenen un a Manresa; unes regions sanitàries diferents; unes regions de serveis socials diferents.

Caldria, per tant, simplificar el mapa administratiu de Catalunya.

Senyor president, si no m'equivoco, tinc dues esmenes a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Si m'ho demana li ho haig de concedir.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, li demanaria que em cedís el temps que em correspon.

El setè punt que planteja el Grup Socialista, que defensarà amb una esmena parcial el diputat senyor Ganyet, és el reconeixement de l'àmbit dels Pirineus com un àmbit funcional territorial, com un àmbit, per tant, on cal aplicar els plans territorials parcials.

El vuitè punt del Grup Socialista és que el Pla territorial ha de ser un marc general i que ha de ser el marc que doni coherència, com diu la Llei, com ha dit el senyor conseller, als altres plans i programes; no al revés. Perquè ara resulta que, segons el pla que estem aprovant en aquests moments, tindrem que diu: «Espais a protegir: són els definits pel PEIN». No, escolti'm, definim quins espais protegim en el Pla territorial general o els criteris de definició dels espais que hem de protegir en el Pla territorial general. No al revés dient: «No, no, el que protegiem és el que diu el PEIN.» O

quan diu: «Definició de les terres d'ús agrícola i forestal d'especial interès»—diu el Pla—: «s'aplicarà el que diu el Pla de política forestal o el que diu el Pla de política agrària.» Hauria de ser al revés, que el Pla general defineixi les terres d'ús agrícola i d'ús forestal d'especial protecció i els plans parcials o plans sectorials que s'adaptin al que diu el Pla territorial general. Això no és així. Caldria, per tant, proposar —i els socialistes ho demanem i ho proposem— que es fes una revisió dels plans vigents i que s'adeqüessin a les orientacions del Pla territorial general de Catalunya. Cal també una priorització de quins són els plans més importants, els plans pendents —pla portuari, pla aeroportuari, d'infraestructures hidràuliques, d'infraestructures energètiques.

El Grup Socialista... El novè punt seria que cal concretar algunes coses; el senyor conseller diu: «Convergència i Unió és un govern liberal que vol deixar llibertat a la iniciativa privada, que vol deixar un gran marge de maniobra.» Hi estem tots d'acord, en aquest marge, però potser d'algunes grans opcions estratègiques, d'algunes grans infraestructures, hauríem de definir què en volem fer. Per exemple, com pot ser que un dels problemes més importants que té Catalunya, que és el dèficit hidràulic, estigui en un marasme d'indefinició com està? Vindrà l'aigua de l'Ebre? Vindrà l'aigua del Segre? O vindrà l'aigua del Roine? Ara resulta que ve del Roine! Escolti'm, un tema tan important com aquest, potser el Pla territorial general l'hauria de definir! Catalunya té un dèficit, i proposem que l'aigua vingui de França! De l'Ebre, ni això som capaços de definir.

Per tant, definició de grans infraestructures, perquè haurem de fer els canals per on vindrà aquesta aigua, i priorització d'aquestes infraestructures. I n'hi ha algunes de molt importants, que tots sabem que necessiten els plans a nivell de Catalunya per a la seva ubicació: presons, parcs de bombers —de tot això no se'n parla perquè és perillós—, plans de residus, per exemple, ubicació de les infraestructures de residus —no se'n parla—, concreció d'on farem les centrals intermodals de transport, de les zones d'activitat logística —no se'n parla.

I, finalment, l'últim punt que el Grup Socialista planteja de comú acord, diria, perquè em penso que tots han expressat el mateix punt —el Grup del Partit Popular, el Grup d'Iniciativa per Catalunya—, que un pla sense concrecions pressupostàries és un pla per guardar en una prestatgeria —tal com es diu a la Llei— dels consells comarcals, dels ajuntaments i dels diversos departaments del Govern de la Generalitat.

Hi havia a la Llei de política territorial un article, l'article 9.3, que obligava a redactar un programa anual o plurianual per a la realització de les determinacions del Pla territorial general, i que aquest programa anual o plurianual s'havia d'incorporar als Pressupostos de la Generalitat, i vostès proposen suprimir aquest punt. Evidentment, l'exigència d'un compromís pressupostari per tirar endavant els objectius del Pla territorial desapareix, amb la qual cosa desapareix qualsevol possibilitat d'aplicar aquest Pla territorial general.

Per tots aquests motius, el Grup Socialista s'oposa al Pla territorial que presenta el Govern i planteja una alternativa que ens sembla que era constructiva, que hauríem volgut consensuar, però que vostès no ho han volgut. No solament amb el Grup Socialista s'ha de consensuar; s'ha consensuar amb el conjunt de la societat catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Passem a la cinquena esmena a la totalitat, de retorn, que és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'esmena a la totalitat que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra es basa en el desacord profund que hi ha entre l'orientació global del Pla general que presenta el Govern i les línies generals per les quals creiem que hauria d'avançar el futur de l'ordenació territorial de Catalunya des de l'orientació política d'Esquerra Republicana.

A Esquerra Republicana de Catalunya se li han aprovat o transaccionat fins ara onze esmenes, que han estat incorporades en l'articulat, i aquestes esmenes, algunes de les quals creiem que tenen un cert valor, creiem realment que ajuden a millorar el text de Projecte de Llei que aquí s'aprova; però malauradament no aconsegueixen modificar el que és l'orientació global d'aquest Pla territorial general, que és del que parlem, i, per tant, nosaltres continuem no identificant-nos amb el model de país que es proposa des d'aquest Pla territorial general.

De fet, el desacord amb el Pla s'inicia, sorgeix des de la mateixa metodologia emprada. Sota el nostre punt de vista, la variable demogràfica està excessivament valorada i el creixement previst està sobredimensionat. Nosaltres ens temem que darrere d'aquesta sobredimensió, d'aquest sobredimensionament de la premissa de població hi hagi un concepte, un concepte en aquests moments ja bastant caduc, que és aquell que diu que a més població, més benestar, més qualitat de vida. I penso que això ja no es pot considerar de cap manera així, sinó que s'ha d'interpretar d'una altra manera tot el que fa referència a la població.

De tota manera, ens sorprèn que si vostès ens sembla que prioritzen aquest concepte i per això utilitzen pràcticament com a única premissa d'anàlisi important el tema demogràfic, doncs, ens sorprèn que comarques com poden ser la del Priorat i la Terra Alta, que són comarques en què tots els municipis perden població, vostès no hi hagin posat especial èmfasi dintre del Pla territorial general per mirar de reequilibrar, que, en definitiva, és la funció que vostès diuen que ha de tenir aquest Pla territorial i que nosaltres compartim, però que de fet no veiem per on es pot produir.

Tornant i continuant amb la premissa demogràfica, miri, vostès fan una previsió que a nosaltres ens sembla bastant sorprenent: 7 milions i mig de persones d'aquí a trenta anys. Aquests 7 milions i mig de persones significaria que es produiria un creixement absolut a nivell demogràfic en trenta

anys del 25%, i encara que vostès, doncs, ho divideixen en dos grups no iguals de mig milió de persones, diguem-ne, de creixement vegetatiu, que significa un percentatge molt per sobre del que actualment s'està produint, i de l'increment d'1 milió de persones d'immigració, que això seria tornar a la primera part dels anys setanta, entre el 70 i el 75, i que també creiem que és poc probable, tot i que fan aquestes previsions, després, llegint el Pla territorial general, no veiem que es dediqui prou atenció als factors econòmics, socials, culturals i polítics que serien necessaris per poder donar un acolliment adequat als futurs nous catalans.

Per tant, nosaltres d'entrada veiem: u, la utilització —sobredimensionament— d'una premissa, la demogràfica, que després no és tractada en funció del que necessitaria per poder realment absorbir-la el territori.

Continuant una mica amb les qüestions metodològiques, també discrepem de com han utilitzat la variable dels recursos. Aquesta, al contrari de la variable de població, la trobem infravalorada en les previsions. Per exemple, en l'establiment de les sis àrees funcionals territorials, no hi ha cap proposta que es refereixi a l'existència suficient o no d'un recurs tan important com és l'aigua. D'això ja se n'ha parlat també per altres representants de grups polítics quan han parlat del Pla territorial general, però és que tots som conscients de l'important que és l'aigua a l'hora de fer la planificació territorial. Nosaltres ens oposem als grans transvasaments en general com a concepte; per tant aquí incloem el transvasament de l'Ebre cap a terres barcelonines, i aleshores, si vostès planifiquen independentment del que són els recursos accessibles i existents que hi ha a cada una d'aquestes zones, sembla que vostès estan plantejant una situació teòrica que després solucionaran amb una sèrie de mecanismes que nosaltres no compartim en el cas de l'aigua, en concret, com podria ser amb grans transvasaments.

També, a l'hora d'establir àrees funcionals territorials i preveure creixements i desplaçaments de població, no han tingut en compte si allà on aniran hi hauran altres tipus de recursos que puguin fer sostenible en aquella població o que puguin fer sostenible l'activitat que allí es vulgui implantar per dur a terme. I, per tant, nosaltres creiem que aquests, que són elements claus per a la comprensió i el disseny de les noves tendències de poblament, haurien de formar una part fonamental del que és el Pla territorial general de Catalunya.

També és remarcable que en el Pla territorial general es proposa actuar en un conjunt d'elements sobre els quals no tenen competències. Això, fins i tot, sembla còmic que ho diguem nosaltres, els d'Esquerra Republicana de Catalunya; això òbviament no treu que continuï essent una de les nostres prioritats: la d'aconseguir les competències que encara no tenim. Però, és clar, vostès han de ser conscients, a l'hora de fer un pla territorial general, que no poden planificar sobre la xarxa ferroviària, perquè, encara que a nivell de competències de la Generalitat hi hagi competència d'ordenació del territori i s'hi puguin fer reserves de sòl com ha passat amb el tema, per exemple, del TGV, del qual encara queda molt de temps per parlar-ne, a l'hora de la veritat, a l'hora

de fer els enllaços, a l'hora de definir si es fa o s'aprova o no, doncs, això no és una competència que ragui en la seva Administració, en la nostra Administració. I això comporta un parany global dintre del Pla territorial general, perquè no sabem fins a quin punt part del que vostès exposen en el Pla territorial general en realitat, encara que vostès tinguessin voluntat de fer-ho, ho podrien fer. Aquí s'hi podrien incloure moltes altres coses i que jo he vist en el diari, per exemple, manifestacions del conseller de Política Territorial reclamant com pot ser el Port de Barcelona, el Port de Tarragona, els aeroports, o tantes coses més que tots coneixem.

Bé, en aquest marc és en el qual el Pla territorial general de Catalunya proposa un model de país que per nosaltres té moltes mancances i que no soluciona els desequilibris territorials que existeixen actualment; o, dit d'una altra manera: no ens sembla que en cap moment el Pla faci una proposta de reequilibrament territorial global. Perquè això hagués estat possible s'hauria d'haver partit d'una visió conjunta del territori que no oblidés, per exemple, aspectes tan importants sectorialment com pot ser l'agricultura i territorialment com les àrees de muntanya, que pràcticament ni es plantegen, entre moltes altres coses. És a dir, el seu planteig és col·lateral, no integrador, no a tenir en compte per veure tot el que s'hauria de fer en el territori.

Sota el nostre punt de vista, el que fa el Pla, en realitat, és diagnosticar una situació de congestió a l'àrea metropolitana de Barcelona, que és més que l'antiga Corporació; dir que aquesta congestió desequilibra el país i que, per tant, cal una correcció. Francament, això ho compartim i hi estem totalment d'acord, però no veiem en el Pla territorial general una proposta alternativa de creixement diferent al que s'ha produït fins ara i que ha estat el que ha produït la congestió, ni veiem tampoc un sistema de descongestió real. Una mostra d'aquest darrer punt seria que, aplicant els criteris que vostès plantegen en el Pla territorial general, la descongestió de la Regió I significaria passar d'una població resident actual que representa el 69% de la població a Catalunya a un 62% després de les mesures reequilibradores; o, si ho comparem amb la població del litoral en relació amb la del interior, el desequilibri encara és més manifest, perquè en el litoral es concentrarà entre el 80 i el 85% de la població si s'aplica el Pla territorial general. Home, sí, podem considerar que hi ha una petita part de redistribució d'aquesta població, però, francament, no ens atreviríem a dir que un pla territorial general que deixa ubicat en la franja del litoral entre un 80 i un 85% és un pla territorial general que és reequilibrador; o, si ho és, està clar que no se'n surt i que no aconsegueix el seu objectiu.

El model que proposa el Pla, d'altra banda, no contempla aturar el tipus de creixement que s'ha seguit fins ara i apostar per un desenvolupament sostenible, sinó que el que fa és apostar per un creixement tipus taca d'oli, que s'estén sobre els límits nord i sud, és a dir, fins a la Tordera i el Baix Penedès, almenys en primera instància. És a dir, nosaltres tenim la concepció que vostès volen fer una extensió tipus taca d'oli i que aquesta taca d'oli vessa pels laterals, vessa

fins al Baix Penedès i fins a la Tordera, i que després, fins i tot el que són els pols més externs, com Tarragona i Girona, no estan tampoc plantejats des d'un potenciament de les seves zones i de les seves regions, sinó que també, tant a nivell d'infraestructura com a nivell de comunicacions, queden condicionats a aquest creixement de la Regió I. Per tant, nosaltres pensem que el model que segueix o que planteja el Pla territorial general, més que el d'una descongestió, és el d'una futura congestió més generalitzada i clarament ubicada en la part del litoral.

Per tant, amb aquest criteri, nosaltres creiem que es reforça per diferents elements i que es poden observar si veiem que les comarques en què es preveu que es produeixi aquesta absorció de població que actualment hi ha en la Regió I són les comarques que tenen un percentatge de sòl urbà i urbanitzable més gran de les comarques catalanes barcelonines i que, conjuntament amb el Tarragonès i el Garraf, són les comarques amb un augment de població més alt entre 1975 i 1990. És a dir, vostès plantegen una descongestió del nucli, diguem-ne, barceloní, superant el que és el seu terme municipal i superant el que és la seva àrea, sobre unes comarques que actualment ja tenen la densitat de població més elevada de Catalunya. És a dir, doncs, que en realitat el futur paper d'aquestes comarques no respon a criteris de contrabançament territorial, com tampoc no ho fan els pols externs —com ja he explicat abans— de Tarragona i Girona.

Així, doncs, sota el nostre punt de vista, el Pla consolida un país molt fortament compartimentat, amb un nucli central, nucli central molt potent —en el mapa de resum del Pla territorial general s'observa visualment com es crea un nou eixample, un nou eixample que aquesta vegada ocupa bona part del Vallès Occidental—, un model congestionat, amb una gran activitat en el nucli central, amb una zona intermèdia de primeres residències i un rerepaís de turisme, servei, segones residències i que pràcticament no té oportunitats més enllà de l'Eix transversal.

Lògicament, el Grup Parlamentari d'Esquerra no comparteix aquest model de país ni el que això significa, que seria augmentar el nombre i la distància dels moviments de la població i que comporta un consum de recursos energia i espai superiors a l'actual, que ja són prou grans. El Grup Parlamentari del qual formo part vol canviar el model d'ús de sòl que actualment s'està duent a terme a Catalunya, i ens sembla que això no ho reflecteix el Pla territorial que vostès plantegen. I pensem que aquest Pla territorial tampoc recull el que és l'esperit del Cinquè programa comunitari, que fixa les orientacions per als estats membres de la Comunitat per a afavorir una estratègia de creixement que afavoreixi el desenvolupament sostenible i una millor qualitat de vida. El Pla territorial és, probablement, la més gran oportunitat perduda per fer una reflexió profunda i seriosa per aplicar a casa nostra un desenvolupament sostenible i per canviar un model de creixement que a hores d'ara ha donat lloc a importants problemes ambientals.

A més, dins el tipus de creixement que s'ha escollit en el Pla territorial, s'ha optat per mesures poc racionals. En el

Pla, per exemple, no es planteja reutilitzar el territori actualment ocupat, per exemple, en habitatges, que és un dels problemes més importants que tenim en l'actualitat, sinó que aposta per un creixement extensiu. Per exemple, hi ha un fort creixement en el Pla, previst en el Camp de Tarragona, i es preveu, simplement, perquè hi ha lloc; és a dir, no dintre d'un context de vertebració del territori, sinó simplement perquè hi ha lloc, i nosaltres, òbviament, estem a anys-llum d'aquest tipus de plantejos. I fins i tot, també dintre de les propostes que vostès fan dintre del Pla, quan vostès aposten pel transport fan una aposta de xarxa de carreteres, bàsicament, que afavoreix el transport privat, i nosaltres creiem que haurien de potenciar el que fa referència al transport públic, perquè significa menor consum d'espai, perquè significa menor consum de recursos, menor consum d'energia i menor producció de contaminació. Les propostes ferroviàries són —per ser generosos— molt modestes, llevat de l'espectacularitat del TGV, del qual ja he dit que és un tema que se'n parlarà molt àmpliament.

D'altra banda, cal dir que hi ha una cosa que sí que valorem positivament del Pla territorial general —no és l'única, però aquesta pensem que és especialment important—: dintre del disseny del Pla territorial hi havia la possibilitat de caure en una planificació tipus *new town*; no s'ha caigut en aquest tipus de planificació, que es defineixen per elles mateixes com a insostenibles. Per tant, creiem que aquest és un punt important, interessant, del Pla territorial i que, en contrapartida, aquest tipus de construccions aposti per treballar sobre la base de la realitat urbana existent. Però el problema sorgeix en els instruments que possibilitaran que l'activitat i les persones s'instal·lin en un lloc i no en un altre. Al costat d'un context favorable que es pot aconseguir mitjançant les infraestructures, els recursos i els equipaments, hi ha d'haver factors dissuasius —òbviament, no obligatoris— en llocs congestionats, i també una suficient agilitat per a preveure situacions i corregir-ne els elements negatius que es puguin anar generant, la qual cosa vol dir una planificació ben feta, no tardana com la que s'ha produït ara, per sobre del lliure mercat, que sovint comporta especulació, reserves de sòl estratègiques per a preservar l'espai, no només per valors naturals, sinó també per esponjar l'ocupació, i coordinació i respecte amb els interessos municipals.

El Pla territorial general és millor que existeixi que que no existeixi, però arriba més aviat tard que no d'hora, perquè al llarg del procés d'elaboració que ha tingut s'han aprovat diversos plans territorials sectorials —com per exemple el de carreteres, el de ports, o el PEIN— i diversos plans generals d'ordenació urbana, municipals, que són els que realment han anat condicionant el model territorial de Catalunya, sense una referència que els englobés. I ara ens trobem amb un marc global que ha d'incorporar els plans sectorials, que en la Llei no es preveu aquesta incorporació i que tampoc es vertebrava, sota el nostre punt de vista, de manera eficient el que seran els molts que hauran de venir en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president. A més, el Pla territorial general ajorna multitud de decisions a uns futurs plans territorials parcials i a més plans territorials sectorials que no tenen data d'elaboració. I s'ha oblidat de l'element coordinador, especialment pel que fa a les competències d'ordenació del territori de les administracions locals, que són fiscalitzades per figures urbanístiques noves que s'endevinen en la configuració i tractament de les àrees bàsiques territorials.

En síntesi, i per acabar, nosaltres creiem que aquest Pla és excessivament genèric; creiem que no equilibra el territori, tot i que pugui anunciar que té aquesta voluntat; creiem que s'ha perdut una oportunitat molt important per a canviar el tipus de creixement que s'ha dut a terme fins ara i que ha estat el que ha produït aquest col·lapse de la Regió I de Barcelona; creiem que s'hauria d'haver produït un debat sobre l'aplicació d'un desenvolupament sostenible en el nostre país, i veiem substancials manques d'elements de coordinació perquè tot aquest Pla pugui reeixir en el futur. Creiem també que la metodologia que s'ha utilitzat és bastant dubtosa i que en el futur caldria modificar i introduir alguns elements —per tant, dintre d'una estona— que fessin més possible que aquest Pla territorial general donés l'empremta, planifiqués realment el que és el territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra, el senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, tinc un goig gran de poder pujar en aquesta tribuna a defensar el Pla territorial general de Catalunya, després de molts anys d'haver participat en la redacció de la Llei de política territorial i després d'haver-ne parlat bastantes vegades en aquest hemicicle. Em refereixo a les intervencions de defensa que han fet els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Segueixo, de moment, el mateix ordre que ells han fet.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat una esmena de retorn sense text alternatiu. El senyor Farrés ens ha explicat la seva idea diferent de les planificacions, el seu concepte, la seva voluntat, del seu Grup, que les planificacions haurien de ser més vinculants, haurien de buscar uns majors graus d'eficàcia, tot i reconeixent, en la planificació, en l'ordenació del territori, la seva utilitat i la seva eficàcia.

Jo m'he apuntat dues coses que anaven bé a la postura que defensa el nostre Grup, que és que el Pla territorial general de Catalunya no li mereixia una qualificació de *cum laude*; amb un excel·lent ja en tindríem prou, i potser no el qualificaríem tant de *cum laude*, no. També ens ha dit que era un bon document tècnic; cert que després ha dit que políticament ja hi posava més..., però que era un bon document tècnic. Em sembla que això és important. Nosaltres tenim el Pla territorial general de Catalunya, formulat pel Govern, portat aquí, a punt d'aprovar-lo, i amb uns reconeixements. Ara, és lògic que els grups de l'oposició manifestin les seves

diferències, per això ells són grups de l'oposició i nosaltres som un grup que donem suport al Govern.

Anem a tractar temes concrets que ens ha dit el senyor Farrés i que jo m'he apuntat. Per exemple, diu: «No hi ha un compromís entre món empresarial, món sindical; no arriba a aquest grau de compromís el Pla territorial general de Catalunya.» Abans el conseller em sembla que ho ha explicat molt bé: el Pla hauria pogut concretar moltíssimes coses, però el Pla hauria sigut impossible de fer. El Pla és un marc general, és un marc orientador d'activitats, i no pot arribar a aquestes precisions que se'ns han demanat.

El tema de l'estudi demogràfic ha sortit després per part d'altres grups. Aquesta previsió, o aquesta hipòtesi, o aquesta concreció que fa el Pla d'una previsió per al 2026 de 7 milions i mig de persones, això, vostès saben, perquè tots s'han mirat el Pla, que surt d'una extrapolació del creixement que ha tingut Catalunya des de l'any 1975 a l'any 1985, on hi ha un final d'una època de creixement important i una època d'estancament. Ens pot semblar una hipòtesi que es complirà o que no es complirà; no tenim més remei que remetre'ns al temps, a veure què succeeix. És cert que hi ha uns components de creixement demogràfic i uns components que vindran per immigració. Quant pujarà cadascun d'aquests? El temps ens ho haurà de dir.

M'estalvio la referència als potencials eròtics de les terres de l'Ebre, que han estat a bastament contestats pel senyor Curto. Ara bé, el senyor Farrés preparava un tema important; plantejava: «i el Pla no recull els conceptes moderns de com es vinculen economia i ecologia, com es vinculen...» És veritat —és veritat. Segurament que el Pla no en fa prou esment, ben clar, situats avui a l'any 1995. Però, és clar, això ho hem d'empalmar una miqueta amb els orígens del Pla, d'on ve. El Pla neix l'any 83 de la Llei de política territorial, i hi ha un decret de l'any 1985, de posada en marxa del Pla. Per tant, avui estem, molt aproximadament, a deu anys justos de la posada en marxa del Pla. Aquest Pla té tota una història i, per tant, no té la interpretació darrera de les tendències més modernes dels últims anys o dels últims mesos. Em sembla que és perfectament comprensible.

Faig la referència aquesta als deu anys, que també ha sortit per part d'alguns altres il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Certament que deu anys per a fer un pla territorial els poden semblar molts anys. Des del Departament s'ha fet un estudi d'un conjunt de plans homologables a nivell europeu, i els he de dir que la mitjana supera els set anys. La mitjana de plans que abans han estat esmentats pel senyor conseller, que nosaltres hi hem fet referència, supera els set anys; no és mai una tramitació ràpida.

Només perquè en tinguin una referència, permetin-me que els digui que, només de tramitació, portem dos anys —de tramitació!—; o sigui, el Pla acabat, enllestit, l'equip tècnic l'acaba, el porta al Govern, que el vegin els diferents departaments, va a la Comissió de Coordinació de Política Territorial, s'hi incorporen tots aquells elements..., tota aquesta feina de fer el Pla, de veure'l els diferents Departaments s'acaba, i necessitem dos anys per a tramitar-lo, i és lògic.

Va a informació institucional: cinc mesos d'informació institucional. Després, aquesta informació institucional s'ha de recollir, s'ha de parlar amb els interlocutors que l'han presentada i s'han d'acceptar..., no es va arribar a la meitat, però gairebé, de propostes acceptades, però consensuades amb la gent del territori. Després es presenta al Parlament de Catalunya: quatre mesos d'esmenes –quatre mesos d'esmenes. Algú ha dit que havia estat tramitat per la tramitació d'urgència; és veritat, però recordo als senyors i senyores diputades que la urgència només ha servit –només ha servit– perquè la reserva de setanta-dues hores per a fer les esmenes es va reduir a vint-i-quatre hores: l'única limitació que ha tingut el Pla. Una vegada acabats els treballs en comissió, en lloc de tenir setanta-dues hores per a dir quines esmenes volen mantenir, en van tenir vint-i-quatre; quan això, els grups, com saben, normalment ho fan amb uns minuts en acabar-se la Comissió. Per tant, el tràmit d'urgència, no; dos anys de tramitació, que ens sembla que han estat suficients. Ara, és llarg, és un procés llarg, han estat deu anys... Repeteixo que la mitjana europea de plans semblants supera els set anys.

Retorno estrictament a les qüestions que ens ha plantejat el senyor Farrés, al tema de la relació amb l'Estat i el pla d'infraestructures de l'Estat. Home, no en tenim culpa, nosaltres, que l'hagin aprovat fa un any i una mica més, el Pla de l'Estat! Si l'haguéssim tingut abans, segur que hauria estat incorporat abans. El van fer quan el van fer, el Pla de desenvolupament d'infraestructures, i s'hi ha incorporat, amb les seves previsions. Nosaltres em sembla que ho hem fet tal com calia.

És clar, em treu un tema molt concret i important, el tema de l'aluminosi, però, és clar, no podem entrar-hi, senyor Farrés. Jo ho entenc, són problemes que, a més a més, la gent, a un alcalde la gent el ve a veure i segurament que no li parla de sistemes de propostes ni d'altres coses que diu el Pla, i en canvi li parlen dels problemes de l'aluminosi. Però no és, em sembla, el marc adequat, el Pla territorial general, i no sé si en un pla territorial sectorial que un dia es pugui fer, d'habitatge, pot entrar-hi, aquest tema, i segurament que sí, però el marc del Pla territorial general no ho és.

Per acabar, i quan el senyor Farrés ens demanava que fóssim més compromesos i que concretéssim més programes –cosa que s'adiu perfectament amb la ideologia de la seva formació política, i quan vam discutir el Pla l'any 83 ja ho feien, i avui també; ells volien una planificació més concreta i més compromesa, i ho entenem perfectament–, ens parlava d'una sèrie de coses; per exemple, del tema del desenvolupament sostenible. És veritat que el tema de desenvolupament sostenible és una afirmació que va sortint cada vegada més, que em sembla que a tots plegats ens agrada, però que en els orígens del Pla no en parlava ningú i que al llarg del Pla ha anat sortint. I aleshores no l'hi troba prou incorporat. D'acord, però a l'hora de discutir el text de la Llei sí que hem fet un esforç i l'hi hem fet sortir, i encara aprovarem avui una esmena que en el desenvolupament del Pla territorial general, a través dels plans territorials sectorials, sortiran uns criteris de preservació del medi i de desenvolupa-

ment sostenible que m'imagino que al senyor Farrés el podran satisfer –no absolutament, ja ho sé, però almenys sí que van en la línia que el senyor Farrés ens demana.

El tema del reequilibrament territorial. També hi hem introduït –ja sé que és poc, segurament que a ell li sembla poc, però– la referència a les comarques de muntanya, la referència a les muntanyes de reactivació; també tenim una esmena per incorporar en el text de la Llei que després, precisament, hem de transaccionar amb el seu Grup. Que sé que és insuficient per al senyor Farrés, però que establim uns mínims d'aquesta voluntat reequilibradora d'unes inversions per millorar els dèficits d'aquestes comarques amb més dificultats.

Ens parla també de programes integrats per als barris de les ciutats grans que tenen dificultats. Em sembla que tot això és perfectament assumible, que se'n fan referències i que a l'hora de desenvolupar els plans territorials sectorials podran funcionar.

En fi, en resum, em sembla que, la intervenció del senyor Farrés, la comprenc perfectament; ell volia anar més enllà, el Pla no hi ha anat. La seva forma de pensament, la que defensa Iniciativa per Catalunya en aquest moment, la que havia defensat el PSU en el moment que vam fer la Llei de política territorial va més enllà en aquests temes que no la ideologia de Convergència i Unió, que en aquest moment jo represento aquí. Em sembla que és perfectament comprensible.

Celebro que la diagnosi en la seva hipòtesi li agradi; que hauria volgut –ens diu– més participació? Segurament que sí –aquest és un tema al qual després hi tornaré–, el que passa és que la Llei, i tal com s'ha anat enfocant tot, era una llei orientada sobretot a un Pla territorial general de Catalunya que afectés les administracions públiques. Aleshores hauria estat molt bé aquesta participació dels ens, segurament que sí, però costava d'incardinar. Si avui féssim la Llei, si ara fóssim l'any 83, la comencéssim avui, segur que començaríem per un pla estratègic amb unes idees més generals, amb molta més participació, i acabaríem amb una concreció de les administracions públiques, però això ens ve de la data que ens ve i som on som.

La intervenció del Grup Popular, del senyor Curto; el senyor Curto ens planteja la necessitat..., diu: «Com lligar els problemes de l'economia amb els problemes del territori?» Bé, aquest és tot el tema de què estem parlant ara, quins lligams, com establim que garantint un bon ús dels recursos nosaltres puguem fer un ús del territori que ens pugui satisfer, que no el malmeti, que els nostres hereus se'n puguin sentir satisfets. Aquesta és tota la problemàtica que fem, i un dels camins que creiem que és bo és la planificació que s'ha fet, la redacció d'aquest Pla territorial general de Catalunya.

És cert que els recursos són escassos, que l'aire, l'aigua..., que cada vegada hem de vigilar més. Discreparia una mica del senyor Curto que en aquests catorze anys hi hem dedicat poca atenció; home, potser no la que voldríem nosaltres, però alguna atenció..., el Govern hi ha fet esforços, ja ho sap també el senyor Curto.

Diu el senyor Curto que el Pla territorial general de Catalunya no és dolent. Ho celebro; ho celebro no només per mi —jo no en sóc pas l'autor, de cap manera—, però hi ha un conjunt de tècnics que hi han treballat, que han posat el seu esforç en una Direcció General de Planificació, i, per tant, sentir que, encara que no sigui un *cum laude*, o que quedi una mica lluny del *cum laude*, és igual, però que el Pla tècnicament està bé, que no és dolent segons el senyor Curto, suposo que a aquesta gent que han dedicat uns anys de la seva vida a fer el Pla territorial general de Catalunya els haurà satisfet, i jo vull ressaltar-ho.

Diu: «Llàstima que no s'hagi donat una capacitat d'opció de poder discutir les alternatives del Pla.» D'acord, torno a repetir el que he dit al senyor Farré; si avui ho comencéssim, potser parlàrem de planificació estratègica..., han anat les coses com han vingut, el Pla és pensat eminentment perquè serveixi de marc orientador de les actuacions de les administracions públiques, i en aquest sentit el Govern ha cregut que era la seva responsabilitat impulsar tot això, atès el que deia la Llei, que anés a consulta institucional i — ho repeteixo— perquè el Pla ve amb una història i ha seguit aquests camins.

Diu que potser no s'han evitat alguns conflictes locals que s'haurien pogut evitar. Segurament, les coses sempre es poden fer millor, i això no ho discutiré a ningú. Sempre el Pla hauria pogut ser millor i sempre s'haurien pogut evitar més coses.

Falta un model organitzatiu local. Després m'hi referiré una mica; és clar, una cosa és estrictament ordenar el territori i l'altra és l'organització funcional de serveis, el tema, diguem-ne, del món local. Són dos conceptes diferents, no els podem posar en el mateix sac. Avui el Pla territorial general de Catalunya de què estem parlant parla d'ordenar el territori.

Li fa angúnia, al senyor Curto, que la planificació no pugui representar mai que les qüestions polítiques quedin presones. A mi em sembla que no, que el marc és prou ampli perquè l'opció política a què en aquest moment donem suport el Govern de la Generalitat s'hi trobi còmode, però fins i tot, anys a venir, altres opcions, el marc és suficient perquè en poguessin recollir jo no dic la totalitat, però sí que moltes coses del que s'ha proposat.

Ens demana el senyor Curto que com a criteris urgents del Govern hi hagi un desenvolupament harmònic arreu, que se superin les fronteres rural-urbà, que es doni suport a les zones deprimides. Sap el senyor Curto que s'han incorporat les referències a les comarques de muntanya, a les comarques de reactivació —que encara en el transcurs del debat penso que ho ampliarem—; per tant, estem en aquesta línia.

El tema de Barcelona i del creixement en relació amb la resta. És clar, aquesta és una qüestió, senyor Curto, que jo l'entenc a vostè, però també entenc el senyor Manel Nadal quan després parla i em defensa Barcelona. És que hauríem de trobar un mecanisme que no fos incompatible que Barcelona, capital de Catalunya, tingui el seu paper i que la resta de Catalunya també tingui el seu pes, i penso que Catalunya és el que és gràcies a tot, gràcies que té una Barcelona, una

capital important, i gràcies que Barcelona té un rerepaís que és el que és. Per tant, qüestió de sumar —que diria el president de la Generalitat— i qüestió de mirar de no haver de restar mai.

I agrair, evidentment, al senyor Curto, la retirada de l'esmena a la totalitat. És veritat que hem acceptat tota una colla d'esmenes i que encara ens en queda una d'important, la 31, que en el transcurs del debat també li acceptarem, a part de dues transaccions més que també vindran.

El Grup Socialista vol fer, diu, un esforç d'alternativa al Govern de la Generalitat. Home, ho entenc, és el primer partit de l'oposició i és lògic que la seva proposta sigui una alternativa, ho entenc. Ens parla de la història del Pla Cerdà, el Regional planning dels germans Tudurí, el Pla de Victorià Muñoz; molt bé!, i l'àmbit vuitè, del Congrés de Cultura Catalana i tot això. Molt bé, és una història que la gent que ha fet el Pla s'hi senten plenament integrats, tots els tècnics vénen d'aquí; una petita part, el meu petit component professional d'ordenació del territori, que és molt petit, doncs, també ve d'aquí. Acceptem perfectament tota aquesta tradició. El que passa és que aleshores discrepem una mica quan es diu: «Tota aquesta tradició no ha estat recollida pel Pla territorial general de Catalunya.» Home, no, no hi estic d'acord, o no hi estem d'acord. Vejam, la tradició és la que ve, l'any 1983, o el 85, que comença, el 85 és l'any que és l'any que és, i les coses han canviat; ara, vejam, si se'ns vol dir que no les recull perquè, per exemple, aquest Pla no té consens en aquest moment, jo només voldria recordar la història del Pla Cerdà. Suposo que no cal que els ho expliqui, que ho coneixen, no? Té molt més bona acollida el Pla territorial general de Catalunya en aquests moments, en tots sentits, que no el Pla Cerdà l'acollida que va tenir en el seu moment, en el moment de ser proposat. I del Regional planning i del Tudurí i del Victorià Muñoz, repassin una mica també la història. Que després hem vist que tota aquesta gent tenia tota la raó? D'acord, totalment d'acord, i que eren unes grans idees. Però, en el seu moment, atenció, que la reacció d'avui dels grups de l'oposició en relació amb el Pla territorial general de Catalunya és molt més favorable que la que van tenir aquells plantejaments —alguns, vaja, almenys, concretament, d'aquells plantejaments— en el seu moment.

Diu el senyor Nadal: «Arriba tard i forçat.» Home, tard, doncs, una mica, sí; set anys, mitjana europea, nosaltres ens hem passat una mica més, d'acord, no puc pas dir que hagi estat ràpid, no?, però tampoc sense sortir del que és la mitjana europea. Home, forçat, amb presses... Ja li ho he comentat; sí, home, realment, l'única limitació que han tingut els grups parlamentaris és, en lloc de tenir setanta-dues hores per pensar quines esmenes mantenien, tenir-ne vint-i-quatre; per la resta, han tingut els terminis normals d'una tramitació parlamentària.

Ens deia el senyor Nadal, ens feia una proposta de deu punts en què definia quina era la seva voluntat d'aquesta alternativa. La comentaré ràpidament.

Bé, primer, em sembla que no ho he dit, però tant el text alternatiu que va presentar el Grup Socialista com el text al-

ternatiu que va presentar el Grup Popular en el seu moment eren dos textos per estudiar-los amb atenció i dos textos importants, uns textos ben treballats, ben fets; el del Grup Popular recollia potser més legislació que ja existia, però l'adaptava bé en aquest cas, i el del Grup Socialista era més innovador. Per tant, són documents importants i que van ser objecte d'estudi. Després, si em queda temps i no els avorreixo massa, hi tornaré una mica; però ara anem als deu punts que ha concretat avui el senyor Manel Nadal.

Diu que el Grup Socialista voldria una visió global de Catalunya, una unitat funcional, que no volen les confrontacions de Barcelona amb Catalunya, que Barcelona i Catalunya són complementàries. Totalment d'acord, senyor Nadal, totalment d'acord, i em sembla que en cap extrem del Pla territorial general de Catalunya, busqui vostè per allà on busqui, trobarà que es produeixi aquest enfrontament d'aquest tipus; totalment d'acord.

Segon punt: la imatge final, que l'hauria volguda plural. Home, doncs, sí, potser sí; potser sí que uns escenaris, en la primera fase que es va començar a treballar el Pla, si el Pla territorial general de Catalunya, per exemple, hagués tingut allò que és l'article 125 en el planejament urbanístic, de poder-hi presentar propostes i alternatives, home, potser sí que hauríem pogut discutir això; o una qüestió com deia abans, una planificació estratègica, amb uns tràmits previs i tenir diferents oportunitats, potser sí. Però aquest no ha sigut el camí..., no que no haguem seguit: no era el camí que ens va manar la Llei de política territorial de l'any 83, i que –ho repeteixo–, situats, avui potser hauríem pogut seguir un altre camí, no li ho defujo, però no és el que deia la Llei de política territorial.

Aprofito ara aquest punt per fer un petit incís sobre el tema de la població i de la immigració. És evident que el creixement que pot arribar-se a produir –el Pla fa una hipòtesi, una proposta, un estudi d'aquests 7 milions i mig del 2026– té un component demogràfic i té un component immigratori. I aleshores també s'hi referirà el Grup d'Esquerra Republicana i diuen: «I vostès quins serveis preveuen per a aquests immigrants en el Pla? No hi hem vist cap tractament específic.» No, és que no hi és; és que els immigrants, quan són aquí i tenen la seva situació normalitzada, són ciutadans de Catalunya i han de tenir els mateixos drets de cara als serveis que els ciutadans de Catalunya. Déu nos en guard que haguéssim fet un tractament específic per als immigrants! Han de tenir el mateix tractament! I m'ha estranyat una mica –i em permeto, només per animar una mica el debat, discrepar una mica del senyor Nadal– quan, és clar, ens demana que ens posem massa en política migratòria, que sap el senyor Nadal que aquesta és una de les reserves que l'Estat, en el nivell de repartiment de competències que tenim, es reserva. És clar, nosaltres, també en aquest tema, hem de ser bastant acurats, i em sembla que ho hem estat. Repeteixo que només ho deia per discrepar en alguna cosa amb el senyor Nadal, perquè, si no, al final el nostre vot potser l'hauria de canviar, si anàvem coincidint massa; alguna discrepància hem de mantenir.

Tercer punt: igualació de l'índex de qualitat de vida. Presenta aquesta situació dramàtica: deu comarques de Catalunya tenen el 80% del PIB... És veritat, però també aquestes deu comarques tenen una part importantíssima –lamento no saber el tant per cent– de la població de Catalunya. Segurament que hi han disfuncions, però la població de Catalunya també, com saben, està molt acumulada; no deu arribar al 80%, però se'ns hi acosta molt.

Ara, aquest índex de qualitat de vida és una aportació nova del Grup Socialista molt interessant, que penso que haurem de trobar alguna fórmula per poder-la recollir, no en el Pla territorial general de Catalunya, en aquest gran marc orientador, però segurament que sí en el desenvolupament d'algun pla territorial parcial; si la gent que ha de fer el Pla territorial parcial ho volen tenir en compte, doncs, que ho considerin. Evidentment, és un tema que em sembla que s'ha de treballar una mica. Jo dic que la idea és bona; arribar a definir un índex i veure aquest índex com va creixent fóra bo, fóra una espècie de termòmetre de com tenim el nivell de la qualitat de vida –que no existeix; són diferents paràmetres, tothom aplica a vegades els que li convé–, que poguéssim trobar una cosa consensuada. Temps a venir em sembla que és una idea interessant, però que, evidentment, en aquest moment en el Pla territorial general de Catalunya, que és un document acabat i que el Govern en el seu moment va aprovar i que ens l'ha portat aquí i que ara, amb una Llei d'acompanyament, li donarem estat oficial, no em veig capaç d'introduir-hi aquest tema.

Proposa en el punt quatre corregir desequilibris, i fa una menció de municipis especials. Vejam, les comarques de muntanya ja sé que no suficientment, però s'han recollit; els municipis especials tenen una especificació en la Llei, la tindran en la Llei, en el text de la Llei; les comarques de reactivació també tindran menció concreta; els municipis de règim especial, no, però és que ens sembla que no es pot posar al mateix nivell: hi ha un problema d'unes zones del país que perden població, que tenen una situació complicada, de muntanya, i unes altres que perden població, que tenen un nivell de renda baixa, comarques de reactivació..., però això, a parer nostre, no és el mateix nivell que uns municipis turístics, els municipis d'interès històric i artístic, etcètera. És un altre nivell, que té el seu camí a través de la legislació local. Com tampoc posar en aquest paquet el tema Barcelona-capital, en la correcció de desequilibris, o potser..., jo no sé si m'ho he apuntat malament, però em surt a la mateixa ratlla. Home, els problemes de Barcelona són un altre tipus de problemes, però que també la Llei n'ha fet un reconeixement: també hem incorporat una menció especial a la situació de Barcelona, capital de Catalunya.

Punt cinquè: els sistemes urbans i les comarques. Aquí hauríem de fer tot un debat de dos dies aquí, al Parlament, per discutir; perquè és clar, llavors, el senyor Farrés també ens intervindria amb els sistemes de proposta; perquè, és clar, al senyor Nadal li agraden més els sistemes urbans, però el senyor Farrés està bastant intrigat amb els sistemes de proposta, perquè n'hi han de diferents i no els acaba de

veure del tot lligats. Aquest és un debat que hauríem d'obrir, que ens portaria molt de temps, però, és clar –ho repeteixo–, en aquest moment fem el tràmit d'aprovar un Pla que està fet i que, és clar... Vull fer avinent una cosa a les senyores i senyors diputats, que no sé si s'hi han fixat: l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que en aquest moment queda en peu, en la hipòtesi que l'aprovéssim, que el Grup Socialista tingués prou vots i l'aprovés, en el seu article primer aprova el Pla que ha fet el Govern, en el seu article primer aprova el Pla –aquelles dues carpetes que tinc allà i que lamento no haver pujat, que els les ensenyaria–; el que aprova l'article primer és el Pla. El que sí que passa és que el Grup Socialista, amb el text que ens porta, posa moltes condicions en el desenvolupament d'aquest Pla, això sí, i que, evidentment, el resultat seria diferent del que hi haurà, però el Pla, l'article primer, aprova el Pla territorial general de Catalunya. Aleshores, ho dic perquè, en anar desgranant tots aquests punts, evidentment condicionarien el Pla, però es mantindria; o sigui, el Pla continuaria tenint sistemes urbans, sistemes de proposta, els sis àmbits funcionals, etcètera.

Aquí faré una petita digressió sobre les diferències entre sistemes de propostes, comarques i tot això. Home, jo m'hi he entretingut, també, a més a més d'haver estat ponent de la Llei de política territorial, em sembla que només amb el senyor Joan Ganyet..., dels que vam ser en aquell moment, ja no en queden gaires; també amb el senyor Joan Ganyet vam ser ponents de les lleis municipals i també vam intervenir-hi, i llavors sempre es té la tendència, quan et porten un plànol de sistemes de propostes, de dir: «Escolta, i si això ho posem al costat d'un plànol de comarques, què passa?» I això, ho hem fet. I aleshores, a moltes, a moltes comarques de Catalunya, una comarca queda amb un sol sistema de proposta. No cal que els digui que fins i tot en comarques amb poca població, del Pirineu o algunes altres comarques, un sistema de proposta..., més ben dit, entre dues comarques o entre tres comarques són capaces de contenir un sistema de proposta. Ara, també és veritat que a l'entorn de Barcelona i de les comarques més poblades apareixen sistemes de propostes múltiples, en comarques d'aquestes.

També passa, i també els ho vull dir –perquè, aquest exercici que he fet, el poden fer vostès–, que algunes vegades algun municipi marxa de la comarca amb un sistema de propostes i se'n va a una altra, i els en citaré un de ben conegut, perquè és la meua comarca, que és el Vallès Occidental: el sistema de proposta que engloba, doncs, Sabadell i Terrassa, resulta que Castellbisbal se li'n va cap al Baix Llobregat. Però és que és lògic: qualsevol persona que conegui una mica Castellbisbal veurà que, és clar, Castellbisbal, el poble, el que mana, doncs, en organització territorial, queda més o menys lligat a la part del Vallès Occidental, que és com es recull la comarca, però, en canvi, si baixa fins a baix al riu i veu el que és important econòmicament, que són tots aquells polígons industrials, allò està a baix, en el Llobregat. Per tant, és lògic que es presentin algunes discrepàncies. Però, abans de mirar en el mapa, jo vaig quedar bastant satisfet; evidentment, no és ni de bon tros, ni de bon tros, el mapa de

comarques, però quan tu vas mirant dius: «Home, doncs, sí: o agrupa comarques o divideix comarques d'una manera força racional.»

Punt sisè de la proposta socialista: simplificar, aplicar la subsidiarietat. Ara em remeto al que em sembla que ja he dit per a algun altre grup: que una cosa és ordenar el territori i fer uns àmbits de planificació amb criteris objectius, de relació, de la gent on treballa, on té els serveis i tot això, i una altra cosa és l'organització local, diguem-ne. Són dos àmbits diferents, que en moments determinats pot ser bo de buscar-hi coincidències, d'acord, però són dos àmbits diferents. Diu el senyor Nadal: «Reflexionem-hi» –em sembla que ha dit, almenys jo m'ho he apuntat. D'acord, reflexionem-hi i veiem, a partir d'aquí, com volem avançar, però tindrem àmbits diferents. El que sí que em sembla que fóra bo és tenir uns àmbits generals, que sempre ens hi referíssim, i després, si aquell tema concret ens demana uns tractaments específics, fem-ho, però després de reflexionar sobre uns marcs més generals. Hi estic d'acord: fem l'esforç tots plegats de reflexionar-hi.

De l'àmbit dels Pirineus, diu que després en discutirem amb el senyor Joan Ganyet –no serà pas la primera vegada. En el punt vuitè, el Pla territorial general –ho he apuntat– és un marc general, que vol donar coherència, que entenem que els espais protegits... Aquí també el senyor Farrés em sembla que no hi ha insistit massa avui, però l'altre dia també m'ho comentava, no?: el senyor Farrés hauria volgut que això de les definicions que preveia la Llei fossin més concretes, però, és clar, atenció a una cosa: la Llei –ens deia–, llei feta l'any 83, també, però vaja!, anant fins i tot a l'espirit de la Llei, definir aquests espais de protecció, aquests espais d'ús agrícola... En cap cas la Llei deia «delimitar». Deia «definir» les condicions d'aquests espais, i això, el Pla, ho fa. Però el Pla no delimita. Jo estic segur que cap dels senyors diputats que ha intervingut abans m'ha demanat que volgués que el Pla general delimités, perquè si el Pla general delimités aleshores sí que, amb tota la raó, tots els representants del món local podrien protestar: «I com és que el Pla general de Catalunya em delimita que en un tros del meu territori vostès m'hi faran aquesta actuació...?», fos d'una infraestructura, fos d'unes terres que s'han de protegir del que fos. Establim les condicions, que després, en el segon nivell, en els plans territorials parcials –que és un nivell en el qual ja no decideix i participa la Generalitat, sinó que la Generalitat, juntament amb els ens locals, es troben per pactar el desenvolupament del Pla territorial general–, en aquest nivell hauran de començar a delimitar. I em sembla que delimitaran poc, tot i així, els plans territorials parcials, perquè la funció de delimitar, de concretar sobre el territori aquell ús, em sembla que per molts anys seguirà pertanyent als ens locals, municipis i comarques, quan calgui perquè superin els municipis.

Punt novè: prioritzar els plans territorials sectorials. D'acord. El Pla territorial general no prioritza: fa un llistat, els enumera, la vintena que n'hi han –després suposo que ho discutirem–, i no els prioritza. Diu: «Home, el de l'aigua

creiem que és molt important.» El senyor Curto ho ha dit. Sí, després nosaltres aprovarem una esmena del Grup Popular –ho he anunciat, la 31– que fa referència als temes hidràulics. Doncs sí, l'aprovem. I això és un senyal de donar una certa prioritat; prioritat que, de fet, no és res nou, és el que ja fa el Govern de la Generalitat. Com saben, hi ha un compromís de refer aquelles lleis que en un moment determinat estan aprovades, hi ha una comissió d'estudi aquí, al Parlament de Catalunya, i em sembla que podem dir que, no amb la urgència que alguns senyors i algunes senyores diputades voldrien, però hi som, en aquest camí de poder donar una prioritat als temes relacionats amb l'aigua.

Al punt número 10 ens demanen que..., se'ns diu que el Pla, sense concrecions pressupostàries, servirà de poc. Vejam, aquí som una mica en aquella mentalitat diferent de la planificació. Segurament que l'any 83 tenien raó: hi vam posar un article, que el vam acceptar tots plegats, en què ho lligàvem molt més que avui. Avui som l'any 1995. Les concrecions, els lligams, delimitar massa les coses a anys vista ens sembla que no és bo. Tenim dos elements importantíssims per garantir que el Pla tirarà endavant: l'un és el Pla d'inversions públiques de Catalunya, horitzó a quatre anys –totes les inversions surten a quatre anys vista–, i encara una concreció més important, el pressupost d'aquest any. Anar més lluny de concrecions econòmiques que en el pressupost de cada any i en el Pla d'inversions públiques de Catalunya a quatre anys a nosaltres ens sembla que en aquest moment no és possible, que vetllar l'article 9.3 que vam posar en aquell moment és perfectament racional.

Una darrera qüestió: ens diu el senyor Nadal que, el Pla, hauria anat molt bé que el poguéssim consensuar. Miri, senyor Nadal, doncs sí: sempre és bo buscar acords i dialogar i tot això, jo penso que sempre és bo. Ara, en el tema del Pla, en el tema tècnic del Pla, realment era molt difícil. El Pla és un treball bàsicament sota unes orientacions polítiques del Consell Executiu, és un pla que ha fet un equip de tècnics pluridisciplinaris, demanant molts cops estudis a persones alienes al mateix Departament... Es fa molt difícil que tots aquests punts de treball tècnic haguessin pogut arribar a uns acords generals, moguts nosaltres, sobretot, a nivell polític. Ara, és clar, jo no li puc dir que no hauria estat bo que fos consensuat; és clar que ens hauria agradat, però era molt difícil, i per aquest motiu no s'ha fet. Ara, hem fet un esforç important, em sembla, en el que ha vingut aquí, a la Llei, tant en comissió, en ponència, en el debat –encara el farem amb les esmenes que ens queden–, perquè la Llei de desenvolupament del Pla pugui..., jo no diré ser consensuada –segurament que no hem arribat tampoc a dir: «en un consens»–, a tenir un alt grau d'acceptació per part dels diferents grups parlamentaris.

I aquí sí que m'agradaria fer un toc d'atenció a les senyores i als senyors diputats: no penséssim pas que perquè aprovem el Pla territorial general de Catalunya resollem els problemes. No. Ens dotem d'una eina, d'un marc que ens facilitarà la resolució de problemes, però només és una eina, només és un marc, només és una referència. Aquest Pla,

després, per la via dels plans territorials parcials –un per cada àmbit– que s'hauran de fer, per la via dels plans territorials sectorials –vint– que s'han de fer, per la via de la coherència que s'haurà d'establir amb l'ordenació urbanística dels municipis i de les comarques en el moment que les comarques tinguin competències urbanístiques, per tots aquests camins, això s'haurà d'anar desenvolupant. I aleshores per això em sembla molt important que, encara que aprovem el Pla que ha fet el Govern, que ha formulat el Govern i que ens ha portat, i l'aprovem i, evidentment, en aquest moment, no el modifiquem, com que hem posat condicions en el transcurs de la Llei al seu desenvolupament, a mi em sembla que un cert grau, un primer nivell de consens entre les forces polítiques en relació amb aquest Pla, l'hem aconseguit.

Passo a la intervenció del senyor Portabella. Inicialment ens manifesta, per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens manifesta desacord amb l'orientació del Pla, ens parla de la metodologia, el tema de la demografia, que li sembla essencial... –abans hi he fet referència. Ara, també li voldria fer referència a un altre tema, senyor Portabella: quan jo he discutit amb la gent que ha fet el Pla i amb el mateix..., sobretot, amb el director general, aquesta qüestió..., perquè, és clar, la xifra és forta, és «frapant»: una hipòtesi de 7 milions i mig d'habitants el 2026, tot i que respongui –ho repeteixo– a una simple extrapolació 75-85, quan es veu que aquest creixement és tan important: «Voleu dir que no us heu passat?» Això ho hem dit tots. Ara, després de discutir, explicar-ho i demostrar-ho, al final, la gent que ha preparat el Pla em diu una cosa –i tenen raó–, em diuen: «Escolti, diputat, i si ens haguéssim equivocat i no som tants què passaria de dolent? Que hauríem fet alguna reserva més d'espai natural, que hauríem potser fet alguna carretera de més, que potser hauríem previst algunes escoles de més... Oi que no passaria res, perquè si en el desenvolupament...? Si hem d'equivocar-nos en alguna cosa...», em diuen. I jo els dono la raó: «Home!, equivoquem-nos, potser, perquè ens passem una mica, i dotaríem –o fem una hipòtesi de dotar– d'una sèrie de serveis Catalunya que potser, algun, ens seria una mica sobredimensionat.» No passarà això, perquè per la via del desenvolupament dels plans territorials parcials, dels plans territorials sectorials, ho anirem ajustant i això no passarà. Però, al final, si ens haguéssim d'equivocar d'alguna cosa i no fóssim tants perquè les comarques de l'Ebre no complissin aquelles previsions –que em sembla que no són certes, que ho ha exagerat el senyor Farrés–, tampoc passaria res.

En el tema dels recursos, de la infravaloració d'algunes previsions, segurament que potser sí que té raó, potser sí que hi ha algunes previsions i, si les concretéssim i ho discutís-sim, hi ha algun tema que hi hauríem hagut de parar més atenció. Segur que sí. No ho puc discutir. Que el Pla és millorable, escolti'm, ho accepto de tothom; que qualsevol cosa d'aquí... I em sembla que els mateixos tècnics que ho han discutit també ho acceptarien. Tot es pot millorar i vol més esforç, però és que ja portem deu anys; si ho seguim volent millorar i fent-ho més bé, no acabariem.

Vejam, una sorpresa amb el senyor Jordi Portabella –i sort que ell ja m'ha advertit– en el tema de la sobirania sobre els ferrocarrils i tot això... Home, nosaltres volem tota la sobirania que volem, amb el TGV ho hem fet, i per la via –ja sé que és un recurs agafat amb pinces– del planejament local, hem traçat el TGV... A mi em sembla molt bé, i em sembla que ell mateix ja s'ha excusat una mica, no?, que també ho voldria, per la via que sigui, però que nosaltres el que volem és que Catalunya pugui ser tan sobirana com pugui ser possible i que totes aquelles petites escletxes que tinguem les anem aprofitant.

El tema de l'agricultura i les àrees de muntanya, que no les tractem prou... Home, miri, en el tema de muntanya, hi hem fet uns afegitons; en el tema d'agricultura, no, però a muntanya i a reactivació, sí.

És clar, la qüestió de la redistribució de la població. Jo ara parlaré per boca del senyor Portabella, perquè no tinc les dades aquí. Però ell em diu: «Escolti'm, és que vostès, per a la Regió I, per a aquest entorn metropolità de Barcelona, fan una hipòtesi que només diuen que del 69% de població que arribaria, sobre les tendències dels últims anys, vostès només passaran al 62%». És que és molt, aquest 7%! És molt, eh?, aquest 7%! Aquest 7%: jo ara faré uns números així per sobre..., de 4 milions d'habitants, deuen ser uns 280.000 avui que, posats en la perspectiva del 2026, deuen ser molt. Si aconseguíssim aquests canvis, és molt important això, senyor Portabella. Que a vostè li sembla insuficient? D'acord, però són molts habitants. Passar del 69% de població acumulada en l'entorn de Barcelona a un 62% és una fita molt important que, si poguéssim complir, em sembla que la gent que han redactat i que han preparat el Pla estarien molt satisfets.

Diu que Esquerra Republicana de Catalunya aspira a canviar el model de l'ús actual del sòl. D'acord, nosaltres no esperem canviar-lo, som més reformistes, sobretot des del meu partit, des d'Unió Democràtica de Catalunya, que potser no som tan lliberals, però sí que més aviat som demòcrata-cristians i reformistes, esperem a reformar la realitat que nosaltres tenim cap a uns objectius, i, bé, no ho canviarem tot, però intentarem anar reformant tot allò que puguem per millorar la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya i per mirar d'anar reequilibrant el nostre país.

Diu el senyor Jordi Portabella, també, que s'hauria d'aprofitar més el Pla territorial general de Catalunya per reflexionar... D'acord, aquesta reflexió, continuem-la; el Pla no acaba res. Ho dic a algú ara, ho tornaré a dir quan calgui i ho repetiré mil vegades: el Pla no acaba res, comença un procés, estableix un marc, és una eina. Amb els plans territorials parcials, després, amb els plans territorials sectorials, amb el planejament..., tot això ha d'anar continuant. Ja trobarem punts de coincidència, senyor Jordi Portabella.

Diu que hi ha mesures poc racionals. El creixement del Camp de Tarragona, diu: «Home, és que vostès fan créixer allà perquè hi ha lloc...» Home, és clar, sí, és clar; és que sí d'alguna manera. És que no ho ha dit ningú, però el sistema és de proposta; una de les condicions que tenen és que busquen sòls que tinguin menys d'un 20% de pendent, i és que

em sembla del tot racional. És que si volem anar a fer sistemes de proposta i anar a fer activitats i fer viure la gent en zones amb pendents molt accentuats..., home, una minoria de gent, evidentment (*remor de veus*), hi ha una gent que hi tenen una tradició de tota la vida i que hi viuen molt bé cap a les contrades dels Pirineus, i ens sembla molt bé aquesta gent que hi visquin. Ara, que vulguem que, amb aquest creixement que hagi de venir, important, els féssim anar a aquestes zones, em sembla que..., home, mantenir un criteri de crear unes zones més planes, d'unes condicions determinades, que tenen una millor acollida per a la gent em sembla que és molt racional, i per això el Pla territorial general de Catalunya ho manté.

M'agrada també que el senyor Portabella reconegui que en no haver entrat en el món dels nous assentaments o de les *new towns* li sembla bé, i que vegi que el Pla té coses positives, li ho agraeixo molt; no pas en nom personal –ho repeteixo–, sinó en nom de la gent que hi ha treballat i que ha fet aquest Pla.

Em sembla, senyor diputat, també, que ha fet una referència al tema del transport públic. Home, jo em sembla que hi fa un èmfasi molt important a promoure el transport públic. Jo no sé veure en el Pla cap proposta directament de les que hi ha estructurades en els canvis aquests de població que prevegi cap tipus de transport privat; el transport públic per nosaltres és molt important i ha de tenir el lloc que li pertoca.

Ara em permetran, senyors diputats, que retorni una mica als orígens i passi als textos que tenia preparats abans de venir aquí. Ja seré molt breu, però m'agradaria mirar-me si m'he descuidat alguna cosa de les que havia preparat abans, perquè de moment he anat contestat les qüestions que els senyors diputats m'han plantejat, introduint-hi, això sí, els temes que m'han semblat bàsics d'aquesta qüestió.

En el tema..., és clar aquí hi havia l'esmena a la totalitat del text mateix del Grup Popular, que hi havia un acord general important; hi havia uns temes, pocs, de discrepància, però em sembla que, havent estat retirada l'esmena a la totalitat, dient, doncs, que amb molta cosa hi estàvem d'acord, que molta l'hem recollida en el Projecte que portem aquí avui a aprovació, ja és suficient.

En el tema del Grup Socialista, també felicitar-los per la síntesi històrica tan ben feta que havien fet de l'ordenació del territori a Catalunya. I recordar això, que l'article primer, si s'aprovava la seva proposta, aprovava el Pla territorial general de Catalunya. Aleshores, també, el desenvolupament dels plans territorials parcials..., i aquí és un punt de discrepància important; o sigui, encara que jo digui: «el Partit Socialista proposava el Pla territorial general de Catalunya», jo, immediatament, per ser honest he de dir: «però l'article 2 de la seva proposta que ens feien deia que els plans territorials es desenvoluparien per sistemes urbans». Vol dir que automàticament ja condicionava el desenvolupament del Pla territorial general de Catalunya.

L'article 3 parlava que els departaments elaborarien els plans territorials sectorials: en nom dels consellers presents

ho agraeixo, però, és clar, només faltaria! Els plans territorials sectorials de Catalunya és un nivell diferent; mentre –ho repeteixo– el Pla territorial parcial és un punt de trobada de l'Administració de la Generalitat i ens locals, els plans territorials sectorials és una competència dels departaments de la Generalitat.

Parlava dels nivells de vida semblants a tot arreu: això ho hem recollit en una esmena transaccional.

El tema de les localitzacions. El senyor Manel Nadal, que és molt hàbil, és clar, deia: «Home, haurien de fer vostès, en l'article 4, localitzar indicativament reserves de sòl.» És clar, i quan ens diu «la reserva indicativa de sòl», què vol dir això? Això és delimitació i afecta els municipis o només una delimitació indicativa? És clar, és un territori, aquest, una mica relliscós entre les competències de l'autonomia municipal i les necessitats del planejament.

Els nivells de vida semblants: ja ho he dit, ho he recollit. L'índex de qualitat de vida: una idea interessant que s'haurà de desenvolupar i que estic segur que el món anirà per aquesta via. O sigui, no n'hi ha prou de fer plans ni de fer programes ni de fer coses, sinó que la gent cada vegada anirà més demanant aquest termòmetre de si complim i quin índex de nivell de vida tenim. Però hem de trobar les fórmules. Ni la proposta del Grup Socialista –que ens sembla molt interessant–, de fet, tampoc les concreta, i és lògic, és un tema nou.

La distinció dels plans d'infraestructures entre equipaments i protecció de medi, els sistemes urbans..., una nova delimitació del que proposa, o les zones d'obligada reactivació: és veritat que les concreta; el senyor Nadal és més agosarat i les concreta. Nosaltres només anunciem les tres condicions que han de complir aquestes comarques i per la via indirecta, és a dir, les que compleixin aquestes condicions podran ser declarades pel Govern «comarques de reactivació». Té uns articles dedicats a la regió metropolitana de Barcelona –cosa que em sembla molt lògica–, i després també uns altres sobre les comarques de muntanya, municipis de règim especial, etcètera, que ja m'hi he referit i que potser ens hi tornarem a referir.

En resum, deia el que m'havia preparat: una aportació important, ben treballada..., ara, llàstima que moltes d'aquestes coses, si les apliquéssim, ens condicionarien d'una manera tal el desenvolupament del Pla territorial general de Catalunya que s'ha preparat, que es produiria una disfunció, una manca de coordinació, i, és clar, com que el Pla territorial general de Catalunya el que pretén és introduir racionalitat a tot aquest sistema –i em sap greu que no hi hagi el senyor Lluís Armet, que sempre és..., això d'«introduir racionalitat» m'ho va ensenyar ell–, doncs, en aquest tema es produiria una disfunció. Tindríem un Pla territorial general per una banda, amb unes condicions, una proposta del Grup Socialista aprovada, això no casaria, i encara que s'aprovés ens sembla que no aniríem bé, i per això no la podem votar. *(Remor de veus.)*

Bé..., jo havia escrit: i som conscients que el Pla territorial general de Catalunya que es porta a aprovació és un pla

que ha formulat el Govern de Catalunya, un Govern que té, doncs, un Grup Parlamentari de Convergència i Unió que li dóna suport, i que, per tant, és difícil que pugui satisfer tots els grups de l'oposició, aquest pla. És lògic que hi hagi discrepàncies. En el transcurs dels debats, en ponència o en comissió, del que és el projecte de llei, n'hem anat eliminant, però és lògic que hi hagin discrepàncies. Sortosament el món és plural, les opcions polítiques també ho són, i els grups polítics tenen els seus punts de vista i les seves prioritats. Ara, des del Grup de Convergència i Unió, entenem que Catalunya necessita aquest Pla com una eina, com un marc orientador de les accions de Govern; un marc que introdueix racionalitat al sistema i que, sobretot, ens vol evitar que algunes vegades fem coses que després s'hagin de desfer, que aquest és un problema que pot afectar totes les administracions públiques, i que també la meua impressió és que cada vegada els ciutadans ens demanen més que planifiquem, que siguem eficaços, que siguem eficients en les nostres activitats, i, per tant, ens demanen que planifiquem.

Per tots aquests motius, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra d'aquelles esmenes a la totalitat, tant de text alternatiu, la que queda, com les de retorn, que es presentin. Jo els agraeixo profundament l'atenció que han tingut escoltant aquesta intervenció llarga, que me n'excuso, però que m'ha semblat que en atenció al treball que havien fet els altres grups en aquest tema hi havia d'esmerçar aquest temps.

Moltes gràcies a tots per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. El senyor Reguant vol fixar posició?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, breument. La meua aportació a aquest tema no seria en absolut substancial. Em sento molt identificat amb algunes de les posicions que aquí s'han esmentat, i votaré en conseqüència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Passem a la votació del retorn del Projecte de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de llei ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Passem al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 1, que és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Esmena d'addició, que la defensa...

(El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.) Sí, digui'm, senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, entenc que s'hauria de votar l'esmena amb text alternatiu que queda viva.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. MANUEL NADAL: Que s'han votat les esmenes de retorn, però no l'esmena amb text alternatiu.

El Sr. PRESIDENT: Votarem, i separatament, naturalment.

El Sr. PONT: Només n'hi ha una, senyor president. La del Grup Popular ha estat retirada. Només resta en peu l'esmena amb text alternatiu del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, se sotmet a votació aquesta esmena de text alternatiu.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'esmena alternativa ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions.

El senyor Farrés té la paraula per defensar l'esmena número 1, a l'article primer.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Per intentar...

El Sr. PRESIDENT: La 1, que és la 6 del Dictamen.

El Sr. FARRÉS: Per intentar agilitar el debat, abans hem intentat posar-nos d'acord... Bé, he advertit el senyor ponent de la possibilitat d'agrupar relativament bastantes esmenes que tinguin el fil conductor temàtic, i que permeti, fins i tot, una millor contesta, amb independència que en el moment de la votació...

El Sr. PRESIDENT: La presidència ho agraeix.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies. En aquest cas, senyor president, agruparia les esmenes 6, 7, 8, 17, 33, 74 i 75.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies. Aquest conjunt d'esmenes són aquelles que o bé substitueixen o anteposen abans de l'expressió «s'aprova el Pla general...», l'expressió o la paraula «avenç del Pla general», que modifiquen algun temps de verb, en el sentit d'adequar-ho, però sobretot la que introdueix és l'esmena número 7, que proposa que es digui que per considerar-se aprovat el Pla territorial general de Catalunya, el Parlament de Catalunya haurà d'aprovar uns determinats documents.

El senyor Ferran Pont –i amb un tot que agraeixo i que ha donat, doncs, un clima de cordialitat–, jo crec –i seguint el clima de cordialitat–, ens fa una mica..., anava a dir de trampa, a efectes retòrics, i ens diu: «Mirin, nosaltres, si avui estiguéssim per fer-ho, ho faríem d'una altra manera, però ens hem trobat amb una cosa, que és que existeix una llei, la de Política territorial, que ens ha encotillat. Per tant, el tema de lligar el plantejament econòmic o el desenvolupament econòmic, l'ecològic, etcètera, això no és possible, i segur que avui ho faríem.»

A veure, la Llei... Jo ja hi estic d'acord, ja li admeto aquest argument, ja l'hi admeto; però, llavors, porti'l fins a les últimes conseqüències. La Llei de política territorial deia: «El Pla territorial general ha d'incloure una sèrie de determinacions, allò, de l'a a la g; ha de tenir això, això, això..., i, a més a més, ha de tenir aquests documents: un, dos, tres..., i ha de definir aquestes coses...» Escolti'm, ara, amb la proposta que avui ens porten vostès, no compleixen el que diu la Llei de política territorial, aquesta que els ha condicionat tant. Home, doncs, llavors, una de dos: o no és veritat que condicioni, o tenim capacitat d'adaptar. Per tant,

diguin-me el camí que vulguin, però el que no pot fer-se és jugar alhora amb dos baralles, perquè llavors sí que quedarem marejats.

I, concretament, què és el que diem en aquest article setè, i que és el que dóna en conseqüència que això nosaltres no considerem que sigui pròpiament el Pla territorial general de Catalunya? I és, doncs, que en aquestes especificacions es deia, en l'article cinquè: «El Pla territorial general ha d'incloure les determinacions següents: d) la definició de les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que cal conservar o ampliar, per les seves característiques d'extensió, de situació i de fertilitat.» I, a més a més, això lliga perfectament amb algunes de les resolucions que es van aprovar en el debat subsegüent..., es van aprovar com a resolucions subsegüents del debat d'agricultura i que, per tant, és una constant també de reflexió en aquest Parlament. I vostè em podrà dir: «Doncs, miri, senyor Farrés, més endavant, quan parlem d'algunes transaccionals, ja faran una proposta de respectar les terres.» No, no, escolti, és que no és això; el que deia la Llei aquesta que diuen que hem de complir és que aquí ha d'haver-hi un document que faci aquesta definició en funció no de conservar, de conservar o ampliar en funció d'uns paràmetres, i, per tant, vol dir un estudi, vol dir una proposta i vol dir, en definitiva, un treball, vull dir, que avui no hi ha estat.

Una altra; diu: «El Pla haurà de definir, haurà d'introduir unes categories pel que fa al territori i haurà de definir unes zones de congestió, unes zones que tenen o que han tingut uns creixements...» I la primera que fixava era, escolti: a) les zones deprimides. S'ha de definir..., diu: «En la definició de les zones a què es refereix l'article tal, tal, ha de contemplar: a) les zones deprimides, que vol dir territoris amb nivells de renda relativament baixos, amb tendència al despoblament o amb problemes d'estancament econòmic.» I, per tant, una altra cosa és què hi hem de fer o si podem fer-hi alguna cosa, però el que és evident és que la Llei de política territorial deia que primer havíem de definir-nos, ens havíem de mullar. Jo ja entenc que potser aquestes comarques o aquestes zones es veurien..., quan es veiessin incloses en aquesta definició, no els agradaria; però és que la realitat és que hi són, i, per tant, hem de veure a on pugem el llistó. Quan diem «zones deprimides», a quines ens referim? Aquí hi han hagut propostes; per tant, jo em penso que això no era capció, sinó que era un mandat exprés, directe, d'aquesta Llei que els condiciona.

El tercer document que nosaltres proposem que aprovi aquest Parlament és l'estudi econòmic i financer. Això no se'ns ha contestat, no se'ns ha contestat. A veure, en qualsevol pla d'urbanisme hi ha un estudi econòmic i financer. I, escolti, si es porten a terme totes aquestes coses, valdrà això. I ha d'haver-hi, a més a més, un estudi per veure com es pagarà, i és evident, vull dir, que no ho podrem determinar; però sí que en funció dels paràmetres podem dir: «Escolti, això pot venir per fons estructurals; això són temes que són de competència estatal i, per tant, aquí caldrà una acció de reivindicació; aquí caldrà una participació dels municipis;

aquí serà la mateixa Generalitat la que farà un esforç inversor...» I una altra cosa diferent és que dintre d'aquest conjunt d'aquest estudi econòmic i financer hi hagi una prioritització i que hi hagi el Pla d'inversions a nivell dels propers quatre anys i que després, vull dir, doncs, en fi, esperem que no es derogui..., o que es derogui l'article o la disposició derogatòria, eh?, i per tant, doncs, en els diferents pressupostos puguem discutir aquests temes i puguem veure quina és la periodificació. Però l'estudi econòmic i financer, pel que s'entén com a tal en el món dels instruments de planejament urbanístic, en aquests moments no hi és, en la documentació que d'alguna manera es pretén aprovar.

I, per tant, això són tres incompliments de les especificacions que aquesta Llei tan important –i estic d'acord que era important– de Política territorial deia, i per això era una bona llei. El que no poden fer és presentar el document sense que es compleixi i dir: «I això ja és el Pla territorial.»

I, finalment, si aquí hi introduïm un altre tema, ja que és una qüestió sobrevinguda, doncs, no hi ha cap problema. Definim, eh?, fem una definició de les polítiques que facin possible el desenvolupament sostenible. No, no n'hi ha prou –com vostè després suposo que em dirà– a fomentar el desenvolupament sostenible. Què vol dir fomentar el desenvolupament sostenible? És a dir, que ja procurarem.... No, no, però, escolti, és que estem en un pla que pretén..., nosaltres creiem que no, però vostès ens estan dient que pretenen que sigui operatiu; per tant, caldrà, en concret, definir, en concret, aquestes polítiques que facin possible aquest desenvolupament sostenible.

I, per tant, nosaltres pensem que això són quatre documents absolutament imprescindibles sense els quals no es pot dir que hi hagi, de veritat, un pla territorial general de Catalunya, sinó que nosaltres el qualifiquem d'avenç però que per aquestes raons.... I és en aquest sentit que aquest conjunt d'esmenes pretenen donar rigor a aquest document que ens temem molt que s'aprovarà i que, per tant, ho tindrem difícil, tindrem difícil d'explicar com dóna compliment a aquelles especificacions de la Llei de política territorial i com l'anem aplicant, sobretot, amb l'estudi econòmic i financer. Entre altres coses... I ho dic trencant una llança a favor de l'honorable conseller, perquè, si l'honorable conseller no sap el que li costa aquest Pla territorial, com podrà defensar-lo en el Consell Executiu? Com el podrà venir a defensar avui dia aquí, quan discutim els pressupostos? Com podrà, d'alguna manera, argumentar? O és que en cada moment dirà: «Mira, de moment, ara ens val això.»? Home, no, no, no: un estudi econòmic i financer és un instrument bastant més rigorós –bastant més rigorós, eh?– que un simple pla d'inversions, que, per altra banda, és el recull de les inversions que tenen previstes els diferents departaments, que estaven decidides abans, en funció de la gestió de govern pròpia de cada una de les conselleries, i que al final del procés aquest d'elaboració d'aquest document, allò, es devia demanar a cada conselleria que digués: «Passeu-nos les inversions», i es van seleccionar aquelles que d'alguna manera podien tenir relació amb efectes estructurants i que es po-

gués establir una certa relació de causalitat amb el que és objecte avui i, per tant, bastir d'aquesta manera una xifra que de cap manera –hi insisteixo–, des de qualsevol punt de vista, ningú pot defensar que això és un estudi econòmic i financer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra?

El Sr. PONT: Sí, senyor president. Les qüestions que planteja el senyor Farrés són qüestions d'aquestes que no són pas normalment blanc i negre, sinó que ens trobarem amb una sèrie de matisos de gris. Jo intentaré explicar-li, doncs, els meus matisos, cap a quin sentit van.

El tema dels documents que ell creu que haurien d'haver-hi, a més a més de tot el patracol que s'ha presentat, per considerar que això realment és el Pla territorial general de Catalunya. Ens parla de les terres d'ús agrícola... Però, és clar, abans d'entrar estrictament en el tema, li voldria recordar unes referències que he fet abans sobre el que diu exactament la mateixa Llei que tenim vigent.

Quan el senyor Farrés ens diu: «És que hi hauria d'haver un document...» No ho diu això, no ho diu el Pla; diu que «el Pla territorial general contindrà unes determinacions per definir les terres d'ús agrícola...» «La definició» –fem-ho amb propietat–, «la definició de les terres d'ús agrícola i tal...» El Pla ho fa, de definir quines terres seran. El que no diu és quines; no les delimita. Que, és clar, aquí està tot el problema. Jo abans he intentat explicar-li-ho al senyor Farrés. És que el Pla no delimita, enlloc fa el cercle, fa la taca; no delimita. I, ho repeteixo –em sembla que ho he dit abans–, Déu nos en guard que haguéssim fet la ratlla en el Pla territorial general de Catalunya, i que hagués afectat el terme municipal de Sabadell, i que allà li haguéssim posat alguna terra d'ús agrícola, que hi hauria... Ara, el que el senyor Farrés em diu ara tan educadament no seria res; aleshores sí que hauria d'aguantar el xàfec.

Aleshores, en fi, el tema del Pla; és –ho repeteixo– marc, és eina orientadora, no delimita territoris. I jo tinc molts dubtes si en el moment que vam aprovar el Pla volíem, realment, fer aquesta delimitació o no fer-la. Perquè pensem que els plans territorials generals que després han de venir darrere –punt de trobada, ho repeteixo, d'administracions locals – Generalitat – ja veurem quantes coses delimitaran; algunes les delimitaran, però no gaires. Per tant, ens ha de quedar més temps per a aquests altres plans.

Ens parla també el senyor Farrés de les comarques depri-mides, que no les ha trobat. És clar, però m'ha fet gràcia perquè ha dit: «És que el Pla parla de les comarques depri-mides...», i ha definit tres condicions que havien de complir, que són les tres condicions que a les comarques de reactivació hem posat en aquestes esmenes que hem incorporat, exactament les tres mateixes. Ja sé que l'esperit del senyor Farrés..., el que voldria és el plànol, que les marqués i que les digués. No estem en aquest nivell, senyor Farrés; aquest Pla no delimita: fixa les condicions de les que s'hi puguin acollir.

El tema de l'estudi econòmico-financer; home, el Pla territorial general de Catalunya no és un pla d'urbanisme. De totes maneres, per això m'ha posat un mal exemple. El senyor Farrés coneix els plans d'urbanisme, suposo que també professionalment hi ha treballat alguna vegada, i em sembla que ara millora una mica, però abans és quan es tenia tot el Pla fet, allò que s'enviava a buscar un economista —per cert, un de molt cèlebre, de Sabadell, que en feia molts—, que li deien: «Vinga, aquí tens el Pla; fes l'estudi econòmico-financer», doncs, així, amb vint-i-quatre hores, amb unes hores, i feien meravelles; hi havia gent que ho feia molt bé, eh?, hi havia molta gent que ho feia molt bé. No és un bon exemple; penso que els plans d'urbanisme haurien de tindre uns estudis econòmico-financers més ben fets. Ara, a nivell del Pla territorial de Catalunya, si ho volem fer tot, si volem quantificar totes aquestes expectatives que obre aquest marc, era impossible. És el que els deia abans el conseller, quan n'ha fet la presentació. Si, a més a més, ho volem definir i, a més a més, ho volem quantificar amb pessetes, impossible.

Ara, ens diu el senyor Farrés hàbilment, ens diu hàbilment: «Escoltin, és que vostès el que han fet és recollir el que estan fent, posar-ho aquí i tal...» És clar, és que també el conseller ho ha explicat: això no és una cosa *ex novo*, no és un pla territorial general de Catalunya que surt de no res. El Govern de la Generalitat, amb el seu treball polític d'aquests anys, coneixia perfectament el Pla com anava avançant i anaven a l'ensens, recollien les previsions que es feien en el Pla —són les que es preveien en la programació— i tots anaven a l'hora. Home, alguna vegada hi havia alguna disfunció, això ja se sap sempre; però confiem que ara, a partir que hi hagi el Pla, aquestes disfuncions que s'hagin presentat siguin les mínimes.

Bé, em sembla que li he ressumit, però no..., ja sé segur que no he convençut al senyor Farrés. I tinc un argument de més pes que no el voldria fer servir. Li ho diré: miri, senyor Farrés, no el faig servir; jo penso que amb el que li he dit seria suficient per a votar-li en contra d'aquesta esmena, però, arribats al límit del límit, és clar, això és el Parlament de Catalunya, i és un parlament amb sobirania i que ara aprovarà una llei; si quedés algun dubte d'algun punt que en aquella Llei, doncs, a vostè li semblés que no ha estat prou satisfet, al cent per cent, la Llei nova del Parlament de Catalunya que aprovarà el Pla modifica l'altre Llei i no... Ara, no és un argument..., em sembla que amb el que li he dit abans això havia de ser suficient perquè compregui que el nostre Grup no li votarà aquest conjunt d'esmenes, senyor Farrés.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Esmena número 9, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Tots els grups de l'oposició insistim en la presència al Projecte de llei de la Regió VII, alguns; de l'àmbit de l'Alt Pirineu, uns altres; de les comarques de muntanya, uns altres..., amb diferents denominacions, però tots formulem esta previsió. És a dir, parlem de set àmbits en lloc de sis, i encara

que és cert —que és així, i que es va comprometre en ponència—, encara que és cert que apareix un article segon bis que empara les comarques de muntanya, definides per la mateixa Llei del 1983, nosaltres hauríem preferit l'àmbit de l'Alt Pirineu per a l'aplicació dels plans territorials parcials; per això la nostra esmena, coincident, com he dit, amb les dels altres grups, preveu set àmbits d'aplicació en lloc de sis, que apareixen en el Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra?

El Sr. PONT: Hi han més esmenes coincidents en aquest tema, i preferiria fer la...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el Grup Socialista té l'esmena número 10: el senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: En defensa alguna més?

El Sr. GANYET: No, només aquesta, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GANYET: Senyores i senyors diputats, en el Pla territorial general, en l'eina pensada per ordenar el reequilibrament territorial de Catalunya fins a l'any 2025, el Pirineu no existeix; senzillament, no hi és. L'hem buscat amb tot l'interès, hem remogut el Pla territorial, i el Pirineu no hi és. Els redactors i els polítics responsables se n'han oblidat. Aquesta absència no s'entén, produeix perplexitat, i, malgrat aquest clamorós oblit, ningú no pot negar, ni des del prisma científic, ni socio-econòmic, ni físic, ni cultural, que les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, els Pallars Jussà i Sobirà i la Vall d'Aran constitueixen una àrea amb característiques específiques dins de Catalunya.

Escoltem, molt ràpidament, com s'han pronunciat els darrers mesos els especialistes. Els llegiré, per no fatigarlos, només dues preses de posició que em semblen significatives. L'una, dels arquitectes i urbanistes; l'altra, del Consell de Protecció de la Natura. Deien, els arquitectes i urbanistes, reunits en les VII Jornades d'Arquitectura i Urbanisme, en el punt primer de les seves conclusions: «valorar la importància del caràcter unitari de l'àmbit geogràfic del Pirineu. En aquest sentit, és important constatar la manca d'un àmbit de planejament territorial específic en les propostes del Pla territorial general. Aquesta situació porta a la necessitat de resoldre el tema en un àmbit específic de planejament, atès que l'àrea geogràfica del Pirineu té unes característiques unitàries, geomorfològiques, territorials, culturals i econòmiques, encara que profundament diferenciades per les valls i les conques fluvials que les constitueixen. Però no cal oblidar que el seu conjunt defineix un espai comú respecte a tot Catalunya i respecte a la dimensió europea del nostre país, reconeixent el seu paper de frontissa, tant històric com de projecció de futur. És important enriquir» —diuen els arquitectes i els urbanistes— «els criteris d'ordenació dels sistemes territorials del Pla territorial general, no solament pel concepte de polaritat, definit pels fluxos entre nuclis urbans i ciutats, sinó també per la idea força de les característiques geogràfiques unitàries abans esmentades.»

I algú que ens mereix, també, tot el respecte, els membres del Consell de Protecció de la Natura de la Generalitat de Catalunya, diuen així: «Sobre els àmbits territorials funcionals, des del punt de vista d'aquest Consell, que és competent com a assessor en matèria de protecció de la natura i del paisatge, almenys un dels àmbits funcionals territorials definits en el Projecte a partir dels sistemes urbans existents comprèn dos conjunts comarcals amb uns requeriments tan diversos com per fer necessària la seva articulació en dos àmbits separats. Es tracta de l'àmbit denominat "Ponent", que reuneix deu comarques dins el triangle Alta Ribagorça - Alt Urgell - Garrigues. Seria molt recomanable» —diuen els membres del Consell de Protecció de la Natura de la Generalitat— «de configurar un àmbit Ponent amb les terres de la Catalunya occidental seca: les Garrigues, la Noguera, el Pla d'Urgell, la Segarra, el Segrià i l'Urgell, i un altre» —un altre àmbit— «al Pirineu, amb les terres de la Catalunya occidental pirinenca i pre-pirinenca; és a dir, l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Val d'Aran. Seria recomanable de plantejar la possibilitat, pertinent almenys des del punt de vista natural i paisatgístic, d'incloure-hi la Cerdanya, que el projecte ajunta a l'àmbit "planes intermèdies".»

Ja coneixen vostès a bastament l'autoritzada opinió de rellevants personalitats, des de Pau Vila fins a distingits geògrafs d'avui. Però és que també els pirinencs s'han pronunciat, senyor Pont. Ajuntaments i consells comarcals, és a dir, administracions locals que agrupen més del 50% de la població de l'Alt Pirineu, han pres acords sol·licitant expressament i oficialment el reconeixement d'una àrea de planificació específica, d'un àmbit funcional territorial.

A més, si sortíssim vostè i jo i la resta dels diputats aquí presents al carrer a fer una enquesta ràpida als ciutadans, i els qüestionéssim sobre quines peces fonamentals componen, al seu parer, el puzzle català, segur que una gran majoria esmentaria el Pirineu, d'entrada, amb una clara rotunditat.

Però, com deia el senyor Curto, a més a més és molt significatiu que tots i cadascun dels grups parlamentaris de l'oposició —el PSC, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, el Partit Popular— signessin una declaració conjunta el 17 de desembre del 92, que els llegiré molt ràpidament. Deia, exactament, així: «Els grups parlamentaris» —que els acabo d'esmentar—, «assabentats per informacions dels mitjans de comunicació de sengles presentacions del Pla territorial general de Catalunya per part del president de la Generalitat i del conseller de Política Territorial i Obres Públiques, en les quals s'observen discrepàncies entre el nombre i la composició de les àrees de planificació en què es divideix el territori de Catalunya, volen posar públicament de manifest que, per raons científiques i polítiques, cal considerar el Pirineu com una àrea homogènia de planificació, per les seves especials característiques socio-econòmiques, geogràfiques i climatològiques.» I encara és més significatiu que ara hagin presentat la mateixa esmena demanant, de nou, en el moment de la discussió del Pla territorial general, la creació d'una àrea funcional específica.

Per quines raons, doncs, contra tota previsió, contra l'opinió popular, contra l'opinió dels pirinencs, contra l'opinió dels especialistes, el Govern i Convergència i Unió no volen acceptar obertament l'existència del Pirineu? Se'ns fa difícil de comprendre i d'esbrinar. Deuen pertànyer, aquestes raons, si es poden dir així, a l'inextricable món de la subjectivitat o, potser, al món de la petita política conjuntural.

De fet, va costar molt que aprovessin la Llei d'alta muntanya, l'any 83. El seu model de Catalunya no anava per aquí. Després es van produir molts retards, de cinc i sis anys, en l'aprovació dels plans comarcals, i els *Diaris de Sessions* recullen, com vostès saben perfectament, moltes accions parlamentàries per incitar-los al desplegament de la Llei d'una vegada. Ara s'aplica la lletra de la Llei, però encara ens haurem d'escarrassar força perquè s'apliqui finalment el sentit profund, l'esperit de la Llei d'alta muntanya.

Per tant, en nom del Grup Socialista, prego als diputats de Convergència i Unió que votin a favor de l'esmena presentada per tots els grups de l'oposició; si ho fan així, faran un bon servei al Pirineu i —no ho dubtin— un bon servei al conjunt del país. Un bon servei a una Catalunya equilibrada, una Catalunya plena i equilibrada.

Si, malgrat tot —esperem que no sigui així—, s'entesten a votar en contra del reconeixement de l'existència dins de Catalunya del Pirineu, haurem d'esperar uns mesos, com a màxim uns anys, perquè finalment, quan Convergència i Unió perdi la majoria absoluta a la cambra —i esperem que aquest fet es produeixi ben aviat, en benefici de la salut política del nostre país—, el problema podrà tenir una solució ben immediata. La reconeguda sensibilitat de tots els grups de l'oposició en relació amb el Pirineu és una garantia que ens tranquil·litza a tots, perquè, senyor president, senyores i senyors diputats, com deien els clàssics, *ubi concordia, ibi victoria*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Esmena número 11, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Agruparé les esmenes 11, 12, 14 i 15.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Aquestes quatre esmenes fan referència a la mateixa qüestió, que és incloure dins els àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials de Catalunya dos àmbits més: una fa referència al Penedès, al gran Penedès, i l'altra fa referència a l'Alt Pirineu, que és conjunta amb tots els altres grups de l'oposició.

Pel que fa al Penedès, tot i que em toca a mi defensar aquesta postura, jo crec que qualsevol membre d'aquest Parlament també la podria defensar; només caldria anar a llegir l'*Enciclopèdia catalana*, el *Larousse català* o el tom que la *Geografia comarcal de Catalunya* dedica al Penedès per poder veure que en totes inicia la definició com a «regió natural i històrica del Principat», etcètera, i a partir d'aquí continua amb unes o altres puntualitzacions, tenint en compte, per exemple, les velleïtats independentistes del senyor Mir

Geribert, príncep d'Olèrdola, que en el seu temps, doncs, va marcar una contraposició important a Barcelona i el que ara seria el Barcelonès, la Regió I, que en aquells moments ja intentava separar-se de les influències en les quals cau en aquests moments.

Bé, nosaltres pensem que no és només per unes qüestions de realitat històrica per les quals s'ha de defensar el Penedès com una àrea funcional diferent a la que s'ha col·locat, perquè en realitat es pot veure com hi ha diferents elements de caire social i cultural vigents en l'actualitat que continuen marcant el que és aquesta unitat de les comarques que formen part del gran Penedès. Actualment, per exemple, podem trobar diferents entitats socials o culturals com Caritas, sindicats com UGT, partits com Esquerra o els socialistes, que tenen una organització territorial interna estructurada a partir d'aquesta realitat penedesenca, és a dir, en l'àmbit d'aquestes tres comarques. També existeix actualment la creació de la Mancomunitat del Penedès, que al seu moment va agrupar els municipis de les tres comarques creant una xarxa de serveis mancomunats. Hi ha també un acord recent, del 19 de gener d'enguany, de coordinació entre les policies locals d'aquestes comarques; hi han declaracions del president comarcal del Garraf, favorables a la regió del Penedès; el mateix Ajuntament de Vilafranca ha demanat al Departament de Política Territorial que respecti l'especificitat de la regió del Penedès, i hi han diferents activitats de diferents associacions, com ja he dit abans, tant socials com culturals, que van en aquesta línia.

Per tant, nosaltres creiem que les realitats no només són històriques, sinó que també són dinàmiques. El Penedès compleix aquest aspecte d'actualitat, de dinamisme, que manté viu el que s'ha anomenat tradicionalment el «gran Penedès», i nosaltres creiem, doncs, que hauria de comptar amb un àmbit propi d'actuació.

D'altra banda, en les esmenes 12 i 14, fèiem referència també a la necessitat que hi hagués una àrea funcional específica, igual que en l'Alt Penedès, en l'Alt Pirineu, i aquesta és, com vostès saben també, una proposta que ha vingut de tots els membres de l'oposició i que Esquerra i també altres grups polítics han defensat històricament; és a dir que no és només conjuntural, en funció del Pla territorial general, sinó que ja fa anys. Abans el senyor Ganyet feia una referència a un text de l'any 92 en el qual els diferents partits polítics defensaven que hi hagués aquesta àrea funcional específica per al Pirineu.

Sens dubte, també, el Pirineu té una personalitat pròpia des del punt de vista geogràfic, històric, econòmic i social i esperem també, nosaltres volem també que la tingui a nivell polític, a nivell administratiu. Sens dubte, hi ha molts més punts d'unió entre les diferents comarques del Pirineu que no en els àmbits on ara queda inclòs, que és la zona de ponent i la zona centre. I és així perquè l'agricultura, la ramaderia de muntanya, per exemple, que és una de les activitats més importants que es donen en el Pirineu, tenen una problemàtica comuna i diferent a la de la resta de Catalunya. I el mateix es pot dir a nivell d'indústria, de turisme o, per

exemple, de problemes, com són el despoblament, l'envelliment de població o la mateixa xarxa de camins que hi ha dintre del Pirineu. Especial atenció creiem que mereixen les qüestions de despoblament; pensem que el fet que hi hagués una àrea funcional específica, doncs, permetria evitar que els diferents nuclis de població, petits majoritàriament en el Pirineu, es deixessin de despoblar, i que això convertiria tota la zona del Pirineu en una zona reactivada, que no tindria els problemes que es deriven d'aquest despoblament, com pot ser tot el que fa referència a l'ensenyament, la pèrdua d'escoles en diferents municipis, que comporta, doncs, de mica en mica la mort del poble; els temes que ja he citat abans, d'agricultura i ramaderia, que són tradicionals des de fa molts anys; els temes de comunicacions o els temes de turisme, també molt lligats a totes les comarques amb els esports de neu i els esports d'aventura i gaudir d'una natura realment privilegiada.

Pensem que la zona del Pirineu ha patit la indiferència de l'Administració durant molts anys i que en aquests moments en el Pla territorial general de Catalunya caldria que es contemplés amb una planificació conjunta, perquè són unes zones amb una mateixa problemàtica, i, si es fa un pla d'inversions coherents amb la realitat, aleshores la zona del Pirineu podrà començar a sortir d'aquesta llarga etapa de marginació i precarietat a la qual l'Administració, inclosa l'Administració catalana, no és aliena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

Fins a dos quarts...*(El Sr. Farrés demana per parlar.)* En volia defensar una només sobre el Pirineu?

El Sr. FARRÉS: Sí, és que la 13, i ho dic perquè em sembla que acabaríem...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, i acabaríem el cicle aquest. Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Era simplement, molt breument, senyor president, per dir que Iniciativa per Catalunya també ha presentat aquesta esmena; que no entenem que l'àmbit del Pirineu sigui la mera perllongació d'altres territoris funcionals o d'àmbits territorials funcionals que es planteja; que fem nostres les reflexions, especialment les que han fet aquí tots els grups, però especialment la del portaveu, en aquest cas el senyor Joan Ganyet, per part del Partit dels Socialistes, i que nosaltres sumarem els nostres vots perquè hi pugui haver aquest àmbit funcional territorial del Pirineu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra: el senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. Ràpidament, començo pel tema del gran Penedès, la proposta del senyor Jordi Portabella.

És evident que en aquests comarques hi ha un sentiment, hi ha una relació; d'alguna manera Vilafranca té un sentit de capital i de relació amb..., és veritat, hi és, aquest sentiment hi és. Ara, el Pla què ha fet? El Pla el que ha volgut és mirar les relacions, les economies com van, la gent on va a treballar i quin nivell de relacions hi ha; és objectiu, no és un pla

sentimental, és un pla de relacions actuals, d'avui. Què passa? Vilanova, absolutament lligada amb Barcelona en relació amb la gent que s'hi desplaça des del tren, des de sempre, des que hi ha l'autopista. Vilafranca, una problemàtica nova, restes agrícoles industrials, relacions per tot arreu, però sense una clara significació. Vendrell, tot un altre món, sobretot a partir del turisme. El sentiment hi és, segur que hi ha activitats complementàries, segur que amb el temps faran més coses. Ara per ara, objectivitat de les relacions, un àmbit funcional entre Barcelona i Tarragona per pes de població; per pes de relacions entre elles, objectivament no hi cap. Respectem tot el sentiment i segur que amb el temps s'hi faran coses, però avui, objectivament, un àmbit funcional no hi cap.

El Pirineu. Després de dir que no ens hi cabia un àmbit funcional entre Barcelona i Tarragona, al Pirineu, amb tot el respecte per la gent que hi viu, amb tota la voluntat d'ajudar la gent del Pirineu que no hagi de marxar, les condicions mínimes per a un àmbit funcional, que són relacions entre ells i gruix de població, al Pirineu no hi és. Les comunicacions entre les diferents poblacions importants del Pirineu sempre són més facilitades per les valls que no travessera-ment des del Pirineu, i la quantitat de població, molt respectables tots, importantíssims els deu mil habitants –si no m'equivoco– de la Seu d'Urgell, importantíssims els vuit mil habitants de Puigcerdà, anant d'extrem a extrem, les dues ciutats més importants, no accepten una àrea funcional territorial.

Ens sap molt de greu; nosaltres volem el millor per a tots aquests habitants. Pensem que amb les propostes que es fan de relacions pirinenques avui, com funciona també el Pirineu occidental lligat a Lleida, el Pirineu Oriental lligat a Girona, el Pirineu central - Puigcerdà a través de la nova ruta del túnel del Cadí, això canvia. És evident que hi ha una especificitat de la gent del Pirineu, i per això ho hem recollit i hem aprovat una esmena i volem que tingui un tractament específic, d'acord! Ara, una àrea funcional territorial de Catalunya amb aquesta amplitud, amb aquesta voluntat que tenen les sis actuals, al Pirineu, francament, no hi cap. I consti, i em sembla que el senyor Ganyet ho pot saber –fins i tot ha alludit a unes dissonàncies en un moment determinat amb el president de la Generalitat–, que els redactors del Pla havien contemplat aquesta possibilitat molt de temps i que hi havia interès de poder-la mantenir, però és que, francament, objectivament, de cara a tots els estudis que es van fer, no era possible de recollir aquesta aspiració legítima per a la seva aprovació; haurem de trobar altres vies –i n'hem obert alguna de reconeixement–, però com a àrea funcional per a la planificació general de serveis a Catalunya no hi cabia.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, de la secretària primera i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major en funcions i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem amb el debat de l'articulat del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya. Esmena 16, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que pretén incorporar un nou article. El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Una sensació que aquest diputat ha tingut i que el preocupa moltíssim és el risc que hi hagi, per part, doncs, del ponent i els redactors una certa síndrome de frustració, eh? És a dir, un llegeix, comença a veure els àmbits territorials, funcionals..., s'avança, i llavors els raonaments lògics el porten cap al fet que aquests àmbits esdevinguin les regions; de la mateixa manera que quan entra a nivell municipal, en les àrees bàsiques territorials, també els mateixos raonaments sembla que el portin cap a la necessitat d'una reforma del que és el mapa municipal. Però a última hora hi ha una frenada. És a dir, ens quedem en un àmbit de planificació; després, en l'altre nivell, en un àmbit d'equipament, per entendre'ns, però sense fer el pas.

En la Llei que es regula o que s'anuncia aquella voluntat del Govern, o aquella obligació del Govern, que tres mesos després de l'aprovació de les comarques –i em fa la impressió, si no ho recordo malament, que en aquests moments ja han passat amb escreix els tres mesos–, es van comprometre a presentar aquí, en aquest Parlament, una proposta de divisió regional. Això és un dels incompliments ja tradicionals d'aquest Parlament.

El nostre Grup els diu: «Siguin valents, arribin al final del raonament.» Per això, aquest matí jo els deia: «Políticament» –ho qualificava de covardia política– «inicien un raonament, però no són capaços d'arribar a les últimes conseqüències. Establerts els àmbits territorials funcionals, diguin que aquestes seran les regions en les quals es dividirà Catalunya.» I aquí és, en aquest sentit, on va la nostra proposta d'esmena, en el sentit que, tal com diu la Llei que regula el règim provisional de diputacions, diu que «als efectes d'incrementar l'eficàcia administrativa i facilitar un sistema descentralitzat de presa de decisions referents a l'ocupació del territori, les regions previstes en la disposició addicional 2.1 de la Llei 5/87 coincidiran amb els àmbits dels plans territorials parcials». Endavant. Si ho tiren endavant tindran el nostre recolzament i clarificarem molt quin ha de ser el disseny d'organització administrativa i territorial de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra? El senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. En primer lloc, clarificar-li al senyor Farrés —que ell ho sap perfectament— que els àmbits funcionals territorials no són les regions. Una cosa —aquest matí ho he explicat moltes vegades— és l'ordenació del territori, els àmbits funcionals, el Pla territorial general que apliquem, i una altra cosa és l'organització local, que és una altra qüestió.

Ara, evidentment, en aquest món totes les qüestions es relacionen d'alguna manera entre elles. Per tant, nosaltres no podem acceptar l'esmena número 16, d'Iniciativa per Catalunya, però en canvi sí que estem en condicions d'oferir-li una transacció sobre aquest punt 16, justament amb esmenes que són semblants, que tenen tant el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya com el Grup d'Iniciativa: hi ha una transaccional conjunta dels tres grups, que els representants coneixen, i que quan arribi el moment de la votació —no sé si conjuntament o de la manera que el senyor president cregui més bé— els haurà de preguntar si aquests grups estan disposats a acceptar aquesta transacció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Prego a la senyora secretària que procedeixi a donar lectura a aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Esmena transaccional amb les esmenes 16, d'Iniciativa; 62, del Grup Socialista, i 63, d'Esquerra Republicana. Redactat transaccional a la disposició transitòria segona: "Mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern de la Generalitat tindrà en compte subsidiàriament els àmbits funcionals territorials d'aquesta Llei en allò que faci referència a la planificació dels seus serveis."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Els grups esmentats, o sigui, Iniciativa per Catalunya, Socialista i Esquerra Republicana, retiren les corresponents esmenes per donar lloc a aquesta transaccional?

El Sr. FARRÉS: Per part d'Iniciativa per Catalunya, senyor president, òbviament no és el mateix, però és, ho he de reconèixer, un cert pas endavant, que ens sembla francament interessant. I és en aquest sentit que retirariem la nostra esmena en favor de la transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per Esquerra Republicana, el senyor Portabella?

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Nosaltres també acceptem la transaccional, tot i que estaríem més d'acord i votariem amb més alegria aquesta transaccional si ens decidíssim, d'un cop per tots, a fer una planificació territorial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. El senyor Manuel Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, per part del Grup Socialista també acceptarem l'esmena transaccional perquè, com hem dit, una de les nostres propostes era la simplificació administrativa, i també dèiem que, els diversos àmbits de descentralització del Govern de la Generalitat, era positiu que coincidissin i que no hi hagués la disfunció que hi ha en aquests moments, que cada departament té els seus serveis

territorials diferenciats i en territoris també distints. Per tant, acceptarem aquesta transacció, que ens sembla una aportació positiva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Passem a l'article tercer: esmena 18, del Grup Socialista. El senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, aquesta esmena també incideix en el mateix principi, quan reclamàvem la necessitat de simplificar les divisions administratives de Catalunya, que dèiem que hi havia massa municipis —nou-cents quaranta-quatre. Segurament ningú no s'atrevirà a tocar aquest tema, per tant, deixem-lo com està, però si sobreposen comarques —quaranta-una—, províncies —quatre—, sis àrees territorials funcionals que es creen avui... I en aquests moments es proposa la creació també de tres-centes una àrees bàsiques territorials, agrupacions de municipis en les quals es proposa que hi hagi uns determinats serveis.

Per exemple, a cada àrea bàsica territorial es proposa que hi hagi un centre d'assistència primària, o un equipament esportiu cobert o una piscina no coberta, o un equipament de serveis socials, o un equipament de centre social. Tot això, és el que es preveu que hi hagi en una àrea bàsica territorial. Si resulta que les àrees bàsiques territorials són agrupacions de municipis i resulta que un municipi ja té aquests equipaments, al municipi veí evidentment li estem negant que en el futur pugui tenir-los. A nosaltres això ens sembla que és una situació bastant conflictiva que hauríem de resoldre. Nosaltres també ja hem dit que el Grup Socialista creu que l'aportació més interessant del Pla territorial general de Catalunya és la creació de sistemes urbans o dels sistemes de proposta, que nosaltres entenem que haurien de coincidir, i que aquests sistemes urbans i aquests sistemes de proposta són la realitat funcional de Catalunya d'avui dia. Per tant, la proposta que fem en aquesta esmena és que sistemes urbans i sistemes de proposta siguin el mateix, que coincideixin alhora amb una futura divisió comarcal que s'adeqüés realment a la realitat de la Catalunya de l'any 2000 i que també fossin els àmbits d'aplicació d'aquests serveis, que en la proposta del Govern estan a les àrees bàsiques territorials de nova creació. Per tant, de tres divisions, fer-ne una.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. Jo entenc la preocupació del senyor Nadal, aquesta voluntat de simplificació, però les coses són com són. Estem tractant en aquest moment del Pla territorial general de Catalunya, ordenació del territori, no estem fent organització local i, per tant, no ho podem unificar. Les àrees de prestació de serveis, avui per avui, d'acord amb la Llei municipal de Catalunya, són els municipis. No podem, en aquest moment, entenem nosaltres, modificar aquesta possibilitat. Cada municipi és l'àrea de prestació de serveis, segons la Llei municipal de Catalunya, i quant a les àrees bàsiques territorials, l'única cosa que fan és establir uns l·lindars, dir: «tal equipament a partir de tants mil·ls habitants». Aleshores busca aquesta quantitat d'habitants, acumulant una sèrie de municipis.

Però prejudicar després la prestació d'aquests serveis com es farà, nosaltres no creiem que sigui tema del Pla territorial general de Catalunya, i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Passem a l'article quart: el Grup Popular té les esmenes 19, 20, 22 i 24. Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. De les esmenes número 19 i 22, senyor president, hem arribat a un acord per a transaccionar estes dues esmenes amb lo Grup de Convergència i Unió, i en este cas, d'estes esmenes també que afecten l'article 4, retirariem les número 20, 24 i 30, senyor president. I, òbviament, la 19 i la 22 també quedarien retirades en favor de la transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor Pont, confirma que hi ha una transaccional, no?

El Sr. PONT: Senyor president, totes les que aquesta tarda veurem les he fetes arribar a la Mesa en un conjunt que té a la seva disposició, suposo, el senyor president o la senyora secretària.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però, ho reitero verbalment perquè quedi en el *Diari de Sessions*. Esquerra Republicana té esmenes a aquest article quart: la 21, les 23, 25, 26, 27 i 28. Per defensar-les, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Amb l'esmena 21 plantegem la necessitat que tots els municipis de Catalunya hagin de disposar de planejament urbanístic, i que aquest estigui adequat a les determinacions del Pla territorial general. I que es prevegi la revisió del planejament general dels municipis per adequar-lo al Pla territorial general; establim en l'esmena un termini de temps perquè això es faci de tres anys i mig, de tres i un any i mig, respectivament, els terminis de temps, tal com vam dir ja en la Comissió, doncs serien modificables. No és el quid de la qüestió el termini de temps en concret, però sí el fet que s'establís un termini perquè després no anés quedant despenjat. I aleshores creiem que això se'ns hauria d'aprovar, per una qüestió de coherència, no? Perquè els pròxims anys, els pròxims quatre o cinc anys s'han de revisar quasi tots els planejaments urbanístics de Catalunya i, si aquesta esmena no s'aprova, ens podem trobar que tenim un Pla territorial general, per un costat i, per altre, municipis sense planejament urbanístic —que encara n'hi ha— i altres planejaments urbanístics que no s'adeqüen al Pla territorial, per tant, aquí el que proposem és una mesura perquè es puguin coordinar.

En relació amb la 23, que defenso conjuntament amb la 36, perquè es tracta en els dos casos d'aspectes econòmics, doncs el que demanem al Govern de la Generalitat és que es destinin una quantitat determinada de recursos econòmics als objectius del Pla territorial general. En la primera esmena el que proposem és que la quantitat destinada per al compliment dels objectius territorials, poblacionals i d'infraestructures, que contempla el Pla territorial general, sigui de l'1,2 del producte interior brut català; aquest 1,2 lògicament també seria modificable, encara que creiem que és inte-

ressant que es referencii en el producte interior brut català, perquè d'aquesta manera evitem que es pugui produir una hipoteca pressupostària en el futur, per part del Govern, i que es facilita un ajust automàtic.

Amb relació a la següent, a l'altra esmena, la 36, aquí demanem que el Pla territorial general es doti d'un programa econòmic real que sigui eficient, que sigui suficient, que prevegi la temporalitat del Pla, i no només a quatre anys. De tota manera, en aquest sentit, crec que rebrem una transacció a una esmena que acceptarem.

L'esmena 25..., de l'esmena 25 també se'ns presentarà una transaccional. En aquesta esmena el que presentem són els objectius bàsics i fonamentals per a la preservació del medi. Bé, nosaltres aquí el que demanem és que es prengui en consideració d'una manera més important tot el que fa referència al desenvolupament sostenible del país, i tots aquells paràmetres bàsics que poden permetre que aquest tipus de desenvolupament es dugui a terme. Presentem una sèrie de punts, vuit en concret, que són els que reuneixen l'essència del que en podríem dir una visió clàssica dels temes ambientals. Voldria aprofitar, per això, aquesta esmena per fer un comentari sobre una cosa que ha dit abans el senyor Ferran Pont, quan defensava l'esmena a la totalitat, i en què deia que s'estranyava que no s'hagués parlat, per exemple, del sòl útil amb un pendent inferior al 20%, i el sòl no útil, tot i que aquesta terminologia es va canviar en l'elaboració final del Pla territorial general, del que tenia un pendent major del 20%. Vostè parlava, quan comentava això, que jo havia dit que en el Camp de Tarragona —que ho havia dit—, fruit que hi havia un espai lliure, només per aquest fet, esperàvem que allà es produís o vostès esperaven que allà es produís un creixement. Però és que hi ha altres mesures —i aquesta era la queixa, diguem, l'essència del concepte de la queixa— que s'han de tenir en compte. Per exemple, els pendents de menys del 20% evidentment que afavoreixen que hi hagi una implantació urbanística, però no es pot passar per alt que, per exemple, les zones deltaïques, les zones de desembocadura de rius són zones de gran qualitat agrària, i, justament, la queixa anava en aquest sentit. És a dir, en el Pla d'alguna manera s'estableix que queda oberta la veda per ser urbanitzada tota la part de Catalunya que té un sòl amb un pendent inferior al 20% i, en canvi, els de sobre del 20% reben una qualificació, no diria que es desestima, però vaja, de poca categoria.

Amb les esmenes 26 i 27 defensem que s'utilitzin els plans territorials parcials, ja que no es fa en el Pla territorial general, per explicar i concretar com distribuiran aquest mig milió de persones, que diuen que perdrà l'àmbit metropolità, i que explicitin les determinacions que pensen prendre per reduir els impactes ambientals de la seva nova localització, així com garantir la seva integració socio-cultural en el nou àmbit. Nosaltres hem presentat diverses esmenes que fan referència al tema de la immigració. Ens preocupa com podem encaixar bé totes les previsions i l'increment de població que hi hagi, perquè això no signifiqui una degradació de la qualitat de vida de les persones que vinguin en el futur a Ca-

talunya i que tinguin el mateix nivell de qualitat que actualment, doncs, es pot assolir a Catalunya.

I amb referència a l'esmena 28, aquí el que defensem és que els plans territorials parcials futurs que es vegin condicionats pels sistemes d'expansió i articulació del sistema central metropolità, i que fruit d'això desenvolupin un sistema urbà, incloguin estudis d'impacte ambiental, en els quals es tingui en compte la importància de valor de situació dels espais no urbanitzats.

Vostès també ens van aprovar o transaccionar una esmena en què fèiem referència a aquest mateix concepte. És a dir que un espai no s'ha de protegir només per les seves condicions intrínseques, sinó que sovint, pel lloc on està ubicat, pot prendre una importància molt gran i s'ha de preservar. Per tant, aquesta esmena té el mateix concepte que una altra que està transaccionada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra: senyor Pont, té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. Esmena número 21, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Se'ns demana que mitjançant decret establím quins municipis, en funció dels sistemes de proposta, hagin prioritàriament de revisar el seu planejament.

Ho repeteixo, el Pla territorial general de Catalunya no arriba a delimitar espais que obliguin a una revisió immediata. Entenem que serà sobretot a través dels plans territorials parcials quan els municipis hauran de fer aquestes adequacions. Per tant, en aquest moment en què discutim només el Pla territorial general de Catalunya, creiem que aquesta esmena, la 21, no l'hem d'aprovar.

Esmena número 23, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: hi ha una proposta de destinar una quantitat, l'1,2% del PIB català a actuacions directament relacionades amb el Pla territorial general de Catalunya. Aquí em passen, des del Departament, uns números fets, que, segons el càlcul que fan, l'1,2% del PIB català, que aproximadament són 12 bilions i escaig de pessetes, representarien uns 150.000 milions de pessetes. És clar, em diuen que el Pla, en aquest moment, l'estudi econòmic-financer limitat que hi ha parla de l'ordre dels 200.000 milions de pessetes per a l'any que som. Per tant, representaria anar endarrere. Ja sé que el senyor Jordi Portabella em dirà: «home, doncs, apugem l'1,2 que, almenys s'ajusti a això». Però, tota vegada que les inversions previstes ja en el Pla són superiors per a aquest any a l'1,2, nosaltres no acceptarem l'esmena.

Esmena 25 i esmena 26: el senyor Portabella ja ho ha anunciat, hi ha una transaccional presentada a la Mesa, que confiem que permetrà al Grup d'Esquerra Republicana de retirar les seves, i la podrem votar.

Una referència, perquè el senyor Jordi Portabella ho ha fet, quant als usos del sòl: té raó. O sigui, el fet de menys del 20% és una condició, diguem-ne, necessària, però de cap manera suficient. Hi poden haver altres condicions que s'hagin de tenir en compte, i l'exemple que ell posa dels temes dels deltes amb superfícies molt planes i, en canvi, poden te-

nir uns condicionants que no els facin útils per a determinats actuacions dels temes de proposta: és a dir, té tota la raó. Jo he fet una generalització, i segurament que m'he equivocat, o sigui, la generalització que jo he fet, després s'ha de matisar, i en això el senyor Portabella té raó.

Esmena 36, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ens parla del tema de la integració socio-cultural dels immigrants. És clar, el tema d'aquesta distribució de població que hi ha d'haver, és clar, estem discutint i estem parlant d'ordenació del territori. Si l'ordenació del territori –repeteix les paraules del conseller– ho ha d'abastar tot, fóra impossible fer un Pla territorial general de Catalunya. Alguna cosa hem de deixar, perquè els altres plans, sobretot els sectorials, vagin fent. Però nosaltres creiem que en aquest moment d'aprovació del Pla territorial general de Catalunya no podem entrar en el detall de la integració socio-cultural d'aquests canvis de població, que, per altra banda, s'haurà de fer i que els plans posteriors hauran de contemplar.

Esmena número 28, d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre els estudis d'impacte. Al respecte el que li puc dir és que, quan calguin estudis d'impacte per a les actuacions que siguin, que determini el Pla, no les que fa ara, sinó que els plans territorials parcials o els plans sectorials..., calgui fer estudis d'impacte, es faran. Que en aquest moment aprovar genèricament que totes aquestes actuacions que es fessin en el sistema central metropolità obliguessin a fer un estudi d'impacte, el nostre Grup no hi està d'acord i la votarà en contra.

Repeteixo, senyor president, transaccional a la 25 i 26, i a les altres anuncio el vot en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Prego al senyor secretari que procedeixi a donar lectura a aquestes transaccionals.

El Sr. SECRETARI SEGON: Redactat transaccional, apartat 4, punt 6, segon: «Les administracions actuants, d'acord amb llurs competències respectives, duen a terme les actuacions regulades pel Pla territorial general i pels plans territorials parcials respectant les determinacions que s'hi estableixin. Cada pla podrà definir els instruments idonis per a la seva aplicació. Per executar els dits plans es poden establir fórmules de col·laboració i de cooperació o modalitats de gestió conjunta entre les diverses administracions per tal d'assolir dimensions òptimes en aquestes actuacions.»

Esmenes transaccionals a les 25 i 26, d'Esquerra Republicana de Catalunya: «Introduir un apartat nou a l'article tercer, punt 4. El desenvolupament del Pla territorial general mitjançant plans territorials parcials i sectorials es farà considerant els objectius següents de preservació del medi:

- a) Fomentar el desenvolupament sostenible del país.
- b) Respectar les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès ja sigui per la seva extensió, ubicació o fertilitat.
- c) Incentivar l'ús eficient dels recursos energètics i hidràulics.
- d) Salvaguardar els espais naturals d'especial interès.

e) Afavorir el mínim impacte ambiental de les actuacions amb incidència territorial.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Passem a l'esmena 29, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. A veure, aquest diputat és conscient que el concepte de temps és diferent; una cosa són, si un ha de pagar allò, tres mesos, si ha de pagar una lletra; una altra cosa són tres mesos si s'ha de presentar una proposta per part del Govern en aquest Parlament. Però, a pesar de tot, nosaltres creiem que el Pla, aquest avenç de Pla general que passarà per pla general, té un desenvolupament posterior necessari que és la redacció dels plans territorials parcials. Per tant, els hem de situar en el temps, perquè no es tornin a trobar que llavors tinguin una llei que se'ls faci vella, que els encotilli el que els agradaria fer, que no puguin incorporar, doncs, els nous conceptes a què l'evolució de les coses obliga i, per tant, la necessitat de limitar en el temps, de dir: «anem a fixar un termini perquè tots els plans territorials parcials es posin en marxa i un termini màxim en el qual s'hagin de presentar».

I ho dic perquè sembla ser que, encara que no estava aprovat això, i, per tant, encara no estaven definits els àmbits dels possibles plans territorials parcials, sembla ser que hi ha algú que està treballant un pla territorial parcial. I ho dic perquè aquest diputat ha sentit alguna vegada un comentari dient: «Ara és l'hora dels camps de golf i de les universitats privades»; a veure, ja ho discutirem en el seu moment, si aquests són els conceptes que han d'organitzar el territori. Però, és clar, que s'estigui treballant en un i no en els altres quan, precisament, del que es tracta és de fer i d'intentar..., de mantenir aquesta visió global de Catalunya amb independència de l'especificitat de cada tros de planificació o àmbit funcional, és necessari que limitem en el temps un moment màxim d'arrancada i un moment màxim d'arribada. A veure, si el problema és..., diu: «en dos anys no podem», encara que suposo que ara deu estar més fresc, i es tracta de posar-ne tres o es tracta de posar-ne dos i mig, aquest no és el problema; sinó limitem-ho en el temps a pesar de la mala experiència del valor del temps dintre o fora d'aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. Em referiré, en primer lloc, al final del senyor Farrés. Al final, no, de cap manera, al final de la intervenció del senyor Farrés —Déu nos en guard de fer auguris!—, al final de la intervenció del senyor Farrés en relació amb el Pla territorial parcial de l'antiga regió primera —per entendre'ns— que està en marxa.

Aquest Pla, senyor Farrés, neix com a conseqüència de quatre lleis d'organització territorial que en el seu dia es van aprovar, que es va deixar sense efecte una corporació metropolitana que existia aquí i per conservar un àmbit de planificació es va manar en aquella Llei que es redactés el Pla territorial parcial de les comarques de l'antiga regió primera que, per cert, avui modificarem: no és perquè un senyor està

fent, sinó que un senyor ho està fent en virtut d'una Llei aprovada per aquest Parlament de la conurbació de Barcelona.

Ara anem a la proposta que ens fa el senyor Farrés. Podríem dir: «home, sembla raonable això que diu el senyor Farrés», però li he de recordar una cosa: els plans territorials parcials poden ser a iniciativa, començats, del Govern o a iniciativa dels ens locals. Em sembla que no pertany a aquest Parlament decidir uns terminis quan els ens locals poden prendre la iniciativa o quan el Govern de la Generalitat ho pot fer. Deixem-ho a les seves mans i quan ells creguin oportú tindran aquesta iniciativa. Em consta que hi ha una altra d'aquestes àrees funcionals territorials, que és la de les terres de l'Ebre, que està en tràmits de poder començar aviat aquest Pla territorial parcial.

Per aquests motius, evidentment, senyor president, no podrem votar aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Esmena 31, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Esta esmena que fa referència a la planificació hidràulica, molt important des del punt de vista del Grup Parlamentari Popular, m'ha recordat, en relació amb la referència que ha formulat el senyor Farrés dels camps de golf, m'ha recordat que un dels despropòsits, quan se demana aigua d'una zona cap a l'altra en lo sentit de transferència de cabals, m'ha recordat que un camp de golf utilitza la mateixa aigua que una ciutat de 10.000 habitants. I venint amb lo tren des de Tortosa a Barcelona, doncs, tens l'oportunitat d'observar la ubicació de tres o quatre camps de golf sobre les onze, les dotze del matí, i en aquella hora hi ha gent jugant a golf.

I un pensa: en este país o som tan rics que nos surten los duros per les orelles, o som una *pandilla* d'irresponsables que a les dotze del matí tinguéssim lo luxe de poder anar a jugar al golf, Catalunya va endavant. I, és clar, quan per a aquelles deu o dotze persones que veus allí jugant al golf, la gran vida, s'ha d'utilitzar l'aigua d'una ciutat de 10.000 habitants, és quan encara pren més consistència esta actitud radical de defensa dels nostres recursos naturals, concretat en les comarques de l'Ebre. És allò a què nos referíem este matí, quan parlàvem en la nostra esmena a la totalitat..., quan nos referíem als béns lliures —l'aire, l'aigua, lo paisatge—, que diem que en ser recursos escassos estos béns lliures s'han convertit en béns de naturalesa econòmica.

Doncs, bé, esta esmena concreta les determinacions específiques de la política hidràulica dins del Pla territorial; és a dir, l'inventari dels usos i de les demandes, los criteris de prioritat d'usos i l'ordre de preferència dels aprofitaments, l'assignació i la reserva dels recursos i les concessions d'aprofitament d'aigües.

Este és lo sentit, senyor Pont, de la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Pont farà el torn en contra.

El Sr. PONT: Gràcies. No serà un torn en contra, senyor president, sinó que aquest matí ja hem anunciat que el tema

de l'aigua era un tema prioritari per a Convergència i Unió i, per tant, anuncio que aquesta esmena serà votada a favor pel nostre Grup.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Farem un bloc de votacions.

Les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article primer, que són les 6 i 7, es poden votar conjuntament? Les esmenes del Grup d'Iniciativa són les número 6 i 7 a l'article primer...

El Sr. PONT: I em sembla que més, senyor president, perquè són les que afecten l'avenç; n'hi ha tot un paquet, d'aquestes esmenes. Si no ho recordo malament: 6, 7, 8, 17, 33, 75 i em sembla que el senyor Farrés encara n'hi té alguna més.

El Sr. PRESIDENT: Però és que...

El Sr. PONT: És que decau; el senyor Farrés sosté que això no és un pla, que és un avenç. Si una vegada votem que és un pla i no és un avenç, em sembla que les altres, senyor president, decauen. Si vol fer una sola votació? Com vulgui.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Farrés entén que votant-ne una i rebutjada aquesta, decauran les altres?

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. Jo crec que sí; per això les hem defensat conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, procedirem a la votació de l'esmena número 6, que en realitat és la 7, la 8, la 17, la 33, la 74 i la 75.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 9, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

El Sr. PONT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PONT: Aquest portaveu en aquest moment no ha estat al cas, però en votar la regió setena, és clar, hi havien altres grups que també tenien la mateixa proposta. (*Veus de fons.*) Hi han diferències? Molt bé; si creuen que no, és igual, podem votar com considerin.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Esmena número 10, del Grup Socialista, a l'apartat segon de l'article 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

Esmenes 11 i 12, del Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. PONT: Perdó, senyor president, 11 i 15.

El Sr. PRESIDENT: Separadament.

El Sr. PONT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: 11 i 15...

El Sr. PONT: 11 i 15, em sembla que sí que poden anar juntes, perquè és el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Conforme? Doncs, 11 i 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 5 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions.

Esmena número 12, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es pot votar conjuntament amb la 14? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament 12 i 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Esmena número 13, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena transaccional amb la 16, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PONT: Perdó, senyor president, és també transaccional amb uns números d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Les 16, 22 i 63.

El Sr. PONT: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Transaccional amb aquestes.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

El Sr. PONT: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PONT: Sembla que hi ha un dubte en el número de l'esmena del Grup Socialista. Em sembla que és la 63, en lloc de la 62. El senyor Farrés...

El Sr. PRESIDENT: Són: 16, del Grup d'Iniciativa; 62, del Grup Socialista, i 63, d'Esquerra Republicana.

El Sr. PONT: Sí, senyor president, molt bé, perfecte. (*Pausa.*)

18, del Grup Socialista, ara hauríem de votar. No, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, és que estava atenent el senyor Curto, que tenia una petita confusió. La 63 és del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La número 18, del Grup Socialista. És aquesta, la que deia vostè?

El Sr. PONT: Per posar a votació, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, serà complagut. Se sotmet a votació aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a la 19, del Grup Popular; a la 19 i a la 22, ambdues del Grup Popular.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 21, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es podria votar juntament amb la 23? *(Pausa.)* 21 i 23? Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a les 25 i 26, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, i conjuntament, les esmenes 27 i 28, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 56 en contra i 28 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 29, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 31, del Grup Popular.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació procedirem a votació els articles segons el Dictamen. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No? Doncs, un a un.

Article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 56 vots a favor, 34 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 2 bis.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 2 ter.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Article tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem ara al debat de l'article cinquè.

Esmena 32, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Portabella. *(Remor de veus.)* Silenci!

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Defensaré la 32, la 34, la 35, la 36 ja l'he defensada, i la 37 la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Bé, a l'esmena 32 el que defensem és que el Pla territorial general tingui vigència fins a l'any 2026...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PORTABELLA: I no indefinidament, perquè la imatge objectiu del Pla acaba justament el 2026, i per tant, si pensen complir el que el Govern mateix proposa, doncs, amb els terminis que hi ha, que nosaltres proposem, del 2026, és suficient. I per tant, plantegem aquesta esmena en aquest sentit.

En l'esmena 34 demanem que els plans territorials sectorials vigents s'adaptin en un termini de dos anys al Pla territorial general, com a llei de rang major, en un termini, com ja he dit, de dos anys; en tot cas, com sempre, el termini seria modificable i sabem que ens presentaran una transacció, que acceptarem, i creiem que d'aquesta manera es pot obtenir una major simplicitat i claredat legislativa, i a l'hora de treballar també, en aquestes qüestions.

En la 35, que és pràcticament el mateix, però en lloc de parlar dels fons territorials sectorials vigents, parlem dels previstos, i també establim un termini de temps de dos anys, amb la finalitat que es vagin tirant endavant aquests plans territorials sectorials, ja que temem que, si no s'hi posa un termini de temps, pugui acabar passant com ha passat amb el Pla territorial general de Catalunya, que, tot i tenir un termini de temps, s'ha acabat endarrerint deu anys.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra?

El Sr. PONT: Gràcies. Senyor Portabella, si em permeteu..., home, endarrerir-se deu anys, no! Ha tardat deu anys a fer-se; endarrerir-se deu anys seria que l'endemà que va sortir en el *Diari Oficial de la Generalitat* la convocatòria, que és del vint i no sé quants de febrer del 85, el dia 1 de març ja l'haguéssim complert, però... Bé, sembla que ens entenem tots dos suficientment.

Esmena 32, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Home, nosaltres preferim el que hi ha en el text del Projecte de Llei, que és «vigència indefinida», no produir-se un buit. També hem pactat —i ho sap el senyor Portabella, perquè precisament ho hem pactat amb el seu Grup— que com a mínim cada deu anys hi haurà d'haver una revisió. Per tant, no és que pretenguem que aquest Pla tingui vigència indefinida, *in eternum*, sinó que sabem que d'aquí a deu anys el revisarem, però sí que volem evitar aquell possible buit que es podria produir l'any 2026, que jo penso que no hi seré, però que, els que hi siguin, no es quedessin un dia amb un buit legal.

Esmena número 34, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Efectivament, és la transaccional número 2 de les que hem proposat a la Mesa, que agrairem que el senyor president faci llegir a un senyor secretari o una senyora secretària en el seu moment.

I esmena número 35. Entenem la preocupació del senyor Portabella, perquè els plans territorials sectorials es desenvolupin, però vull recordar-li que són vint i que, adquirir el compromís que en dos anys es puguin fer, el Govern creu que no seria possible de complir-ho. Per tant, nosaltres, la 35, la votarem en contra, tot i que li anuncio la voluntat del Govern de fer tots els possibles per a anar activant el desenvolupament dels plans territorials sectorials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Prego a la senyora secretària que procedeixi a donar lectura a l'esmena transaccional a la 34, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Disposició transitòria: "Els plans territorials sectorials vigents en el moment de l'aprovació del Pla territorial general seran adaptats, si s'escau, a les directrius formulades per aquest".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'article sisè, esmena 38, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyor Farrés, té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Agruparé la 38 i la 69.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Voldria cridar l'atenció especialment d'aquest Parlament respecte a aquest conjunt d'esmenes. Des de la nostra perspectiva, és un problema quasi de dignitat del mateix Parlament. Què és el que s'està votant? Mirin, aquest matí, o aquest migdia, el senyor Ferran Pont, i jo mateix també, hem cantat les excel·lències de la Llei de política territorial, i allà en el seu moment es va votar d'acord amb

una sèrie de qüestions que es van consensuar o que es va arribar a acord, i allà es va pactar que aquest Pla territorial general de Catalunya tindria un control parlamentari concret; que es farien unes memòries; que cada any es faria una proposta d'inversions; que s'incorporarien al pressupost; que a l'inici de la legislatura es faria una actualització de les inversions... I tota aquesta sèrie de cauteles que estan contemplades a l'article 9 i 10 d'aquella Llei queden substituïdes per una memòria, per una simple memòria, que arribarà aquí, al Parlament, en parlarem, i s'ha acabat.

Mirin, un pla, si de veritat el seu destí no són les prestatgeries de les conselleries i els ajuntaments, és perquè sigui un instrument eficaç, i per ser eficaç un pla vol dir no solament, com abans es dividia el batxillerat, la part de les lletres, sinó també la de les ciències o dels números, les partides pressupostàries concretes. I governar no vol dir simplement fer discursos, sinó comprometre's, invertir, tenir partides pressupostàries. I, per tant, aquí el que hem de controlar, el Parlament, és com s'està executant de veritat i, al començament d'una legislatura, si aquesta és una peça cabdal, aconseguir el reequilibrament de Catalunya, com el Govern que en cada moment hi hagi fa la proposta per als propers quatre anys, per a aquella legislatura, de com fem un pas més, un, dos, tres, per a avançar en el reequilibrament de Catalunya.

I, efectivament, en la Llei de política territorial hi havia uns instruments, aquest Parlament tenia instruments eficaços per a fer aquesta fiscalització, el seguiment i el control del Govern, que en definitiva és l'obligació de tots nosaltres. Substituir això simplement per una memòria que fa el Govern, que la discuteix una comissió i que arriba aquí, al Parlament —per tant, vol dir que ens arribarà ja amb un informe favorable d'aquesta comissió, dient que a més a més el Govern ho fa molt bé, entre altres coses perquè és una comissió que depèn del Govern—, sincerament, em sembla que d'una manera imperceptible anem consolidant una cosa que a nosaltres ens sembla molt greu, que és que cada vegada té menys importància política pràctica el Parlament de Catalunya. I a això, des del Parlament, sempre hem de votar-hi en contra.

Per tant, la nostra proposta és molt senzilla: tornem a restablir els mecanismes que ja estaven previstos, deroguem la disposició derogatòria, deixem en vigor els articles 9 i 10... Si volen, podem deixar aquest article, si anullem la disposició derogatòria. No deixem el Parlament simplement per a fer jocs florals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra; el senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Abans de fer el torn en contra, senyor president, voldria proposar al Grup Socialista, que té l'esmena número 70, sobre la mateixa qüestió que ens ha plantejat el senyor Farrés, si volgués fer la seva defensa en aquest moment, i després faria el torn en contra de les dues.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Manuel Nadal està en condicions de defensar —està en condicions i

ho vol fer, eh?— la número 70, sobre la disposició derogatòria?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president, molt breument. Ja hem defensat en la nostra esmena a la... (*Pausa.*) Bé, hem defensat en la nostra esmena a la totalitat la necessitat de mantenir l'article 9 i l'article 10, que són els articles que plantegen dues coses que són fonamentals per al Grup Socialista: una, que hi hagi una dotació pressupostària per a tirar endavant els objectius del Pla territorial general de Catalunya, i en aquesta disposició el que es fa és proposar la retirada d'aquesta disposició que hi ha a la Llei territorial de Catalunya. Per tant, ens sembla que nosaltres no podem estar d'acord amb una proposta que suprimeix una necessitat que hi hagi una dotació pressupostària per a tirar endavant el Pla territorial general.

Nosaltres també insistim... —i, si em permet, defensaria em penso que és l'esmena 70 en aquests moments, perquè també vincula una mica el tema que nosaltres plantegem—, que és que el Grup Socialista manté que s'hauria d'adjuntar a aquest document que avui aprovem, que és una llei d'aprovació del Pla territorial general, s'hauria d'adjuntar com a annex el Pla territorial, perquè entenem que, si no es fa així, ens podem trobar a Catalunya... —l'esmena 72, senyor president; l'esmena 72. Bé, si no s'aprova la Llei juntament amb l'annex, ens podem trobar que hi hagi problemes jurídics de determinar quins elements dels que aprovem tenen rang de llei i quins elements no el tenen, perquè... O ens podem trobar que des de determinades conselleries, quan un ciutadà o un municipi s'adrecin a la Conselleria, li diguin: «Vostè pot fer això o no pot fer-ho, perquè ho diu el Pla territorial general», i en una altra ciutat li poden dir: «Vostè això ho pot fer, perquè el Pla territorial, com que només és indicatiu, no és llei, pot fer-ho igualment, perquè només és indicatiu». Nosaltres voldríem que s'hagués adjuntat l'annex al Projecte de llei, de manera que quedés clar que s'aprova la Llei d'aprovació del Pla i que en aquesta Llei hi ha un annex que és vinculant per al conjunt del poble de Catalunya.

Si no es volia fer així, es podria fer amb una altra fórmula que també proposàvem els socialistes, que és el nostre text alternatiu: fer una llei llarga, posant els elements que tenen rang de llei. Tampoc s'ha volgut fer així; són criteris distints. Ens sembla que això produirà una situació d'inseguretat jurídica —ho repeteixo—, que els tribunals aniran plens de discussions sobre l'aplicació del Pla territorial general de Catalunya que ens podríem haver estalviat determinant exactament quins elements tenen rang de llei.

Aquestes són les dues esmenes que he volgut defensar en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra, el senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per una qüestió de comoditat de papers, però no sé si me'n sortiré, perquè en tinc massa. L'esmena 38, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, fa referència a la qüestió de la memòria que ha de ser presentada i debatuda. Hi tornaré més tard.

Esmenes 69 i 70 —la 69, d'Iniciativa, i 70—, que volen anul·lar la disposició derogatòria dels articles 9 i 10. Vejam, llegeixo, de la Llei de la política territorial de l'any 83..., l'article 10 establia que en començar cada legislatura s'havien de remodificar i revisar, si s'esqueia, les bases d'actuació assenyalades inicialment i els seus objectius. Aquest article ha estat suprimit, penso jo que amb bon criteri, no pas per conculcar cap dret d'aquest Parlament, sinó per l'experiència. L'experiència ens ha demostrat que hauríem hagut de canviar ja quatre vegades els principis: a les eleccions del 84, les del 88, les del 92..., perdó, tres vegades hauríem hagut de canviar les bases. La temporalitat del Pla territorial general de Catalunya, la complexitat del desenvolupament dels treballs ens ha demostrat a la pràctica que mantenir aquest article 10 no era possible; cap altra raó ni cap voluntat de conculcar absolutament cap prerrogativa del Parlament.

Quant al punt tercer de l'article 9, que és la relació entre el programa anual de les realitzacions, de les inversions del Pla territorial general de Catalunya i els pressupostos, aquesta relació; en aquell moment, quan es va aprovar la Llei de política territorial, hi havia una voluntat més de política regional en el Pla que segurament el que és avui el Pla territorial general de Catalunya, conseqüència, doncs, també dels canvis dels temps, dels temes de planificació, les qüestions han anat evolucionant, estem davant d'unes situacions... Ho repeteixo, al Pla territorial general de Catalunya se li ha assignat més aquest paper de marc que també ja preveia la Llei, i no pas de concretar les coses.

Amb tot, el senyor Farrés és coneixedor que oferim una transaccional al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre les esmenes 89 i 92, que confio que en el seu moment puguem aprovar, en relació amb l'obligatorietat que cada any els Pressupostos de la Generalitat especifiquin de forma explícita les inversions més significatives que incorporin en relació amb el Pla. Ja sé que és una versió no tan estricta com la que hi havia a l'article 9.3, però tot i així és una voluntat que els Pressupostos i el Pla hagin d'anar coordinats.

Encara l'esmena 72, del Grup Socialista, és el tema de l'aprovació del Pla i el que és llei i el que no és llei. El que és llei del Parlament de Catalunya és la Llei que aprovarem, no sé al final quants articles tindrà... Això és la Llei del Parlament de Catalunya, la que els il·lustres diputats i il·lustres diputades votaran, aquesta és la part que és Llei del Parlament de Catalunya. El que passa és que té un article primer que què fa el Parlament de Catalunya? Aprova el Pla que li ha portat el Govern. Em sembla que la delimitació és perfectament clara.

Quant a la preocupació del senyor Nadal que un ciutadà pugui anar a un consell comarcal, a un ajuntament a preguntar i li diguin: «Aquí, en el seu territori, hi fem això i hi fem allò», porto des del matí explicant que el Pla en cap cas delimita un ús del sòl; o sigui, cap ciutadà podrà anar a un ajuntament, allà on sigui, a mirar el Pla territorial i dir: «A la finca que jo tinc, el Pla territorial general de Catalunya diu que m'hi faran això o m'hi faran allò», en cap cas. Per tant, esti-

gui tranquil el senyor Nadal, que per aquest tema no tindran cap problema.

I ara anem potser al que ha estat més «frapant» en la defensa que n'ha fet el senyor Farrés, no sé si tant el senyor Nadal..., però jo m'he fixat molt en la conculcació de les prerrogatives d'aquest Parlament sobre l'article 9 i la memòria. El senyor Farrés ens deia: «En lloc del punt 9.2 que ens deia la Llei de política territorial, que cada dos anys el Consell Executiu havia de redactar una memòria i tal, vostès ara fan una altra cosa més senzilla, que ja ens vindrà beneïda...» Lamento, senyor Farrés, discrepar, els dos textos a la vista, completament de la seva versió.

L'article 9.2 obligava el Consell Executiu a redactar una memòria sobre l'aplicació del Pla territorial general i a donar compte al Parlament de l'acompliment de les previsions del Pla i del seu desenvolupament en plans territorials parcials —a donar compte al Parlament del Pla. Vejam ara què diu el text que estem en tràmit d'aprovació; diu: «El Govern de Catalunya, mitjançant el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, ha d'elaborar cada dos anys una memòria que valori el compliment de les directrius del Pla territorial general, la qual, un cop aprovada per la Comissió de Coordinació de Política Territorial, ha d'ésser presentada al Parlament perquè segueixi la tramitació que aquell determini.» El mateix, la memòria l'ha de fer el Govern igualment; en aquest cas hi hem introduït «la Comissió de Coordinació de Política Territorial», que penso que és positiva —com saben vostès, té representació de diferents departaments—, obliga en el seu informe, i la portaran al Parlament..., abans deia «només presentar-la», i ara diu: «la portaran al Parlament perquè segueixi la tramitació que aquest decideixi». Recordarà que en ponència es van suscitar diferents possibilitats; quan això vingui al Parlament, què es decidirà?: que vagi en Comissió i tingui un debat?, en un moment determinat, que vagi al Ple?, que no falti cap cosa d'aquestes qüestions?...

Entenc que l'article nou, el 6.1, aquesta nova versió, és molt més respectuós amb la voluntat d'aquest Parlament que no l'article 9.2. I quant al 9.1, que és que correspon al Parlament de Catalunya l'aprovació del Pla i les modificacions, es manté igualment en l'article 5, precisament havent acceptat en el text em sembla que era una esmena, fins i tot, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, fins i tot en les revisions, que hi podia haver algun dubte, diu evidentment que, en tot cas, el Pla pot ser quan el Parlament acordi que sigui revisat, que el Pla ha de ser revisat mitjançant llei..., a l'article 5 queda perfectament determinat. Per tant, a parer del nostre Grup, no hi ha cap conculcació de les prerrogatives d'aquest Parlament, i l'única cosa que sí he acceptat ja des del principi és que en el tema de les propostes de cada legislatura el temps ens ha demostrat que era inoperable.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no podrà donar suport a aquestes propostes

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Passem a l'esmena 39, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena, diguem, de marcat caràcter municipalista. El que defensem és que la memòria valorativa sigui sotmesa a la consideració de la Comissió de Cooperació i Govern Local de Catalunya abans de ser presentada al Parlament, ja que la Comissió de seguiment que preveu l'article 6 afecta les competències municipals, i, per tant, considerem oportú que els municipis puguin intervenir abans que vingui a parar aquí.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra?

El Sr. PONT: Senyor president, nosaltres, evidentment, no hi estem d'acord. Ho torno a repetir: una cosa és l'ordenació del territori, aquesta Llei i tot el que estem discutint, i una altra cosa és la Comissió de Cooperació i de Govern Local de Catalunya. Per tant, el nostre Grup s'oposarà a aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Passem a esmenes que es refereixen a afegir nous articles. Esmena 40, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. Aquí agruparia..., faria una esmena que aparentment pot semblar una mica heterogènia, però intentaré justificar-ho, que serien la 40, la 47, la 66 i la 71...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: No..., 72..., 42...

(Pausa.)

El Sr. PONT: Perdó, senyor president, és que la 42 també fa referència, del Grup d'Iniciativa, al Fons de cooperació local...

El Sr. FARRÉS: Perdó...

El Sr. PONT: No sé si se l'ha descuidada o si és que en vol fer una defensa separada, però em semblaria lògic d'agrupar-la. Vaja!, jo tenia previst que l'agruparia... (*remor de veus*), no, el senyor Farrés és el que decideix.

El Sr. FARRÉS: L'embolic que tinc en aquests moments ja comença a ser bastant important... Em permet un moment, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

(Pausa.)

El Sr. FARRÉS: No, no la defenso perquè em correspon a una altra lògica, i ja ho explicaré ràpidament a continuació.

A veure, fixin-se que aquest conjunt d'esmenes són la possibilitat..., és a dir, davant la nostra obsessió per intentar que aquest Pla sigui eficaç, es parla de la possibilitat de crear un parell de fons, un relacionat amb els municipis, un altre de relacionat específicament amb les zones deprimides, una tercera qüestió és veure com impliquem les empreses perquè inverteixin en funció de les directrius, podríem dir, del Pla general territorial, i, finalment, una quarta, que fa re-

ferència a la possibilitat que pogués fer-se una taula tripartida, als efectes de discutir les aplicacions dels fons estructurals. I, per tant, són un conjunt d'esmenes que fan referència a instruments de possible finançament per part de..., per poder-se executar.

La primera, li he de dir..., i en aquests moments penso que han passat moltes altres coses i, per tant, això era abans de la discussió dels pressupostos... (*Remor de veus.*) Sí, vostè em deia que la retirés. Lògicament, però deixi'm explicar-la, en tot cas: era la possibilitat que el Fons de cooperació municipal de Catalunya es dotés amb els diners procedents de les subvencions incondicionades que hi ha en els pressupostos de la Generalitat. Una de les preocupacions d'aquest diputat és que, tal com s'ha fet en el darrer pressupost, ens podem trobar que aquests recursos vagin a despesa corrent i no a inversió, i que moltes vegades aquestes despeses condicionades que hi havia anaven vinculades a temes d'inversió, i des d'una òptica municipalista em semblava un pas enrere —en tot cas, en aquest mateix Ple tindrem ocasió de discutir aquestes qüestions—, i, per tant, era una voluntat d'involucrar els municipis en la necessitat d'inversions.

No obstant això, i vista la Llei de pressupostos d'enguany, senyor president, aquesta, la retiraria.

La 47, que és del Fons per a les zones deprimides, en ares a una certa brevetat, hi ha una transaccional..., no dóna satisfacció plena, lògicament, a la proposta d'Iniciativa, però el compromís d'avançar en aquesta línia i de..., és la 47, a veure si la trobo...

El Sr. PRESIDENT: És la 69 de l'Informe.

El Sr. FARRÉS: Sí, la 69... És que ja és allò que tots plegats... (*Pausa.*) Bé, és igual, hi ha una proposta —no, és igual, ja la tinc, ja: la transaccional—, hi ha una transaccional que d'alguna manera nosaltres acceptarem, que obre la porta a la possibilitat de poder fer aquesta..., és a dir que cada any quedarà reflectit en els pressupostos de la Generalitat un possible fons per a aquestes zones que es considerin deprimides, i, per tant, nosaltres, en aquest sentit, celebrem aquest aspecte i considerem que és un pas endavant.

L'altra, la 66, és, molt breument, era aquesta de demanar que en un termini de tres mesos el Consell Executiu presentaria aquí, a aquest Parlament..., o presentés a aquest Parlament un conjunt de mesures necessàries perquè les empreses, especialment les relacionades amb serveis públics, adequessin, ajustessin les seves actuacions i els seus plans d'inversions a les determinacions del Pla territorial general, fixant-se terminis per al seu compliment. I aquest em sembla que és un tema important: un país no s'estructura solament per l'actuació de les administracions, sinó que hi ha especialment unes determinades activitats empresarials i de serveis que condicionen d'una manera molt important, i aquí no es tracta d'obligar, sinó que es tracta de fer un plantejament, a fi i efecte que en un termini prudencial puguin aquestes, també, des de la iniciativa privada, sumar esforços en el reequilibrament de Catalunya. Entre altres coses, partim d'una base: que determinades implantacions industrials poden provocar majors equilibris o desequilibris que vint

mesures administratives d'aquestes corrents. I, per tant, segons com fem les implementacions o les implantacions industrials, depèn d'on colloquem determinats serveis públics, podem capgirar tots aquells avenços que s'hagin fet durant molt de temps. I, finalment, per intentar trobar una font de finançament que fes que es tinguessin instruments eficaços per poder tirar endavant aquest Pla general territorial, nosaltres plantejàvem la possibilitat de convocar una taula de negociació amb les corporacions locals, perquè s'elaborés una proposta d'aplicació dels fons estructurals procedents de la Unió Europea, amb les quanties que vinguessin aquí, a Catalunya, a fi i efecte de prioritzar, a través d'aquests fons, prioritzar inversions de les previstes en el Pla territorial general de Catalunya i en els respectius plans territorials parcials, a fi i efecte d'intentar incrementar la instrumentació dinerària per poder fer efectiu el que avui estem discutint.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. És la 40, la que ha retirat? (*Pausa.*) La 40, molt bé. Torn en contra?

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. No em referiré a la 40, que ha estat retirada; a la 47, tampoc, perquè el senyor Farrés ja ha anunciat la transaccional, i aprofito per dir que, òbviament, les transaccionals sempre són una situació de compromís entre els dos grups que la fan: una transaccional que deixés molt satisfet un dels dos grups no seria transaccional; per tant, sempre, tots plegats, tant els grups que presenten l'esmena com els que l'accepten, sempre en una transacció hi deixen alguna cosa. Per tant, és lògic que no es deixi mai satisfet al cent per cent. Ara, apropem posicions, que em sembla que aquesta és la voluntat, sempre, de les transaccions: apropar posicions.

Esmena 66, del Grup d'Iniciativa: és clar, aquesta és una esmena que, per nosaltres, no ens satisfà. Se'ns proposa que el Consell Executiu determini mesures necessàries perquè les empreses i els serveis públics ajustin les seves dotacions al Pla. És clar, si penséssim potser només en les empreses de la Generalitat, potser podríem estudiar-la, però, és clar, a Catalunya, doncs, hi ha la Renfe, hi ha moltes empreses que no són d'estricta subjecció a la Generalitat, però, és clar, també hi ha..., no me'n recordo com es diu..., transports..., Tusa, Transports Urbans de Sabadell, que li haguéssim de dir també des del Consell Executiu, perquè és una empresa de servei públic, des del Consell Executiu, què ha de fer... Ho veiem una mica, francament, complex. Potser si l'esmena s'hagués referit a la Generalitat n'hauríem pogut parlar, però nosaltres, francament, no li hem fet cap proposta transaccional. Creiem que hem de votar-li que no, ja que cada empresa anirà fent a mesura que el Pla es vagi desenvolupant amb plans territorials sectorials, etcètera, ja s'anirà veient què cal fer, i segur que potser dins d'uns anys sí que el Consell Executiu arribi, en un moment determinat, a dictar una normativa per a aquestes empreses, i també tant de bo que aquestes que no estan sota sobirania catalana en aquell moment hi siguin, però les locals no, ja estan bé en els ajuntaments i les comarques i allà on sigui, eh? (*Rialles i remor de veus.*)

I la darrera, la 71, fa referència al tema dels fons europeus. És clar, aquí passa una cosa: ens agrada aquesta esmena o el so, però, és clar, els fons europeus, vostès saben que realment qui decideix sobre els fons europeus és la Comissió Europea. Però, a més a més, qui proposa a la Comissió els projectes que s'han d'aprovar és el Govern central. Aleshores, nosaltres què podem fer? Reunir-nos per discutir i veure què podem fer...? Ja ho podem fer, això, ja es fa, i alguns governs locals, doncs, parlen amb el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat i la Direcció General de Programació, i busques com s'hi poden adaptar. Informalment, penso que ja es fa. Ara, la proposta d'Iniciativa, de convocar una taula de negociació de les corporacions locals de Catalunya i la Generalitat, que semblés que poden decidir alguna cosa sobre els fons europeus, em sembla que no fóra encertada. Ho repeteixo: les decisions finals dels fons europeus són de la Comissió Europea, i les propostes avui per avui encara les fa l'Estat.

Gràcies, senyor Xicoy.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Prego al senyor secretari que procedeixi a la lectura d'aquesta esmena transaccional a la 47.

El Sr. SECRETARI QUART: Redactat transaccional de l'article 2 bis, 3 nou, segon: «Es podrà redactar un pla específic dedicat a l'estudi, a la proposta i a l'execució de mesures que facilitin el desenvolupament de les comarques de reactivació, amb participació de les administracions locals afectades i de l'Administració de la Generalitat. Aquest Pla quedarà reflectit cada any en els pressupostos de la Generalitat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. El Grup Popular té l'esmena 41, que proposa un nou article: té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Per afrontar lo desenvolupament del Pla territorial general i, per consegüent, afrontar amb suficients garanties esta Llei, esta esmena pretén la consignació de fons pressupostaris dels diferents departaments, però com que est diputat entén que esta sollicitud en forma d'esmena seria millor aportar-la en la fase de tramitació parlamentària dels pressupostos generals de la Generalitat per a 1996, entenem que és més prudent retirar esta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyor Curto. Esmena 42, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Hi ha una sèrie d'esmenes..., sí, hi ha una sèrie d'esmenes que fan referència a les àrees bàsiques territorials, i, per tant, n'agruparé algunes, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Concretament —és que ara ja fa estona que em ballen els números—, seran la 42, suposo que la 44, la 59 i la...

El Sr. PRESIDENT: La 59 és d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. FARRÉS: Perdó. Doncs, era per això que aquí em ballaven els números... I la 45, em sembla.

El Sr. PRESIDENT: La 45, sí.

El Sr. FARRÉS: Són un conjunt d'esmenes que fan referència a les àrees bàsiques territorials.

A veure, fa un moment parlàvem dels àmbits territorials de planificació, que eren els sis, i els deia: no s'han atrevit a fer el pas i que fossin les regions. Aquí ens hem trobat, en les àrees bàsiques territorials, que vostès han iniciat una reflexió, que jo crec francament interessant, amb uns resultats espectaculars, és a dir, en un país que tenim el minifundisme municipal i que ens té una repercussió directa sobre els problemes de finançament dels municipis, arribar a una síntesi de tres-cents una àrees bàsiques, a mi em sembla, jo diria, i possiblement per l'esbiaix municipalista d'aquest diputat, una de les propostes més suggerents que hi ha aquí. I amb això jo no vull dir que s'hagin d'eliminar municipis, sinó que es determinen uns possibles àmbits que podrien acabar sent uns municipis. Perquè és evident que si per decret s'eliminen municipis, aquí organitzem la guerra de no sé què, però una guerra absolutament sense quarter. Els campanars són molt importants, els campanars tiren molt, els campanars són senyals d'identitat. Per tant no es tracta d'això. Vostès saben que hi ha experiències, com *los distritos administrativos* de Navarra, que són experiències o formulacions interessants que, sense anular la personalitat dels municipis, comencen a dissenyar uns àmbits de gestió comuna de serveis que, d'alguna manera, intenti canviar o combinar l'element de representativitat —gran nombre de municipis— amb l'element d'eficàcia a nivell de prestació de serveis, a fi i efecte que es puguin fer les masses crítiques necessàries perquè pugui ser rendible la prestació d'aquests serveis.

Per tant, nosaltres aquí què els proposem? Els proposem dues coses molt concretes. Una, si el conjunt de municipis d'una àrea bàsica territorial, el conjunt o diversos municipis que estan compresos dintre d'una àrea bàsica territorial inicien o fan un procés de fusió o de mancomunar serveis, que ho afavoreixin. És a dir, que no d'una manera forçada sinó d'una manera espontània pugui afavorir-se fer el reforç positiu d'aquesta iniciativa. Primera qüestió.

Segona qüestió, i em sembla que no ho estic dient pel mateix ordre, senyor Pont, però em sembla que està clar. Segona qüestió, fixi-s'hi, un dels grans drames que tenim és que com que els diners de Madrid vénen en funció dels trams de població i tenim una quantitat immensa de municipis de molt poca població, reben, jo diria, l'assignació mínima, una gran part dels municipis de Catalunya. Per què no fem una cosa? Per què no busquem la formulació administrativa que *a los efectos del fondo* no anullem municipis, però sí que busquem la fórmula a fi i efecte que els recursos, el càlcul del Fons de cooperació municipal de Catalunya i dels altres el fem no per la població d'un o de cada un dels municipis que conformen una àrea bàsica territorial, sinó per la suma del conjunt de municipis que formen part de l'àrea bàsica territorial, el que automàticament provocarà que en molts casos se salti de tram dintre dels paràmetres de repartiment. I si em diuen: «Oh!, és que a Madrid això no ho acceptaran.» Però podem començar, ara ja tenim Fons de co-

operació municipal de Catalunya, dotat aquí a Catalunya; cap problema. I un cop tinguem aquests diners es reparteixen proporcionalment segons el nombre d'habitants de cada un dels municipis de les àrees bàsiques territorials i endavant. A través d'aquest mecanisme, no sé si enginyós o no, aconseguim una cosa: que aquests municipis més petits de Catalunya tinguin més recursos, sense necessitat d'anul·lar municipis, sense necessitat de crear guerres civils. I per tant aquesta és una possibilitat d'ajudar i d'anar fomentant una cultura no de la disgregació, no de la independència, sinó al contrari, d'anar creant una cultura que a termini immediat segur que no dona resultats, però una cultura de cooperació, una cultura de coordinació, una cultura de sumar esforços que, en definitiva, això és el que interessa.

I per últim, en relació amb les àrees bàsiques territorials, un tema que a mi em preocupa moltíssim, i els ho dic amb tota franquesa, perquè va absolutament en contra d'aquesta filosofia que jo estava defensant de la necessitat de fer la cultura de la cooperació i que, segons com vagi, ens pot portar guerres entre pobles. I és: definida una àrea bàsica i definit que aquesta àrea bàsica ha de tenir una sèrie d'equipaments, ens podem trobar que el centre d'atenció primària, on va? I, a veure, si es tracta de discutir si va a Sant Llorenç Savall o a Gallifa, suposo que no hi hauran gaires problemes, però si es tracta de decidir en llocs de poblacions semblants o equivalents, aquí ens podem trobar unes guerres impressionants. I per tant què proposa la nostra esmena? Una cosa també molt senzilla: que aquest caràcter o aquest nivell d'equipaments tingui caràcter mínim, no màxim; i que mai pugui ser utilitzat com a excusa per denegar les legítimes sol·licituds d'aquelles poblacions que, no tenint un determinat tipus d'equipament i tenint-lo els altres que formen l'àrea bàsica, com a mínim puguin mantenir l'aspiració que un dia també ells podran estar equipats en aquest nivell.

Per tant, són tres qüestions al voltant de les àrees bàsiques territorials que, hi insisteixo, i per això a mi em preocupava la quasi segura síndrome de frustració que deu tenir o que deuen tenir, perquè inicien un camí però es queden a la meitat. I per això els deia: «Siguin valents, arribin al final; si arriben al final, nosaltres els recolzarem.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra; el senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, molt honorable senyor president. Els temes que planteja el senyor Farrés són de la màxima actualitat i del màxim interès, el que passa és que no sé si amb el Pla territorial general de Catalunya... Vaja sí que sé que no ho podem resoldre tot; ara, és interessant aquest debat i em sembla que després encara hi hauran més coses municipalistes en aquest Ple i ho podrem discutir.

A veure, esmena número 42, del Grup d'Iniciativa, que quan es doti el Fons es tingui en compte l'aspecte poblacional: tot això que ens ha explicat. Però és clar, he de tornar a dir que estem discutint d'ordenació del territori, que no discutim de fons, no discutim d'organització local. Les seves idees em semblen interessants, però no és el moment de discutir-ho aquí.

També jo li vull fer una referència, apartant-me'n, que em sembla que no ho hauríem de discutir, però deixi'm dir una cosa: el repartiment de la participació dels ens locals en els Pressupostos de l'Estat, home!, el que em sembla que tothom voldria d'aquest Parlament és que els poguéssim decidir en aquest Parlament; no que haguéssim d'acudir en aquestes argücies de si sumem habitants o no. Si hi ha una dotació per a tot Catalunya, que vingui i ja aquest Parlament pugui decidir entre els diferents ens locals com ho vol repartir. Aquesta voluntat de sobirania d'aquest Parlament doncs em sembla que s'ha manifestat diverses vegades.

Esmena 44. A veure, els ajuts previstos a la fusió de municipis; el senyor Farrés és conscient que existeixen i desgraciadament no hi han candidats que es vulguin fusionar i que puguin accedir en aquests ajuts. En aquest moment no sóc capaç de dir la dotació que hi ha aquest any, però recordo que fa uns anys va ser de 70 milions, va passar a 50, ha passat a 40, però són diners d'aquests que abans de final d'any s'han de canviar o es poden fer transferències, perquè desgraciadament —i ho lamento, senyor Farrés— els municipis del nostre país no volen fusionar-se.

Quant a l'esmena 45, del Grup d'Iniciativa, és clar això és una mica contradictori. Les àrees bàsiques territorials el que fixen són l·lindars. Dir: «Per fer tal actuació es farà a partir de mil, de dos mil, de tres mil habitants». El senyor Farrés ens diu: «I si es vol fer el centre d'assistència primària i es demanen, per posar un exemple, dos mil habitants. Home!, i si llavors un altre municipi en vol fer un altre, què passarà?» És clar, això va una mica en contra de la voluntat racionalitzadora del procés. El que diu és que fins a dos mil en faran un. Que un altre municipi en vol fer un altre? Home, si se'l fa per mitjans propis, no crec que ningú li ho prohibeixi. Ara, si ha de ser subjecte a unes subvencions, és clar, li diran que ja en tenen un.

Per tots aquests motius, senyor president, reconeixent l'interès dels temes que planteja el senyor Farrés, el nostre Grup es veurà obligat, avui per avui, a votar en contra d'aquestes tres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Esmena 43 d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena parla de l'encaix dels diferents ens administratius pel que fa referència a diferents figures de planejament territorial. Aquí, en aquesta esmena mostrem la nostra preocupació pels diferents tipus de mapes, per utilitzar la paraula del mapa escolar, que és el que ara està de moda, i el Pla territorial i, sobretot, les àrees bàsiques territorials.

Ens trobem que es configura un tipus de, diguem-ne, distribució administrativa per a les qüestions de salut, un altre per a les zones escolars, un altre per als serveis socials, un altre per al mapa de biblioteques, un altre per al Pla director d'equipaments esportius. Total, creiem que això seria bo de poder-ho emmarcar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra.

El Sr. PONT: Nosaltres també creiem, com el senyor Portabella, que seria interessant de poder introduir major racionalitat en tota aquesta qüestió i, per això, el Govern de Catalunya ha portat el Pla territorial general a aprovar. Ara, anar més enllà acceptant tot el contingut de l'esmena 43, del Grup d'Esquerra Republicana, ens sembla que no cal. Comencem aquest camí aprovant el Pla territorial general de Catalunya, continuarà amb els plans territorials parcials i els plans sectorials. Som en aquest camí, però no creiem que haguem d'avançar tant com ens demana el senyor Jordi Portabella.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Esmena 46, del Grup Socialista; el senyor Manuel Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Defensaré conjuntament l'esmena 46 i la 51.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, són les que queden d'un paquet d'esmenes en què el Grup Socialista plantejava un dels seus objectius d'alternativa al disseny del Pla territorial general de Catalunya que estem aprovant. En concret feia referència al conjunt de zones que nosaltres creiem que han de tenir una atenció específica. S'han incorporat esmenes transaccionades en fase de ponència i de comissió pel que fa referència a les zones de muntanya; també a les comarques d'obligada reactivació, però continuen vives les esmenes que fan referència als municipis de règim especial. Un dels temes que avui s'ha anat recorrent per oposar-se a les esmenes dels diversos grups és dir: «Home, moltes de les coses que vostès proposen són concrecions que s'han de fer en els plans territorials parcials i els plans territorials sectorials.» Molt bé, l'esmena número 46 el que planteja és que precisament els plans territorials parcials i els plans territorials sectorials determinaran el conjunt de municipis de règim especial previstos a l'article 69 de la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya; és a dir, els municipis turístics, industrials, de muntanya i històrico-artístics. Potser que definim quins són aquests municipis; si tenim la llei que diu que s'ha de fer, fem-ho en algun lloc. No sé si ha de ser el Departament de Governació o ha de ser al Pla territorial, però en algun moment s'ha de fer; i ens sembla que una bona oportunitat per definir les diverses característiques dels nostres municipis és amb l'aplicació dels plans territorials parcials i els plans territorials sectorials. Bé, per tant, en la línia del que el Govern creu que s'ha de fer, que és concretar-ho en aquests plans parcials.

L'esmena 51 fa referència a l'altra qüestió viva de les nostres zones d'especial atenció, que fa referència a l'àmbit metropolità. El Grup Socialista planteja que, donat que en aquests moments està en fase molt avançada la redacció del Pla territorial parcial metropolità, doncs, caldria accelerar-ne la redacció definitiva i la seva aprovació. Per tant, posem un termini d'un any perquè es procedeixi a l'acabament de la

formulació d'aquest Pla territorial, que seria el primer pla territorial parcial, doncs, ja que s'aprovaria com a conseqüència d'aquesta llei. I demanem que, perquè participin les entitats locals en la gestió d'aquest pla territorial es constitueixi una mancomunitat o agrupació de municipis que faciliti aquesta participació dels ens locals. Bé, són les dues coses que queden vives del conjunt d'esmenes que demanàvem de zones d'atenció específica.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra; el senyor Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president. Esmena 46, del Grup Socialista. La declaració de municipis turístics, d'interès històrico-artístic, de muntanya, etcètera, en la Llei municipal té una tramitació prevista. El municipi que ho vulgui sol·licitar sap que ha de demanar-ho a la Comissió de Delimitació Territorial, que hi ha d'haver un informe de la Comissió Jurídica Assessora; hi ha un procediment ja establert en la Llei municipal. No creiem que s'hi hagi de fer referència en els plans territorials parcials i en els plans sectorials. Amb tot, els plans territorials parcials tindran una comissió formada per gent de l'Administració local i la Generalitat; i si ho volen plantejar que s'ho facin, que els ho manem. En aquest moment, quan hi ha un procediment per la Llei municipal, no creiem que sigui adequat. Si ho volen fer, ja ho faran.

Quant a l'esmena 51, del Pla territorial parcial metropolità, el termini d'un any ens sembla insuficient. S'hi està treballant, però ja és complexa la qüestió i amb un any no ho podríem complir. Després vostès ens farien venir aquí en el Parlament i ens dirien que no complim els terminis. Per tant, ho farem tan aviat com sigui possible, però no en un any.

Quant a la possibilitat de constituir una mancomunitat de municipis, amb això els hem de dir que nosaltres som molt respectuosos envers l'autonomia municipal. Si els municipis volen mancomunar-se poden fer-ho. Penso que des d'aquest Parlament no hem d'obligar cap municipi que es mancomuni. Aquesta és la nostra opinió i, per tant, votarem en contra de les dues esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

La presidència anuncia que la votació de quòrum especial prevista en l'article 111 del Reglament tindrà lloc aquesta tarda, no abans de les set de la tarda.

Seguim amb les esmenes que proposen noves disposicions addicionals. Esquerra Republicana té l'esmena 48. Per a defensar-la, té la paraula el senyor..., en aquest cas no sabem... Sí, el senyor Portabella està allà. Senyor Pueyo, se li agraeix la seva bona voluntat.

El Sr. PORTABELLA: Sí, moltes gràcies al company Pueyo, que em substituïa en aquesta esmena, que retirem, perquè és una esmena tècnica. Simplement, amb aquesta esmena el que proposàvem era la creació de les esmenes addicionals que vénen a continuació, i per aquest motiu la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena 49, del Grup Socialista. Senyor Manuel Nadal, té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: I, si no m'equivoco, és l'última esmena que em queda per a defensar. Fa referència a la necessitat de prioritzar alguns dels plans parcials sectorials que la Llei que avui aprovem preveu que s'han de fer; el conjunt de plans sectorials són molts, més de vint, i ens sembla que voler-los fer tots alhora, tot i que n'hi ha molts d'ells que ja són vigents –vull dir, el Pla de carreteres, el Pla d'espais naturals, el Pla agrícola, el Pla forestal, el Pla de ports..., n'hi ha molts que ja són vigents, segurament només caldrà adaptar-los, tal com hem aprovat–, ens sembla que n'hi ha alguns que tenen una necessitat urgent de la seva aprovació, i llavors marquem els que al nostre entendre són els prioritaris, i diem, doncs, que en un màxim de dos anys s'haurien d'haver elaborat i aprovat.

En concret, un pla sectorial del sistema portuari, un pla sectorial del sistema aeroportuari... Ens sembla que aquests dos plans són importants per a la definició de Barcelona com a capital de Catalunya, com a àmbit d'atracció –diguem-ne– internacional, com a bandera d'atracció internacional. Cal que el nostre aeroport de Barcelona sigui un aeroport, per exemple, apte per a vols transoceànics. Això no està contemplat en el Pla que avui aprovem; cal que els aeroports de Girona i de Reus siguin aeroports complementaris d'aquest aeroport de vols transoceànics; cal definir el que serà el futur de l'aeroport de la Seu d'Urgell, etcètera. Pel que fa referència al sistema portuari, és urgent modificar l'actual Pla de ports esportius, preveient en quines zones es poden construir ports i en quines no; per exemple, evitar de totes totes que es construeixin ports en zones d'espais naturals –com encara es pot permetre en aquests moments– i definir quin és el paper dels dos grans ports de Catalunya: el port de Barcelona i el port de Tarragona, i llavors els altres ports, diguem-ne, de l'anomenat «front portuari de Catalunya», des de Roses fins al sud de Tarragona.

Bé, aquests ens sembla que són dos temes prioritaris; també insistim en la prioritat del Pla d'infraestructures hidràuliques. Hem dit que hi ha una gran decisió a prendre, que és com alimentarem amb aigua Catalunya. El dèficit que tenim a les conques internes de Catalunya s'ha de resoldre; el Pla de les conques internes va definir clarament que hi havia un dèficit, i no sabem com resoldrem aquest dèficit. Hi havia solucions que semblaven difícils, d'aportació de les terres de l'Ebre; hi ha possibilitats d'aportacions que vinguin del Segre, i ara surt una nova idea, que tampoc és rebutjable però que caldria discutir, que és que aquesta aigua pugui venir del Roine, del sud de França. Bé, ens sembla que és un tema important, que cal definir i construir les infraestructures perquè aquesta aigua pugui arribar a on sigui necessari.

I, finalment, el quart pla que reclamem amb urgència és el Pla d'infraestructures energètiques que solucioni alguns dels problemes que tenim en aquest país de preu de l'energia, de dependència exterior de la nostra energia, etcètera. I, per exemple, juntament amb una proposta que també fa Esquerra Republicana, ens sembla que seria important que en aquest Pla d'infraestructures energètiques es preveïés una

fórmula d'anar suprimint de mica en mica les línies elèctriques, diguem-ne, aèries i fer un pla de soterrament de línies, com també seria important anar estenent el que ja és en aquests moments un dels grans eixos d'actuació del Govern de la Generalitat, que és el pla de fer arribar el gas natural al conjunt de Catalunya.

Em sembla que són plans importants que nosaltres prioritzem; se'n podrien prioritzar altres, però el que cal és que aquest Pla que avui aprovem no sigui dir: «Farem vint-i-un plans, tots al mateix temps», que no es poden fer. Nosaltres diem: «Comencem per uns, i després en farem uns altres.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra...

El Sr. PONT: Gràcies, senyor president.. El nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, en el seu moment, va votar el president de la Generalitat; un cop president de la Generalitat, ell va escollir els seus consellers, i el nostre Grup els fa confiança perquè triïn les prioritats, aquest Govern constituït d'aquesta manera. No ens agrada encotillar l'actuació del Govern. Però el senyor Nadal ens ha temptat; quan ens ha presentat aquestes prioritats i hem sentit la que ens proposava, per un moment hem tingut la temptació... Perquè, és clar, una de les prioritats que ens proposa és el tema de l'aeroport, i l'aeroport transoceànic; ens ha sonat molt bé això. Però, és clar, les competències del Govern de Catalunya sobre el tema de l'aeroport i el tema transoceànic..., és clar, potser sí que podríem arribar a un acord amb el Grup Socialista i aconseguir uns traspassos ràpids d'aquestes competències des del Govern central; però, si no és així, no sé quin prioritat podem donar nosaltres al Govern.

És clar, llavors també una altra: els ports; els ports són importants, els ports d'interès nacional. És clar, Barcelona i Tarragona em sembla que en aquest moment tenim una lluita importantíssima a nivell de Madrid per aconseguir-hi un representant, a veure si un representant..., si deixarien una cadira a un representant de la Generalitat, a la gent que decideixen. No ens podem posar d'acord. Nosaltres ens reafirmem en la voluntat que el Govern governi, i aquestes prioritats que el senyor Nadal –i ara més seriosament–..., que n'hi han que sí, que té tota la raó; per exemple, les hidràuliques –i per això l'hi hem inclosa–, la de l'aigua és l'única que sí que hem acceptat i que el senyor Nadal té tota la raó i l'hem inclosa. I les altres que també el senyor Nadal ens demana, doncs, segur que el Govern les tindrà presents. Ho farem, però acceptar aquesta proposta del Grup Socialista en aquest moment em sembla que ens portaria problemes a tots: una mica al Govern, però també al Grup Socialista, per aconseguir que realment poguéssim fer coses en aquestes matèries, que ens agradaria molt, n'estic segur, tant al Grup Socialista com al Grup de Convergència i Unió, de tenir sobirania aquí, a Catalunya, per poder-les decidir. Però, avui per avui, senyor president, hi haurem de votar en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Esquerra Republicana té les esmenes 50 i següents. El senyor Portabella té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, les defensaré totes, ja, fins al final.

El Sr. PRESIDENT: Totes d'una tacada?

El Sr. PORTABELLA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Bé, aquesta esmena 50 que presentem, de fet, té la mateixa concepció que l'esmena 49, que acaba de defensar el diputat socialista, en base al que aquí estem proposant. Són diferents plans sectorials generals. No coincidim amb l'argumentació que, per exemple, s'ha utilitzat per a defensar el Pla sectorial general d'infraestructures hidràuliques —més aviat pensem en línia oposada a la que s'ha manifestat. En canvi, sí que ens ha fet una certa gràcia —i més després del petit debat que hem tingut aquest matí— quan el senyor Ferran Pont deia allò que jo els deia aquest matí sobre el Pla territorial general de Catalunya. És clar, vostès estan planificant amb unes competències que no tenim; benvingudes siguin, esperem que vinguin ben aviat, comptin amb nosaltres per tenir-les, però justament vostè aquesta tarda ha utilitzat l'argument que jo utilitzava aquest matí i que vostè m'ha rebutjat quan jo li deia: «Escolti, quan planifiquen sobre els dos ports més importants de Catalunya, com ho fan, si de fet no tenim competències?» I així en moltes altres qüestions.

En l'esmena 50 parlàvem de la necessitat d'incloure els diferents espais que són objecte de protecció del Pla territorial dintre el PEIN; donat que tenim un pla territorial sectorial que inclou una sèrie d'espais que estan protegits, doncs, nosaltres pensem que el PEIN l'únic que fa és dissenyar un marc de protecció molt lleugera, molt inicial i que, per tant, qualsevol espai objecte de protecció que surt en el Pla territorial hi hauria d'estar inclòs.

En la 52 defensem que tots els sòls classificats com a urbanitzables en el planejament general urbanístic vigent en el Pla territorial consideri l'objecte de protecció per a qualsevol de les causes..., que per a qualsevol de les causes que es consideri, doncs, entri en la seva classificació urbanística, sens perjudici de l'aplicabilitat directa de les mesures de protecció; és a dir, que es tingui en compte que els sòls planificats com a urbanitzables no necessàriament han de quedar desprotegits.

En la 53 demanem un pla sectorial de centrals integrades de mercaderies i zones d'activitat logística de Catalunya. A nosaltres ens sembla que això és important que existeixi. Estem en desacord amb la ZAL que s'està dissenyant en funció del port de Barcelona, perquè la considerem exageradament gran i d'un impacte exageradament gran, amb el que significa desviar dos quilòmetres i mig del riu Llobregat. I, en canvi, tenim coneixement que el port de Tarragona està reivindicant una ZAL des de fa un cert temps, una ZAL a mig camí entre Barcelona i Tarragona. Per tant, creiem que s'hauria de fer una planificació sobre ZAL.

En l'esmena 54 demanem que es tingui en compte, abans de construir noves infraestructures, el que podria costar aprofitar les infraestructures que ja existeixen o donar-los una major utilitat. I això, per exemple, en autopistes de

peatge significaria passar-les de peatge a no-peatge; segur que rescatar aquestes concessions és molt car, però, si es compara amb els factors ecològics, amb els factors d'ús de sòl, amb els factors territorials que pot tenir construir noves infraestructures en indrets on ja n'hi han, doncs, aleshores probablement els comptes surten bastant millor.

Un exemple d'això, i en el qual també hi tenim una esmena, és el del quart cinturó. Nosaltres creiem que fent gratuïts els carrils centrals de la B-30 ens podríem estalviar el quart cinturó. El quart cinturó és la tercera vegada, amb aquesta, que el portem aquí, en el Ple del Parlament. Creiem que, a més, havent-nos incorporat una transaccional en què el concepte de valor de l'ús del sòl en un lloc determinat ha quedat ben reflectit en el Pla territorial general, creiem que aquest és un dels casos clars, el del quart cinturó, en què passa per una sèrie d'espais que potser per ells mateixos no tenen un valor especial, ni a nivell agrícola ni a nivell natural, però que sí que el tenen quan és una de les poques franges —per no dir l'única— que encara queden lliures d'urbanització entre els Vallesos.

També demanem en la 57, doncs, que es faci un pla d'energies renovables; creiem que és molt urgent que es faci aquest Pla d'energies renovables. Aproximadament només un 0,5% de les energies que consumim a Catalunya són d'origen renovable, si descomptem les energies que provenen d'energia hidràulica i que en aquests moments, doncs, estan suposant un impacte molt fort, i que abans també s'hi ha referit el diputat Ferran Pont, quan deia que és un sector que realment s'ha d'ordenar, perquè molts dels rius de Catalunya estan baixant per sota dels cabals mínims exigibles.

També amb referència a una esmena que m'havia saltat, que era la 55, també dintre de qüestions elèctriques, demanem també que s'elabori un pla per a tendir al soterrament de les línies elèctriques. Aquests plans són possibles —ho he dit moltes vegades. A l'Estat francès tenen un pla, que és el que nosaltres proposem, de soterrar vuit mil quilòmetres de línia elèctrica a l'any; creiem que és una tendència que hauríem d'anar seguint.

En l'esmena 58..., bé, aquí el que diem és que, si les necessitats urbanístiques d'un municipi aconsellen l'extensió del planejament a altres municipis veïns, l'acord entre els municipis hauria de ser suficient per a iniciar el procés de tramitació del planejament urbanístic i que no caldria que es produís la benedicció del Departament.

A la 59... La 59, la retirem, igual que la 60, per ser també esmenes tècniques. La 63 ja ha estat transaccionada. La 65, conjuntament amb la 67 i la 68, creiem que serà motiu d'una transaccional. Nosaltres, en aquestes tres esmenes, constatem la preocupació que tenim sobre els aspectes econòmics que reuneix el Pla territorial general; creiem que són insuficients. Demanem que es produeixin estratègies de finançament de les infraestructures previstes en el Pla general de Catalunya i en els corresponents plans territorials parcials i sectorials, de manera més específica, a nivell que es vagin produint, i que es faci una avaluació dels efectes econòmics més concrets. És a dir, guanyar una mica de precisió seria la

síntesi d'aquestes tres esmenes, que en l'esmena 68, doncs, demanem també que es tinguin en compte en els plans quadriennals els possibles fons europeus.

I em sembla que..., no, me'n queda una, una que fa referència a l'exposició de motius. Aquesta, bé, és una esmena que anava a l'exposició de motius i que tenia com a filosofia la necessitat de concretar una mica més el futur dels plans territorials parcials i, sobretot, d'insistir, continuar insistint en el que fa referència al desenvolupament sostenible i a l'equilibri del territori de Catalunya que, com ja hem expressat aquest matí, ens sembla insuficient en la versió actual del Pla territorial de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra? El senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, molt honorable senyor president. Procuraré no descuidar-me'n cap. Esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya; la 50. És clar, cal considerar que no tots els espais que el Pla territorial general de Catalunya declara que han de tenir un tractament especial han d'anar al PEIN. Hi poden haver altres tractaments; per aquest motiu, nosaltres no aprovarem aquesta esmena.

Esmena 52, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És que és un tema que afecta el planejament urbanístic. Evidentment, si cal, s'haurà de modificar, però és una qüestió, a parer nostre, que s'haurà de decidir des del nivell dels ens locals, que fan el planejament urbanístic.

Esmena 53, tal com sembla que ja ho ha assenyalat el senyor Portabella, i és un dels plans sectorials el que ens demana en aquesta esmena, el que passa és que ell el voldria fet en un any, i això, el Pla, no ho diu, però el Pla el farà. Preveu aquest pla sectorial de les centrals integrades de mercaderies i zones d'activitats logístiques.

L'esmena 54, en relació amb el tema de les autopistes i els peatges, a part del tema, que ell mateix ja ha insinuat, de les dificultats, el rescat, i tot..., aquest és un tema típic de pla de carreteres. Pensem que és allà on s'han de discutir aquestes possibles alternatives. Ara, també li auguro les dificultats de poder rescatar les concessions; són molts diners que la Generalitat hauria de bestreure i les economies, en aquest moment, de totes les administracions públiques no estan per a aquestes coses.

Esmena 55, d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el tema de les línies elèctriques, tema també interessant, però que, doncs, a través d'un pla territorial sectorial d'infraestructures energètiques, haurà de trobar la seva canalització. És un tema, ho repeteixo, interessant; puc avançar-li que pels estudis que s'estan fent del Pla territorial parcial de la regió metropolitana de Barcelona, contemplen bastants soterraments de línies elèctriques. Aleshores, és clar, estendre-ho a zones no tan habitades, una primera idea, com sap el senyor Portabella, el cost de la línia soterrada en relació amb el de la línia aèria és aproximadament de cinc a u..., (*veus de fons*) de quatre a u, d'acord... És clar, això obligarà que en els casos que calgui s'hagi de fer, però no sistemàticament.

Esmena 56, en relació amb el quart cinturó. L'equip tècnic que ha dissenyat el Pla territorial general de Catalunya creu que aquesta via orbital d'enllaç Granollers - Terrassa - Sabadell, fins a Abrera, aproximadament, o empalmant també des de Mataró fins a Granollers, és important per al Pla; no es té per què suprimir, com ens proposa el senyor Jordi Portabella. Pel que sí que estem tots plegats és perquè en el seu projecte, en la seva execució, sigui una via respectuosa al màxim amb el medi. Per entendre'ns, que s'assembli al més possible al que va fer Tabasa en els túnels de Vallvidrera i al menys possible a algun tram de la A-18 en direcció al territori del senyor Juli Sanclimens.

Esmena 57, del Grup d'Esquerra Republicana. El tema de les energies renovables. El Pla territorial sectorial d'infraestructures energètiques ho haurà de preveure, però també li puc dir que l'Institut Català d'Energia —i suposo que el senyor Portabella ho sap— està treballant en aquest tema i que, encara que sigui una petita proporció de generació d'energia elèctrica que s'està fent, i els projectes que hi han..., essent una petita proporció, a Catalunya i gràcies a l'Institut Català d'Energia, estem bastant per davant d'altres situacions paral·leles a la nostra.

En el tema de la 58, és clar, és un tema de legislació urbanística. Quan un municipi s'ultrapassi..., estem pendents d'un dia que el senyor Solans acabarà dues lleis que està fent, sobre competències urbanístiques per als consells comarcals, i aleshores trobarem una bona solució per a aquesta proposta que ens fa el senyor Portabella, però avui estem en Pla territorial general, això és legislació urbanística; ja arribaran, suposo, aquests projectes de llei.

Esmena 59: les zones d'activitats terciàries i secundàries prop dels aeroports, doncs, quan es facin els corresponents plans territorials sectorials ja ho decidiran; però, ha estat retirada, la 60 també ha estat retirada... La 63 serà objecte d'una transacció, la número 5; la 65, d'Esquerra Republicana de Catalunya, en relació amb les inversions, li haig de tornar a explicar això del programa d'inversions a quatre anys, que és continu, que sempre conté totes les inversions...

La que transaccionem em sembla que, si no m'equivoco, és la 63, també es pot traslladar a la 65, perquè és el mateix tema, eh?, però és un sol redactat, que és el que està inclòs en la pàgina 5. Podríem incloure més transaccions, per a nosaltres no hi ha problema.

Esmena 67, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És l'avaluació, en el termini d'un any, dels efectes econòmics que tindrà el Pla territorial general de Catalunya en cada sistema de proposta... Nosaltres entenem que aquesta avaluació del Pla s'haurà d'anar fent a mesura que es desenvolupin els plans territorials parcials i els plans sectorials.

La 68, sobre els fons europeus; li haig de dir el que he dit abans al senyor Antoni Farrés: els fons europeus, per desgràcia, no els decidim ni aquest Govern ni aquest Parlament, els decideix la Comissió europea, l'Estat, i la participació nostra, ara com ara, és molt relativa.

Esmena 73, del Grup d'Esquerra Republicana, és sobre l'exposició de motius. Jo penso que els temes a què fa referència aquesta esmena han estat recollits, per una banda, en l'exposició de motius, i, per l'altra, en l'esmena primera de les que hem aprovat aquesta tarda. Ara, si la vol mantenir i portar-la a votació, ho pot fer, senyor Portabella, però l'esperit de l'esmena ha estat recollit per dues vegades, en l'exposició de motius i també en la primera esmena que hem transaccionat.

I em sembla que no me'n deixo cap més, i prego que m'excusi, el senyor Portabella, si alguna no la hi he contestat, però és que em deu haver passat entremig dels papers.

Gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Pont. Vostè ha fet torn en contra de les esmenes 67 i 68, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i segons l'enunciat d'una transaccional que tinc jo, estan compreses en la transaccional. És possible?

El Sr. PONT: Si em permet, senyor president... (*Pausa.*) Senyor president, aquest diputat estava equivocat, i el senyor Portabella tenia tota la raó: estan incloses en aquesta transacció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: O sigui la transaccional és a les esmenes 67...

El Sr. PONT: 65, 66, 67 i 68.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La senyora secretària procedirà a donar lectura a aquesta transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmenes transaccionals sobre les esmenes 65 a 68, del Grup d'Esquerra Republicana. «Punt 1. Els projectes de pressupostos de la Generalitat de cada any especificaran de forma explícita les inversions més significatives que hagin incorporat en relació amb les determinacions més importants del Pla territorial general de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Al Grup d'Iniciativa per Catalunya li resten solament la 61 i la 64. Per defensar-les té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Són les darreres esmenes, no solament ja del Grup d'Iniciativa per Catalunya, sinó que em sembla que de totes les que han arribat aquí al Ple.

Molt breument. N'hi ha una, la primera, la 61, que jo cridaria l'atenció especialment del Grup de Convergència i Unió, perquè jo esperava que aquesta esmena la recollissin..., a veure, entenia que, en tot cas, fos el Grup Socialista qui s'hi oposés, però, en canvi, des del punt de vista de Convergència i Unió, aquesta es recollís. De què es tracta? Hi havia la Corporació Metropolitana de Barcelona, i aquesta Corporació Metropolitana tenia, dels pressupostos generals de l'Estat, unes quantitats que rebia, a més a més, del repartiment normal que reben els municipis de Catalunya. Quan es va dissoldre la Corporació Metropolitana de Barcelona, en la Llei d'hisendes locals del 28 de desembre del 88, a nivell estatal, es va mantenir, a través d'una disposició addicional, la tretzena, que, de moment, en el primer quinquenni

d'aplicació d'aquella Llei, es mantindrien aquests recursos. El que passa és que, en comptes de donar-los a la Corporació Metropolitana, es donaven a cada un dels municipis d'una manera proporcional. Molt bé. Si en aquests moments estem definint la Regió metropolitana, que vol dir aquell conjunt de municipis que estan afectats pels fenòmens de congestió, pels fenòmens d'aglomeració, pels fenòmens..., podríem dir per les des economies d'aglomeració, si hem definit exactament quin és l'àmbit de congestió metropolitana amb tots aquests problemes, lògic és que, mentre es mantinguin aquests recursos, a partir d'aquest moment, puguem dir: «als efectes d'aquesta aglomeració metropolitana són tots aquests municipis de la Regió», i que aquests recursos es reparteixin entre tots els municipis que formen part d'aquesta regió metropolitana que avui, fa un moment, hem definit. I, per tant, era en aquest sentit de dir: «com que ja hem definit quin és l'àmbit metropolità, i això eren unes quantitats que es mantenen mentrestant no es defineix quin és l'àmbit metropolità, procedeix, per tant, notificar a qui s'hagi de notificar que això s'ha de repartir d'una altra manera». I, per tant, a veure, en tot cas ja es plantejarà la mancomunitat de municipis si ha de demanar a la resta de municipis de la Regió metropolitana si volen incloure-s'hi o no s'hi volen incloure; si volen aportar aquests recursos o si se'ls volen quedar. I per tant, era un element, és un element que jo penso que ens podem posar d'acord, el Grup de Convergència i Unió i el d'Iniciativa de Catalunya; entendria que hi votessin en contra el Partit dels Socialistes de Catalunya, però no Convergència i Unió.

I la darrera esmena és una en què jo faria una dedicació especial als diputats i les diputades del Bages, de l'Anoia i d'Osona. (*Remor de veus.*) No. La Llei territorial de Catalunya, a l'article 22, diu el següent: «si no hi ha cap entitat local amb competència sobre tota la zona afectada per portar a terme els plans territorials parcials, es promourà, si escau, la constitució d'una mancomunitat o una agrupació de municipis o de comarques». Hi ha un àmbit en què no hi ha cap entitat de caràcter local que tingui competència sobre tota la zona afectada, i és la zona de les comarques centrals, que afecta, que és pràcticament província de Barcelona, però hi ha una comarca que correspon a la província de Lleida i una que correspon a la província de Girona. I aquí sí, senyor Ferran Pont, que no em podrà dir que una llei en deroga una altra, perquè la Llei del Pla territorial general no preveu cap qüestió a aquest respecte. I, per tant, aquí em fa la impressió que això se'ls va escapar al seu moment, i, com a conseqüència de l'article 22 de la Llei de política territorial, hauran d'optar entre si impulsen la constitució d'una mancomunitat o una agrupació de municipis o de comarques, i serà interessant veure, un cop constituït això, on es posa la seu; si la fem itinerant entre l'Anoia, el Bages i Osona, o si fixem una seu fixa i, per tant, d'alguna manera, pot perjudicar ja una possible capitalitat de regió, ja que, de moment, hem dit que, mentre no es defineixin les regions, ja ens van bé aquests àmbits territorials. I per tant, d'alguna manera, ja els ho dic amb tota franquesa, poso sobre la taula les tensions

territorials que hi ha entre aquestes tres comarques i que vostès, en comptes de resoldre aquest problema d'una vegada, escoltant totes les parts i prenent una decisió de govern, que vol dir que no es pot fer content tothom, però que sí que s'han de decidir les coses, trenquem aquestes guerres larvades, prenguem una decisió i, per tant, a partir d'aquí, sapiguem exactament, tots, a què ens hem d'atenir. El que no és lògic és que hàgim fet, a través d'aquesta transaccional, que abans jo ja li he agraït, de fer aquesta assimilació a regions, tenir aquest article que ens mana que s'ha d'impulsar una mancomunitat de comarques o de municipis –i que jo estic ben segur que haurien ampliat la disposició derogatòria si se n'haguessin recordat–, i a partir d'aquí resolguem aquesta tensió territorial que jo penso que fa que no a tots els habitants, però sí que a les autoritats locals d'aquestes comarques els porta a un neguit que jo penso que es mereixen que se'ls resolgui d'una vegada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Senyor Ferran Pont, té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. PONT: Sí, senyor president, gràcies. Esmena 61 del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La qüestió que planteja el senyor Farrés, com sempre, és interessant, però no és tema d'aquesta llei. El tema de repartir la participació dels ens locals en els impostos de l'Estat no és un tema estrictament d'ordenació del territori, d'aprovació de la Llei del Pla territorial general de Catalunya. Ho repeteixo: tema interessant, es pot estudiar, però a nosaltres ens sembla que aquesta esmena no la podem aprovar en aquest moment discutint el Pla territorial general de Catalunya.

I repeteixo i recordo al senyor Farrés i a les senyores i senyors diputats que el que estem fent és ordenar el territori, aprovar un pla creant uns àmbits funcionals de planificació, però en cap cas estem prejutjant l'organització local o modificant l'organització local de Catalunya.

Quant a l'esmena 64, el senyor Farrés sap que planteja un tema delicat, doncs, que hi ha en aquestes comarques interiors unes ciutats importants que totes aspiren a tenir el seu paper, i jo l'única cosa que puc dir-li, senyor Farrés, és que nosaltres sempre som respectuosos amb la llei, que la llei preveu aquesta possibilitat d'impulsar..., agrupar municipis o comarques per tenir un protagonisme a l'hora de realitzar el pla territorial parcial i que nosaltres serem molt respectuosos amb l'autonomia local d'aquests ajuntaments o d'aquestes comarques. Ells ho decidiran. Em sembla que no és la primera vegada aquesta tarda que ho dic, que el nostre Grup és profundament respectuós amb l'autonomia local i, per tant, acceptarem, en aquest cas i en tots els que es presentin, sempre que hi tinguin competències, les possibilitats o les demandes que facin els ens locals.

Voldria aprofitar ara uns segons només, senyor president, perquè abans, en parlar dels plans territorials parcials, jo potser he estat una mica massa agosarat, i en una esmena del Grup Socialista que ens demanava unes prioritats en el termini d'un any jo potser m'he permès unes llicències que no havia d'haver fet. I en aquest moment jo me n'excuso. El

que he dit és veritat, potser per això, només en un sentit; és a dir, el Grup Socialista ens demanava que féssim aquests plans territorials sectorials en el termini d'un any. I això és el que em sembla que és molt difícil, més quan hi han competències que avui per avui són totes de l'Estat i no ho podem fer. Que tenim confiança que en aquestes competències sobre aeroports o ports puguem arribar a acords i ens vinguin aquí..., segur. I acabarà el Parlament de Catalunya fent-ho, segur també: n'estic plenament convençut. Ara, en el termini d'un any –i potser jo m'havia d'haver limitat aquí– ho veia molt difícil, que amb un any poguéssim arribar a aconseguir acords, que poguéssim tenir competències sobre aeroports i aquests ports d'interès nacional.

Perdoni'm, senyor president, per la llicència de recuperar una qüestió anterior, però m'ha semblat que tenia obligació de fer-ho per respecte a tots els altres grups.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: És una apassionant lluita Sabadell-Terrassa.

El Sr. FARRÉS: No, no, en absolut, i ja ha vist, a més a més, que ha estat amb una cordialitat que és una tònica que moltes vegades ens han donat la raó i per això hi han votat en contra. Però a això ja hi estem acostumats.

No, senyor president, li deia, per intentar agilitar el debat, que havíem fet unes consultes amb els diferents grups per veure si era possible en una sola votació fer pràcticament totes les esmenes. A veure, cada grup és lògic que, en tot cas, digui les que vol en votació separada. En tot cas, per part d'Iniciativa estaria disposat a votar totes les esmenes de tots els grups d'una sola votació, perquè encara que no ens hi identifiquem totalment, els matisos creiem que són..., que vaja, que amb el posicionament que hi ha hagut del Grup de la majoria, doncs, guanyem en agilitat i no pel matís.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Els altres grups es solidaritzen amb aquesta posició del Grup d'Iniciativa? Senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, absolutament d'acord. L'única cosa és que hem quedat amb los altres grups que les esmenes 69 i 70, que fan referència a la disposició derogatòria, estes sí que les voldríem votar per separat.

El Sr. PRESIDENT: I separades? Separades amb un mateix bloc.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor president. També n'havíem parlat ja. Poden votar-se la 69 i la 70 juntes, però el Grup Socialista també demanaria votació separada de l'esmena 56, del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Esquerra Republicana.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Per nosaltres no hi ha cap problema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Per part del Grup Mixt tampoc n'hi ha cap? (Pausa.) El senyor Pont.

El Sr. PONT: Senyor president, tampoc hi ha cap inconvenient, i estic segur que el senyor president té ben present

que hi ha un conjunt d'esmenes transaccionals que hauríem de votar primer, perquè aquestes sí que no ens agradaria que anessin en aquest paquet conjunt.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, farem un bloc d'esmenes transaccionals, que són la 34, d'Esquerra Republicana, la 47 i després la 65, 67 i 68. D'acord?

Doncs, se sotmeten a votació aquestes esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 56 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 69 i 70, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació totes les esmenes pendents de votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

A continuació... Els articles es poden votar també conjuntament, i disposicions transitòries? (*Remor de veus*) No?

Doncs, en primer lloc votem l'article cinquè, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Article sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article setè, que no té cap esmena ni n'ha tingut.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota la disposició derogatòria. L'addicional la votarem amb votació de quòrum especial. De manera que ara votarem la derogatòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per 59 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmeten a votació les disposicions finals primera i segona, conjuntament.

Vots a favor?

Les disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara votarem l'exposició de motius i el títol i títols.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius i el títol i títols han quedat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Algun grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*)

Encara que manquen dos minuts de l'hora anunciada, suposo que tots els grups estan d'acord que podem fer la votació final.

Doncs, se sotmet a votació la disposició addicional que requereix quòrum especial perquè afecta una llei de desenvolupament de l'Estatut d'autonomia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El resultat de la votació ha estat: 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Per consegüent, s'ha assolit el quòrum exigint per l'article 111 del Reglament.

**Control del Decret legislatiu 8/1994,
de 13 de juliol, pel qual s'adequa
la Llei 14/1987, de 9 de juliol,
d'estadística, a la Llei 30/1992,
de 26 de novembre, de règim jurídic
de les administracions públiques
i del procediment administratiu comú**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referit al control del Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió corresponent ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar el procediment? (*Pausa.*) No essent així, haig de preguntar si hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per a defensar el dictamen. (*Pausa.*) No és així? Doncs, passem a les objeccions. El Grup Socialista ha formulat objeccions? (*Pausa.*) Sí, el senyor Joan Ignasi Elena té la paraula per a defensar les tres objeccions que hi han, no?

El Sr. ELENA: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt ràpidament, amb independència de quina sigui l'opinió del Grup de la majoria sobre les tres objeccions que ha presentat el Grup Socialista, hem d'informar que el nostre vot serà favorable al Dictamen de la Comissió.

Per analitzar una mica les tres objeccions, també de forma molt sintètica i molt ràpida, la primera de les quals fa referència a una modificació, que entenem que seria necessària, a l'article 41.1 de la Llei d'estadística i que es tractaria únicament i senzillament de canviar la paraula «òrgan» per «organisme», perquè entenem que «òrgan» és una part d'un organisme, i un organisme té personalitat jurídica pròpia, i l'Institut d'Estadística té aquestes característiques, i, per tant, entenem que aquesta correcció tècnica seria imprescindible.

La segona objecció seria de supressió, a l'article 41.1, paràgraf segon, de la Llei d'estadística també, que estableix dos terminis de prescripció de les infraccions, però que en realitat és un, i que és, fonamentalment i clarament, el dia que es va cometre la infracció. Per tant, entenem que es tracta d'una redundància innecessària que pot portar a confusions.

I la tercera objecció seria la d'addició, que suposa una modificació de l'article 5.2 de la Llei d'estadística, una adaptació que entenem que s'ha de fer i que no s'ha produït i que entenem que seria important que es fes. La Llei 30/92, de 26 de novembre, estableix que les sancions s'estableixen per llei; la Llei d'estadística estableix que per decret. Per tant, això entenem que s'ha d'adequar, perquè, en tot cas, l'únic que es pot graduar, segons la Llei 30/92, per decret són les gradacions dintre de les sancions, el quadre de gradacions dintre de les sancions, que s'ha d'establir per llei. Per tant, entenem que aquesta ha de ser una modificació que esdevé, al nostre entendre, necessària i que no s'ha produït.

Insisteixo, però, que, més enllà de l'opinió del Grup de la majoria, el nostre Grup hi votarà favorablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Bé, gràcies, senyor president. Des de l'escó, si m'ho permet. Després d'haver escoltat atentament la intervenció de l'illustre diputat senyor Elena, el Grup de Convergència i Unió entén que no hi ha cap aportació jurídica rigorosa en què es pugui fonamentar o procedir a la modificació i supressió que el Grup Parlamentari Socialista proposa. La finalitat del Decret legislatiu 8/1994, de 13 de juliol..., té com a finalitat l'adequació del règim sancionador previst a la Llei 14/1987, de 9 de juliol, d'estadística, als principis i normes de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú d'abast estatal, però entenem que el Govern ha fet allò que calia mitjançant el Decret legislatiu 8/1994 per a adequar la Llei 14/1987 a l'esmentada Llei 30/1992.

És per tots aquests motius que el nostre Grup hi votarà favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem a la votació. Encara que la votació de les objeccions sigui intranscendent, perquè no poden modificar el text del Dictamen, sembla deduir-se del Reglament que, com que se li ha de donar un tràmit semblant a un Ple ordinari i d'un projecte de llei, doncs, procediríem a la votació. Encara que prosperessin les objeccions, no modificarien el Dictamen; però farem la votació.

Doncs, es voten les objeccions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les objeccions han estat rebutjades per 24 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Ara passem a la votació del text del Dictamen.

Vots a favor?

El Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat... (*Remor de veus.*) No? (*Pausa.*) Doncs, perdó, no m'havia fixat aquí, a l'angle de la dreta. I, per consegüent, no hi ha hagut unanimitat, i procedim a repetir la votació. Queda anul·lada l'anterior.

Vots a favor del text del Dictamen?

Vots en contra?

Abstencions?

El Dictamen ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

**Control del Decret legislatiu 15/1994,
de 26 juliol, pel qual s'adequa
la Llei 11/1981, de 7 de desembre,
de patrimoni de la Generalitat,
a la Llei 30/1992, de 26 de novembre,
de règim jurídic de les administracions
públiques i del procediment administratiu comú**

Passem al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost referent al control del Decret legislatiu 15/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 11/1981, de 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat, a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió pertinent ha emès dictamen. No hi ha cap membre del Govern ni diputat comanat per la Comissió per a presentar el Dictamen, de manera que passem a les objeccions.

El Grup Socialista n'ha formulat una; també té la paraula el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també en la línia del que he comentat en el punt anterior de l'ordre del dia, el Grup Socialista votarà favorablement el Dictamen, amb independència de quin sigui el posicionament de la majoria en relació amb l'objecció que ha presentat el Grup Socialista, que és a l'article 37.5 de la Llei de patrimoni, on s'estipula que per disposició regla-

mentària podrà regular-se el procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora, atenent els principis de procediment sancionador que regula el capítol I del títol novè de la Llei 30/92, de 26 de novembre. Entenem que aquí hi ha un error, puix que el que regula el punt 1, el capítol I del títol novè no és pas el procediment sancionador, sinó la potestat, i el que regula el procediment és el capítol II. Entenem que és una errada tècnica i, en tot cas, sollicitem, per a evitar confusions, la supressió del terme «capítol I», a fi que el títol 9..., l'expressió «títol 9» ho engloba tot, i, per tant, quedaria molt més aclarit.

En tot cas, insistir que el nostre Grup, hi insisteixo, sigui quin sigui el posicionament del Grup de la majoria, hi votaria favorablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president; si m'ho permet, de l'escó estant. En la línia que ha defensat suara el nostre company, el senyor Aligué, era per dir-li al senyor Elena, que ha defensat aquestes objeccions, que, en la mateixa línia que deia el senyor Aligué, ens trobem que entenem que calia adequar aquesta Llei de patrimoni en funció que, realment, la Llei 30, de règim jurídic de les administracions públiques, imposava l'adequació de la legislació nostra, ja que en el terreny específic de les sancions no s'acabaven de complir, en la Llei nostra, els principis que marca la Llei, de legalitat, de tipicitat, proporcionalitat, responsabilitat i prescripció. Aleshores, aquest text refós en el Decret legislatiu 15/94, que és el que examinem ara, a nosaltres ens sembla que sí que s'adequa la Llei de patrimoni a aquests requisits de la Llei 30 de les Corts Generals. En primer lloc, perquè classifica les infraccions o fets sancionables en lleus, greus i molt greus, atenent el principi de tipicitat; perquè, d'acord amb el principi de proporcionalitat objectiva, el valor de les sancions està en relació amb la corresponent gravetat; en tercer lloc, perquè el principi de legalitat atribueix concretament a la Direcció General de Patrimoni l'exercici de la capacitat sancionadora, i, finalment, en quart lloc, perquè determina la prescripció per raó de les condicions establertes amb rang de llei.

Per tots aquests motius, nosaltres entenem que el Govern ha actuat correctament; no donarem suport a aquestes objeccions formulades pel Grup Socialista, i, lògicament, en coherència amb aquesta satisfacció que acabo de manifestar per l'actuació del Govern, arribat el moment, votarem favorablement el Dictamen elaborat per la Comissió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació de l'objecció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta objecció ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Ara se sotmet a votació el text del Dictamen.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

En contra?

Abstencions?

El Dictamen ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

**Control del Decret legislatiu 16/1994,
de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen
a la Llei 30/1992, de 26 de novembre,
normes de rang de llei que afecten el
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques**

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Comissió de Política Territorial referit al control del Decret legislatiu 16/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes de rang de llei que afecten el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun diputat ha estat encomanat per a presentar-lo? *(Pausa.)* Doncs, passem a la defensa de les objeccions presentades.

Hi han dues objeccions presentades pel Grup Socialista; per a defensar-les, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista mantenim aquestes dues objeccions al Decret 16/94, i voldríem argumentar, amb aquesta intervenció, el perquè de tot plegat.

Aquest Decret legislatiu pretén, com altres que ja han arribat a la cambra, els que acabem de votar i altres votats en sessions anteriors, adequar, en aquest cas, lleis del Departament de Política Territorial a la Llei 30/92, pel que fa al procediment administratiu. Nosaltres entenem que la Llei 30/92 el que delega són únicament aspectes procedimentals, és a dir, terminis de resolució, règim de recursos i exercici de la potestat sancionadora. Aquest és un tema realment poc nou i que hauria de constituir pràcticament un tràmit ben senzill, però en aquest cas això no és així perquè s'aprofita aquesta possibilitat legal que dona la Llei per introduir-hi modificacions que van més enllà del que la mateixa Llei delega.

Aquest Decret deixa entreveure presumibles extralimitacions del director general d'Urbanisme. Ens explicarem tot seguit. El Decret té vint-i-nou articles. Voldria fer-los avinent que aquest és el decret d'aquest tipus que més articles té, fins i tot més articles que la Llei del pla territorial que acabem d'aprovar en aquest moment; és a dir, és una mostra d'allò tantes vegades dit: «que vostès facin les lleis, que jo en faré el reglament». I aquí s'hauria d'aplicar: «jo en faré el decret».

Els articles, aquests vint-i-nou que conté aquest Decret, es distribueixen de la següent forma: dos relatius a legislació

d'aigües; un, Comissió de Ports; un, Institut Cartogràfic; un, Institut Català del Sòl; tres, Habitatge, i vint-i-un, legislació urbanística. És a dir, el paquet fonamental d'aquest Decret és bàsicament per a legislació urbanística. On són les modificacions que es proposen? Fonamentalment a la legislació urbanística, tema a l'entorn del qual tots hauríem de ser molt curiosos.

Nosaltres fem, a aquest Decret, dues objeccions. Una a l'article 8 i una altra a l'article 11, que, respectivament, un tracta, l'article 8, de les modificacions relatives a zones verdes, espais lliures i zones esportives, i, l'article 11, d'autoritzacions en sòl no urbanitzable.

No hi ha cap mena de dubte, senyores i senyors diputats, que s'aprofiten totes les ocasions per legislar directament, vulnerant l'esperit i els acords del Parlament.

Amb aquest Decret precisament es modifiquen fins a divuit terminis de legislació urbanística. Naturalment que això jurídicament és possible i ho permet precisament aquesta adaptació, i no es vulnera, per tant, l'esperit de la Llei, però sí que nosaltres entenem, des del Grup Socialista, que el que fonamentalment es vulnera és el sentit comú, que és molt pitjor. És a dir, no s'aprofita aquest decret d'adaptació procedimental, precisament per a informar i homogeneïtzar terminis, sinó just al contrari: s'introdueixen totes les variacions possibles de terminis hagudes i per haver, fent impossible que ningú, cap alcalde, cap regidor, cap conseller, cap propietari, cap jurista pugui retenir en la seva ment cap d'aquests terminis. Qui els vulgui conèixer ha d'anar amb la legislació urbanística sota el braç tot el dia. És el que nosaltres anomenem, en aquest Decret, «l'esquizofrènia dels terminis». I vegem com es modifiquen aquests divuit terminis, que van des d'una modificació de vint dies fins a una altra de quatre anys i, fins i tot, per recargolar-ho més, en un lloc es parla d'un termini d'un mes i, en un altre lloc, de trenta dies. Comprèn la importància i el matís? Cap. Només provocar dubtes i confusions. Qui ha escrit aquests dos terminis —el de trenta dies i, tot seguit, el d'un mes—, en articles precisament successius, crec que té fins i tot dificultats per expressar-se i el seu únic objectiu és crear confusió en la legislació urbanística, ja per si mateixa confosa i problemàtica.

Hi ha, perquè vegin que ens hem entretingut des del Grup Socialista a explicitar quins eren aquests terminis, cinc terminis de vint dies —estic explicant només els modificats—, un de trenta, un d'un mes, tres de dos mesos, un termini de quatre mesos i un termini de quatre anys. És a dir, que n'hi ha per a tots els gustos i no s'observa en aquest Decret cap esperit homogeneïtzador. No prima, per tant, el sentit comú.

L'objecció referent a l'article 8, que és relativa a modificacions del planejament que inclouen diferents unificacions de les zones verdes d'espais lliures i zones esportives —un títol realment difícil d'entendre, però diu el que diu— no s'entén gaire bé, sembla que hi deu haver hagut alguna errada, i s'aprofita el Decret precisament per afegir tres paràgrafs —tres paràgrafs bastant llargs— a l'article 76 de la legislació urbanística, relatiu a les modificacions de zonificació especialment per a espais verds.

Anem a veure què deia l'article 76 fins ara i què dirà a partir d'ara si s'aprova aquesta adaptació a la Llei. Deia fins ara una cosa molt clara en la qual tothom hi estava d'acord —els alcaldes, en general, i tothom qui l'havia d'aplicar—: que les modificacions dels plans respecte a zones verdes, zones esportives i zones d'equipament, que, compte!, són temes molt importants i difícils, evidentment, que la legislació els trava molt bé, perquè hi hagi dificultats per poder-los canviar, fins ara es deia que els aprovava el Govern, previ informe de la Comissió Jurídica Assessora i el conseller de Política Territorial. Era un article, al nostre entendre, ho repeteixo, ben redactat i acceptat per les administracions locals. Bé, doncs què passa amb la modificació que es pretén fer amb l'adaptació d'aquest Decret afegint els tres paràgrafs? Doncs, suposem que el director general d'Urbanisme no podia resistir la temptació d'intervenir en aquest procediment, que li estava vetat, per tal com estava estructurat l'article 76; només hi podia intervenir com a tècnic, informant el conseller o informant la Comissió Assessora Jurídica, o informant el mateix Consell Executiu, que precisament el que fa són modificacions que van en el sentit de complicar el tema i d'intervenir-hi com a director general.

I ara què es fa? Doncs ara han de passar, les modificacions d'aquestes zones, per la comissió d'urbanisme respectiva, ja sigui la de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona —que aprofito per dir que té la divisió provincial—, després la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, després el conseller, després la Comissió Jurídica Assessora i, després, el Govern. Per tant, s'introdueix aquí l'intervencionisme del director general d'Urbanisme en perjudici del conseller. Naturalment introduint terminis: tres mesos, dos mesos, dos mesos, tres mesos; és a dir, una alternança bastant complexa. És a dir, el que podia fer el conseller fins ara, per aquesta qüestió de la modificació de les zonificacions, a partir d'ara no ho podrà fer, haurà de passar abans que al mateix conseller pel filtre i control del director general d'Urbanisme, amb un reguitzell de terminis saltaires, entre dos i tres mesos que ningú pot, evidentment, recordar, perquè van saltant, no se sap mai si primer és el de dos o el de tres.

Nosaltres entenem, per tant, que hi ha una vulneració de les facultats delegades, perquè el que es fa en aquest article s'escapa, per tant, de la delegació, que és una delegació molt estricta. I aquesta adaptació introdueix un nou òrgan de control, vulnerant l'esperit inicial de la Llei. És a dir, el conseller sol no pot fer això, ho ha de dir abans el senyor Solans, el que pot fer el senyor conseller.

A més, els informes de les respectives comissions d'urbanisme i del conseller són preceptius. S'introdueix precisament la modificació que siguin preceptius, i si l'informe del conseller és desfavorable no arriba ja ni tan sols a la Comissió Jurídica Assessora. Aquest fet, entenem, a més a més, que vulnera l'article 76 inicialment previst, fonamentalment perquè si el director general no ho vol, la proposta d'acord no arriba al Consell Executiu, quan segons l'article 76 sempre hi arribava perquè eren necessàries tres premisses conjuntes: acord de la corporació local, informe favorable del

conseller, informe favorable de la Comissió Jurídica Assessora. Ara, no. Ara hi hauran nous òrgans i nous filtres, tot sota el control del director general d'Urbanisme, que vol fer d'alcalde de Catalunya. Nosaltres entenem, per tant, que vulnerant l'esperit de l'article 76, perquè introdueix un òrgan nou a decidir un tema tan important com són les modificacions en espais verds, equipament i zones esportives, que entenem que estava correctament regulat.

I pel que fa a la segona objecció, la de l'article 11, sobre les autoritzacions en sòl no urbanitzable, és més o menys el mateix: s'aprofita, s'aprofita en la primera part, per corregir una errada lingüística, perquè hi havia «entreteniment de les obres públiques», en lloc de «manteniment de les obres públiques» —cap objecció, per tant—, tot i que repeteix el paràgraf sencer, suposem que perquè no es noti que hi ha aquesta modificació, i aquest article el que té és una addició que atribueix també a la Comissió d'Urbanisme les competències per resoldre autoritzacions en sòl no urbanitzable. Fins ara no era així, fins ara ho feia el conseller. Actuacions que, per cert, poden ser de l'envergadura d'Illa Fantasia, de tot el reguitzell d'hotels que veiem en les carreteres i autopistes, supermercats, benzineres..., ja m'entenen: tot d'interès social. Aquest afegit vulnera l'article 68 de la legislació vigent, on preveu que, a més de la Comissió d'Urbanisme, sigui el conseller d'Obres Públiques qui autoritzi obres en sòl no urbanitzable. De nou estem, per tant, davant la patètica demostració de l'intervencionisme del director general que vol controlar-ho tot i que de fet ho controla tot i lliga, com sempre, les mans dels ajuntaments i també, pel que veiem en aquests articles, les mans del conseller. Tot això no és en va, perquè el director general d'Urbanisme que tenim em sembla que ha vist passar cinc consellers diferents i ell encara hi és.

L'adaptació d'aquesta legislació urbanística fa, doncs, tres coses —entenem nosaltres—, globalment: treu competències al conseller de Política Territorial, incrementa les competències de les respectives comissions d'urbanisme, sota el control del director general d'Urbanisme, i és, en tercer lloc, l'esquizofrènia total dels terminis.

És per totes aquestes raons que el nostre Grup dona per defensades aquestes dues objeccions; malgrat no ser optimistes respecte del resultat de les nostres consideracions i propostes, entenem que els arguments són prou sòlids com perquè el servei jurídic del nou conseller s'adonin que el director general d'Urbanisme està sostraint competències del conseller en benefici de les comissions d'urbanisme, on la reina per un dia darrere l'altre és el senyor Solans.

Per tot el que acabem de dir s'entendrà, per tant, que nosaltres votarem en contra de l'adaptació d'aquest Decret.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Capdeferro.

El Sr. CAPDEFERRO: Sí, des de l'escó, senyor president, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAPDEFERRO: Jo voldria començar per dir, senyora Rosa Martí, que d'extralimitacions res de res, en tot cas, potser la primera extralimitació, i amb tots els deguts respectes, l'ha feta vostè, perquè en realitat en comptes de cenyir-se a les dues objeccions que figuraven en aquest Dictamen ha, fins i tot, enraonat dels vint-i-nou articles que té aquesta Llei; vint-i-nou articles que, sigui dit de passada, per cert, només dos d'ells han tingut objeccions. Per tant, vol dir que d'alguna manera hem d'entendre que, els altres, els han trobat correctes.

És veritat que el procediment contemplat per a modificar les zones verdes i els espais lliures i zones esportives contemplades en el planejament és llarg i complicat, però no hem de perdre de vista que el planejament ha de ser seriós, que no es poden canviar cada dia aquests usos i, per tant, cal utilitzar procediments quasi dissuasius per a procedir a les modificacions, si és que algun dia se n'han d'introduir, que és possible que algun dia se n'hi hagin d'introduir. Per tant, ens sembla adient la modificació d'aquests tres paràgrafs en l'article 8.

Pel que fa referència a l'article 11, que modifica l'article 127.1.b i que substitueix la paraula «vivenda» per «habitatge», jo entenc que està bé. I respecte que la competència de resoldre les autoritzacions per edificar en sòls no urbanitzables correspon a la Comissió d'Urbanisme, s'ha afegit aquest paràgraf per reiterar que són les comissions d'urbanisme les que tenen les competències per autoritzar les construccions sol·licitades. I per tant trobem també molt encertat el paràgraf anterior.

Naturalment, és per tot això que votarem favorablement el Decret legislatiu objecte d'aquest punt de l'ordre del dia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdeferro. Passem a la votació de les objeccions.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Les objeccions han estat rebutjades per 14 vots a favor, 47 en contra i 11 abstencions.

Ara se sotmet a votació el text del Dictamen.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El Dictamen ha quedat aprovat per 49 vots a favor, 14 en contra i 11 abstencions.

**Control del Decret legislatiu 14/1994,
de 26 de juliol, pel qual s'adequa
la Llei 12/1981, de 24 de desembre,
per la qual s'estableixen normes addicionals
de protecció dels espais d'especial interès
natural afectats per activitats extractives**

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial

referit al control del Decret legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives, i de les objeccions reservades per defensar en el Ple.

La Comissió corresponent ha emès dictamen; s'han presentat, per part del Grup Socialista, quatre objeccions. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. El Grup Socialista ha presentat una sèrie d'objeccions a la convalidació d'aquest Decret legislatiu perquè considerem que amb aquest Decret no es compleix l'encàrrec que li va fer la Llei 2/94, que era la de regular els procediments administratius i modificar el règim de sancions i recursos sobre la Llei d'activitats extractives. Possiblement no compleix l'encàrrec perquè la Llei d'activitats extractives és una llei del 81, possiblement ja bastant antiquada i desfasada i possiblement el procediment que s'hauria d'haver seguit era el de modificar la Llei i no només d'adaptar-la, perquè l'adaptació, com es desprèn de les objeccions que presenta el Grup Socialista, són objeccions que pràcticament posen en qüestió la mateixa necessitat d'aquest Decret legislatiu.

En primer lloc, quan diu que s'han de modificar els procediments administratius, el Decret legislatiu no aprofita per fer la modificació dels procediments administratius, sinó que el que fa és canviar la titularitat dels responsables, fins i tot a vegades canviar-los de conselleria. Possiblement això es pot dir que és procediment administratiu, però nosaltres considerem que canviant la titularitat fins i tot això ha portat a vegades a problemes de recursos per part dels titulars, que han prosperat, i això s'hauria de modificar per llei i no pel decret legislatiu, perquè entra en contradiccions.

Però si això possiblement sigui important, el més important, que nosaltres qüestionem, és que diu que aquesta adaptació ha de servir per modificar el règim de sancions i recursos, i, evidentment, el Decret legislatiu no entra en cap moment a modificar el règim de sancions i recursos perquè a la Llei del 81 no existia una classificació en cap article, una classificació de les sancions i els recursos. I, evidentment, no es pot modificar allò que no existeix. Però el que passa és que la Llei que tractem d'adaptar, la llei bàsica del 92, ho diu taxativament: «sólo constituyen infracciones administrativas las vulneraciones del ordenamiento jurídico previstas como tales infracciones por una ley.» És a dir, si no estan previstes les infraccions per una llei, no es poden aplicar. I, a més a més, diu que les infraccions han de ser classificades en lleus, greus i molt greus; és a dir que si no existeix a la nostra llei i al nostre decret legislatiu la classificació de les infraccions, no es poden aplicar infraccions amb motiu de la llei del 81. I això pot significar que és un tema només jurídic, i no és un tema només jurídic.

El problema de les activitats extractives és un dels problemes possiblement més greus que hi ha en aquests moments quant a actuacions a vegades irregulars, a vegades il·legals i que exigeixen una actitud ferma per part de l'Ad-

ministració aplicant sancions. I si no existeixen sancions classificades, no es poden imposar. Llavors estem en una situació realment irregular i bastant perillosa per l'afectació que això pot suposar al nostre entorn i al nostre medi ambient.

I, per tant, nosaltres creiem i afirmem que a la Llei no hi ha el que hi hauria d'haver i, en canvi, hi ha coses que no hi haurien de ser. I, per tant, aquest Decret legislatiu no es podrà aplicar i en no poder-se aplicar això realment és greu, perquè estem legislant sobre coses que després no es poden aplicar i, sobretot, perquè les sancions que s'imposin poden ser recorregudes totes elles i poden prosperar. I, per tant, considerem que aquest Decret legislatiu no té cap motiu de ser i, per tant, possiblement sigui quasi un despropòsit jurídic fer un decret legislatiu que després no es podrà aplicar i que el més seriós seria retirar aquest Decret legislatiu, presentar una proposta de llei per modificar la Llei del 81 perquè pugui ser aplicada. Per tots aquests motius nosaltres no podem donar suport a aquest Decret legislatiu, i demanaríem, quasi per coherència, que es pogués retirar en el sentit que es pogués presentar una classificació correcta d'infraccions i sancions, com ho demana la Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra? (Pausa.) Senyor Bertran, té la paraula.

El Sr. BERTRAN: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, de l'escó estant. Senyores i senyors diputats, en relació amb les propostes de resolució referides al control del Decret legislatiu, pel qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives, després d'haver escoltat les objeccions del senyor Madueño, algunes, em referiré a les que estan presentades en el *Butlletí* del Parlament, que vostès han presentat quatre objeccions d'addició, de modificació i de supressió.

El nostre Grup volem formular unes consideracions amb referència a dites objeccions. Quant a la primera, que és d'addició, es proposa, per part de vostès, afegir a l'article 10.1 una classificació o graduació de les infraccions en lleus, greus i molt greus —com vostè deia—, però sense determinar quins incompliments es subsumirien en aquesta classificació; és a dir que no incorpora cap element que suposi una clara classificació, ja que no s'indiquen les correspondències de quines conductes seran tipificades com a infraccions lleus, greus o molt greus. I en això no coincidim amb vostès, senyor Madueño, perquè, al respecte, cal recordar que el projecte de decret legislatiu, que es va sotmetre a informe de la Comissió Jurídica Assessora, incorporava una classificació d'infraccions —ja ho incorporava quan es va sotmetre, ho repeteixo, a la Comissió Jurídica Assessora—, una classificació d'infraccions que sí que especificava els incompliments en les diferents categories —com vostè demana—, en lleus, greus i molt greus, extretes de la tipificació genèrica continguda en l'article 10.1 de la Llei 12/1981.

En el seu dictamen, que va ser el 163 de l'any 1994, la Comissió Jurídica Assessora va indicar sobre aquest extrem

el següent: «El Decret legislatiu no pot alterar el règim sancionador més que en allò que sigui procedent sense afectar de cap manera els drets fonamentals que en aquest règim s'impliquen i la seva redacció del llavors article 10.6 ultrapassa els límits de la delegació legislativa, i s'ha de reservar a una nova decisió del Parlament.» Com vostè haurà vist i haurà observat, aquesta observació es formulava amb caràcter essencial, i de no ser atesa no es podria entendre que el decret legislatiu es dictava d'acord amb el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora.

És per això que no donarem suport a la primera objecció, que és d'addició, sobretot si tenim en compte que està en tràmit d'elaboració d'un projecte de llei de modificació de la Llei 12 del 81, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives, que té per objecte, precisament, la regulació del règim sancionador, tot incorporant extrems com el de la classificació de les infraccions, adequació de les sancions, etcètera, que donaria satisfacció a les propostes ara presentades per vostè, senyor Madueño, i el seu Grup.

I quant a les objeccions 2, 3 i 4, que són de modificació, la segona, i de supressió la tercera i la quarta, aquestes objeccions tenen per objecte deixar sense efecte les modificacions que el Decret legislatiu 14 de 1994, que ara comentem, va introduir en relació amb els òrgans competents en l'aplicació de la Llei 12, de 1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives.

Efectivament, es va aprofitar el Decret legislatiu per afegir aquesta referència als òrgans competents, que, malgrat no tractar-se d'una adaptació pròpiament dita, suposaven un aclariment necessari, que es fonamentava en les competències i funcions que té atorgades el Departament de Medi Ambient a partir de la seva creació. En la seva creació, el Departament de Medi Ambient, la Llei 4/1991, de 22 de març i Decret 67/1991, de 8 d'abril, i de la reestructuració realitzada en el Departament d'Indústria i Energia, Decret 88/1989, de 4 d'abril..., sobre aquestes incursions la Comissió Jurídica Assessora tampoc no va efectuar cap comentari desfavorable.

Per tant, considerem que en no haver-hi arguments, ni objeccions jurídiques a la incorporació de referències dels òrgans competents, el nostre Grup no donaríem suport a aquestes objeccions formulades pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bertran.

Passem a la votació de les objeccions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les objeccions han estat rebutjades per 14 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions.

Ara es vota el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Dictamen ha quedat aprovat per 52 vots a favor, 14 en contra i 6 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Ara demano l'assentiment de la cambra per alterar l'ordre del dia en el sentit de tramitar a continuació el punt 11, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí i Conill. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)* Molt bé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius a Catalunya

Doncs, es tramita a continuació aquesta interpellació. Senyora Rosa Martí, té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista presentem avui aquesta interpellació relativa al sanejament dels rius perquè esdeveniments recents ens recorden una vegada més que les coses en els nostres rius, en els rius del nostre país, no van bé. És evident que les inversions de la Junta de Sanejament han augmentat molt en els últims anys, que les inauguracions de depuradores són abundants en el Departament i en el territori i això és bo i necessari per al nostre país i per als nostres rius, però no és suficient. I per què no és suficient? No és suficient perquè manca un aspecte fonamental relatiu a les inspeccions i control dels abocaments.

Honorable conseller, molta gent del carrer es pregunta constantment com pot ser, com és possible que gastant tants diners i fent depuradores els problemes dels rius segueixen existint igual o, si més no, no és apreciable la millora en els nostres rius. És una realitat que la majoria dels ciutadans de Catalunya no tenen pas la percepció —i això és evident— que les coses han canviat. Portem invertits, si no m'erro, més de 100.000 milions de pessetes, i no s'hi coneix.

Això és el que avui volem analitzar, perquè si gastem 100.000 milions de pessetes en escoles, en hospitals o en carreteres, llueixen; per tant, nosaltres ens preguntem: per què no li llueixen, al senyor Vilalta, aquests milions? La resposta és molt curta: no funciona el servei d'inspecció d'abocaments. És a dir, tenim depuradores però els abocaments segueixen lliurement com volen; no s'inspecciona i no se sanciona i les depuradores tenen un rendiment baix, o tenen alts i baixos que impedeixen que el seu funcionament es tradueixi en una millora substancial en els nostres rius. I parlem, per no dir que això són números i són frases teòriques, parlem d'exemples ben reals que, com un rosari, van apareixent a la premsa diària tot sovint.

Citaré cinc exemples molt ràpidament; m'estendré en un, els altres quatre una mica curtets. L'aquífer del delta del

Llobregat està contaminat amb tricloroetilè, en conté 100 micrograms per litre quan l'OMS n'autoritza només 70. Això fa molt pocs dies que va sortir al diari i és una realitat. Per tant, és un bolet d'aquests que surt, que demostra que les coses no van bé.

Un segon exemple, també el citaré molt ràpidament: Quimiclar, una empresa de Lliçà de Vall, sense permís de cap mena, de cap tipus –ni municipal, ni de la Junta de Sanejament– aboca un diumenge 50.000 litres, entre 40 i 50.000 litres d'àcid sulfúric al riu Besòs. Sort que hi havia les canalitzacions fetes i es va poder aturar a la planta. I al cap de pocs dies, molt pocs dies després, es produeix un segon abocament. Per tant, les coses no van bé.

Tercer exemple: una altra empresa fa molt pocs dies, l'Indus de Canovelles, relacionada precisament amb Quimiclar –vol dir que s'ha actuat molt lentament–, també presenta problemes, perquè utilitza una nau tancada per fer abocaments directes a la claveguera.

Quart exemple, i més transcendent, segurament, que aquests, tot i que no vull donar importància més a un que als altres: les olors de Montcada, problemàtica que van viure tot l'estiu passat. Com és possible, senyor conseller, que després d'invertir més de 25.000 milions de pessetes al riu Besòs, amb denúncia al Parlament europeu inclosa, els veïns de Montcada, l'estiu, no poden viure. És a dir, els veïns de Montcada avui estan igual o pitjor que cinc anys endarrere, que deu anys endarrere. Per tant, ells no noten, no perceben directament aquestes inversions o la millora generada per aquestes inversions. Els veïns de Montcada, entenem, senyor conseller, que tenen drets a garanties del Govern que l'estiu vinent no es repetirà aquesta qüestió. En parlarem –i no m'hi voldria estendre aquí– en una compareixença que hi ha pendent, però voldríem, des del Grup Socialista, el compromís del Govern respecte al que pensa fer el Govern per evitar les olors de Montcada l'estiu vinent.

Tenim coneixement –i és positiu i bo– que el Govern està treballant en la necessitat de construir la segona fase de les depuradores, és a dir, en el tractament biològic. És una bona notícia, però amb aquesta notícia no podem passar l'estiu que ve. L'estiu que ve hi hauran problemes, i a més, aquesta notícia és bona però continua essent insuficient. Per què? Perquè el que cal afrontar de veritat són els abocaments en origen; per tant, el que de veritat ha de funcionar és el sistema d'inspeccions dels abocaments. Si no, les grans inversions a les depuradores no tenen els resultats que tots voldríem que tinguessin en el territori.

Vostè creu, senyor conseller, que un bon codi de circulació, per exemple, i unes bones carreteres serien suficients si no hi haguessin alguns agents inspectors a les carreteres per evitar la vulneració del codi? Serien insuficients. Per tant, és el mateix exemple, es pot aplicar en tot el tema de les depuradores. Ens agradaria conèixer, senyor conseller, què fa vostè des del Departament de Medi Ambient per complir que els abocaments s'ajustin al que preveu la llei. És a dir, quin dispositiu té en marxa el Departament per evitar alguns d'aquests problemes que li acabo de dir i d'altres que ens

descuidem i per evitar que això es repeteixi i per evitar que això es canalitzi.

I un altre exemple, l'últim, en el qual ens voldríem estendre d'una manera més àmplia, és tota la problemàtica relativa a la contaminació del riu Tordera. Ens agradaria –ho repeteixo– des del Grup Socialista, tractar amb amplitud aquest tema. Els problemes relatius a aquest riu, al nostre entendre, es podrien simplificar en tres grups: en primer lloc, nosaltres entenem que aquest riu, la Tordera, té una sobreexplotació de l'aqüífer, que es tradueix, precisament, que hi ha una salinització del delta, tot i que des de fa temps, a aquest riu se l'ajuda amb aigua del Ter. I també entenem nosaltres que per part del Govern s'han concedit excessius permisos de captació d'aigua, és a dir, autoritzacions de captació d'aigua sense límit. Per tant, el primer problema que presenta aquest riu és una sobreexplotació de l'aqüífer.

Segon problema. La Tordera és la mostra territorial més clara d'un dels pecats capitals del Govern de Convergència i Unió: falta de lògica en el territori, inexistència d'una veritable política hidràulica que lligui abastaments amb abocaments i falta total de lògica on es produeixen les captacions i a qui han de subministrar aigua, sobretot pel que fa a la zona turística de la costa. És a dir, tenim les indústries situades aigües amunt, on l'aigua del riu i de l'aqüífer és pràcticament neta; en canvi, les captacions per abastar les zones urbanes estan aigües avall de les indústries, dels polígons industrials; per tant, exposades a molts riscos. Per tant, aquest problema és un problema de poca visió territorial i inexistència d'una veritable política hidràulica. I en tercer lloc, no s'inspeccionen els abocaments industrials, com a suma de tot aquest problema i com a resultat de l'elevada contaminació que pateix avui aquest aquífer.

Quina ha estat l'actitud del Govern respecte al problema concret que aquests dies ha saltat als diaris, relatiu als diòxans que s'han trobat en algunes de les anàlisis d'aigües de pous de captació? Doncs bé, al nostre entendre, a l'entendre del Grup Socialista, i aquí ens agradaria que el conseller ens fes algunes clarificacions al respecte, el Departament de Medi Ambient ha actuat imprudentment, pensant que aquest Departament està sol al món o, en tot cas, està sol a Catalunya, i l'agost del 94, sense encomanar-se a ningú, envien un escrit als ajuntaments dient que l'aigua no és adequada per al consum humà. Per què –ens preguntem nosaltres, senyor conseller– no comuniquen aquesta qüestió a Sanitat, que és qui té les competències respecte a la potabilitat o no de l'aigua? Les competències respecte a la potabilitat no les té la Junta de Sanejament: les té Sanitat. Era conscient, el conseller, que podia causar alarma social –com ha passat– la difusió d'aquest estudi sense fonaments suficients i fent apreciacions sobre la potabilitat de l'aigua, que no són competència de la Junta?

Ens agradaria conèixer tots aquests termes, perquè al nostre entendre, ho repeteixo, es va produir una actuació imprudent per part del Departament i per part de la Junta de Medi Ambient. La mateixa Conselleria de Sanitat coneix aquest document del Departament de Medi Ambient a través

de la premsa. És a dir, quina és la relació, quina és la interconnexió entre departaments del mateix Govern? Sembla inexistent. El Departament de Sanitat ens consta que seguia i coneixia des de feia temps l'existència de dioxans i, dit sigui de passada, que no existeixen avui límits legals a la presència de dioxans en l'aigua; és a dir, no hi ha una legislació que acoti quin és el mínim i quin és el màxim permessos de dioxans en aigua. Per tant, Sanitat coneixia que l'aigua no és tòxica, encara que tenia problemes organolèptics, és a dir, problemes de gust i problemes, per tant, d'olor. Nosaltres considerem encertada l'actitud del Departament de Sanitat i molt imprudent l'actitud del Departament de Medi Ambient perquè ha causat alarma social.

I més que alarma social també ha causat un problema greu i important, que caldrà avaluar, respecte a un dels sectors econòmics importants d'aquesta comarca, que és el turisme. Llançar irresponsablement un tema al carrer —i que altres persones i grups polítics aprofito per dir que ho han amplificat— ha causat greus perjudicis als municipis i a la comarca. No està justificat, senyor conseller, al nostre entendre, el maremàgnum que la seva Conselleria ha organitzat; en lloc de complir els requisits de la llei, que la llei li demana que inspeccioni els abocaments, vostè fa estudis, s'extralimita respecte a les competències que té en la qualificació d'aquests estudis, i no compleix. Sembla que vostè obviï les seves competències i interfereix, al nostre entendre, en les competències d'un altre departament.

Voldria contrastar, per tant, l'actitud imprudent de la Conselleria de Medi Ambient respecte a la Tordera, on els incompliments són notoris, amb l'actitud dels alcaldes i de la Conselleria de Sanitat, molt més prudent i molt més assenyada. Què es posa en evidència, per tant, en el tema de la Tordera? Es posen en evidència tres coses, també, al nostre entendre. Molt ràpidament: una total descoordinació entre els dos departaments de la Generalitat, Sanitat i Medi Ambient: cada un treballa separatament i, a més a més, no es troben.

En segon lloc, una falta de respecte envers les administracions locals i, concretament, cap als alcaldes. Actitud que és bastant —per desgràcia— norma del Departament de Medi Ambient i que voldríem que es corregís. Medi Ambient no informa els ajuntaments del que fa, i Sanitat fa arribar la informació als ajuntaments, també, a través de notes de premsa.

I en tercer lloc, imprudència de la Junta de Sanejament; imprudència de fons i imprudència de forma. Imprudència de forma perquè no es notifica a Sanitat i no es notifica als ajuntaments, i imprudència de fons perquè el contingut d'aquest informe qualifica l'aigua de les anàlisis dels pous com a aigua no adequada per al consum humà, quan això no és una qualificació tipificada en cap terme jurídic, en cap llei, i no és competència, a més a més, de la Junta fer aquestes manifestacions, perquè fer aquestes manifestacions i qualificar és competència, en tot cas, de Sanitat.

En resum, per tant, ens agradaria, senyor conseller, que ens expliqués fonamentalment dues coses: quina és la políti-

ca d'inspeccions d'abocaments del seu Departament i, en segon lloc, que ens clarifiqués la situació —per a tranquil·litat més que d'aquesta cambra, em sembla que per a tranquil·litat de la mateixa comarca—, quina ha estat l'actuació del Departament de Medi Ambient respecte a la Tordera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, segons vostè els rius no van bé; segons nosaltres, els rius estan millorant clarament. Quina és la percepció que es té? Estic segur que vostè mateixa, que es mou per Catalunya i, si més no, per la Tordera i, fins i tot, també pel Vallès Oriental, sí que haurà comprovat que la qualitat de les aigües està millorant. Allò que és clar és que el programa que nosaltres teníem establert és que fos l'any 98 en què es notés tot aquest conjunt d'accions que s'està fent; estem en aquest camí, li ben asseguro que no ens aturem en la marxa que estem portant a terme i, per tant, el que sí que cal, vostè que és molt amant de la planificació, és deixar que la planificació es compleixi.

Vostè diu que no s'inspecciona. S'inspecciona, senyora diputada, s'inspecciona. S'inspecciona en el que correspon al Departament, concretament aquí tinc dades d'expedients incoats: el 94, 463, resolts 460; inspeccions d'indústries pel tema de càrrega contaminant, per tant, d'abocament, 919... Això, en el que correspon especialment a aquells abocaments que es fan en llera pública. Tingui en compte, senyora diputada, que, per exemple, de les indústries, dels establiments amb un abocament superior a 6.000 metres cúbics/any o amb una càrrega contaminant diferent a la domèstica, que totalitzen a Catalunya 3.340, d'aquests 3.340, 2.334 aboquen a les xarxes de clavegueram i 902 a domini públic. Aleshores és evident que els abocaments a la xarxa de clavegueram han de complir l'ordenança municipal d'abocament, que vostè sap que s'està, sortosament, adoptant en quasi tots els municipis, i aquesta és una actuació que nosaltres, a més, ajudem que es pugui fer, ajudem que es puguin fer anàlisis i que es pugui portar a terme aquesta inspecció. Aquesta, per tant, és una inspecció compartida, que hem de fer entre tots, però s'inspecciona, s'obren expedients, s'actua.

És evident, per això, com li deia, que hem d'esperar tot aquest termini, aquest termini que és necessari biològicament, si ho vol vostè, perquè es portin a terme totes les actuacions quant a depuració de les aigües urbanes, que dit sigui de passada, a les aigües urbanes hi van a abocar un conjunt d'indústries important, per exemple, i vostè ho coneix, per exemple, crec que a la depuradora de la Llagosta hi van prop de 5.000 indústries abocades juntament amb les aigües urbanes, i així, doncs, està en tot el conjunt del territori.

Per tant, perquè s'acabi de complir aquesta actuació, val temps; perquè s'acabi de mentalitzar també les empreses i tinguin temps per fer les inversions i adequar les seves ins-

tallacions per anar millorant els seus abocaments, també necessitem temps. No hi ha dubte que en aquest camp també s'està avançant des del punt de vista de conscienciació de les empreses, però falta temps. I no hi ha dubte que, finalment, hi ha i sempre hi pot haver..., i no és vàlid l'exemple del codi de circulació i dels vehicles, perquè aquest és un tema exterior i és evident que la policia urbana o la policia de trànsit poden controlar-lo, però dintre d'una nau en ple Vallès, a Lliçà o allà on sigui, el que faci una indústria amb un forat clandestí sota d'un camió i amb una connexió clandestina, aquesta és molt difícil, llevat que tinguéssim un inspector, un guàrdia dintre de cada indústria, dintre de cada «vivenda», cosa que em penso que aquí no ha de ser el cas; potser en altres règims seria possible, però aquí no és el cas.

Per tant, senyora diputada, estigui tranquil·la; s'està actuant en tot aquest tema. I és evident que encara ens queda camí, ens queda camí i la prova són aquests dos casos que vostè diu del Besòs, de les pudors, i me n'alegro que valori com a tal el Pla que ja estava previst que s'establís la segona fase de depuració biològica a les depuradores del Besòs, però, és clar, és una segona fase. Perquè és evident que no podíem fer depuració biològica directament a les depuradores del Besòs sense abans fer un tractament físico-químic que tractés tots els productes contaminants que podrien arribar a inhibir la vida dels bacteris que fan que es pugui depurar l'aigua. Llavors: primera fase, físico-química; segona fase, biològica. I això està en marxa i jo espero, i aquest és el programa, que a finals d'aquest any —per ser construït l'any que ve— la fase biològica es tiri endavant.

A part d'això, el que sí que li puc dir és que de tots els estudis que estem portant a terme al Besòs, crec que amb força garantia..., mai la certesa absoluta en la vida es pot assegurar, però amb força garantia li puc dir que aquest estiu i abans d'aquest estiu els problemes de pudors de Montcada per causa del sulfhídric seran eliminats.

Vostè ha parlat també del Tordera. El Tordera és una prova més que la inspecció actua, perquè les anàlisis, el seguiment, l'establiment d'un pla de descontaminació gradual amb l'empresa que ha resultat ser aquesta empresa que ha abocat els dioxans es portava a terme des de mitjans del primer semestre de l'any passat, i aquesta ha sigut tota una actuació de pas a pas, d'anar forçant que hi hagués una millora de les característiques.

No és cert que nosaltres no tinguem respecte als ajuntaments: justament va ser als ajuntaments a qui es va fer la comunicació. Altra cosa és que els ajuntaments o qui sigui que ho hagués conegut —no pas els ajuntaments, evidentment, però algú que hagués tingut accés a aquest document— n'hagués fet un ús inadequat. Però nosaltres a qui ho vam comunicar va ser als ajuntaments.

I per què havia d'actuar en aquest cas la Junta de Sanejament? Perquè la relació segona de substàncies contaminants d'annex al títol tercer del Reglament d'aigües diu en el punt 3.c: «substàncies que tinguin efectes perjudicials per al gust o per a l'olor dels productes de consum humà derivats del medi aquàtic» —ho estic traduint del castellà, em perdonarà—

«així com dels compostos susceptibles d'originar-los a les aigües». Això juntament amb l'article 254 d'aquell mateix Reglament, que diu que respecte a «aquelles substàncies de la relació 2,» —que no són pas les de la relació 1, que són d'absoluta provisió, sinó les de relació 2, que són que les autoritzacions— «se subjectaran a les previsions per reduir la contaminació produïda que continguin els plans hidrològics de cada conca», en aquest cas el Pla de sanejament.

Per tant, aquesta és una actuació que nosaltres veníem obligats a fer d'acord amb la Llei d'aigües i el seu Reglament. En aquest sentit, i ho repeteixo, és una prova d'aquest conjunt d'anàlisis que s'han anat fent, de seguiment que s'ha anat fent de l'aigua de la Tordera, que pensi que hem anat seguint en un conjunt de 76 pous al llarg de bastants mesos, a fi d'anar continuadament veient l'estat dels dioxans a l'aigua.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot formular la rèplica durant cinc minuts.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. És evident que l'honorable conseller no ha contestat dues de les raons que en el resum precisament li he plantejat puntualment per tal de veure si podríem encarar el tema respecte a aquesta qüestió. L'honorable conseller no ha explicat quin és el seu sistema d'inspecció d'abocaments, quin és el sistema que s'utilitza, quants inspectors té el Departament sobre el territori, quants controls es fan.

Miri, jo tinc aquí una pregunta que jo li vaig fer l'any 90 respecte als abocaments de Recisa, quins eren els índexs de contaminació, quantes anàlisis dels abocaments del Tordera es portaven a terme i quines sancions s'havien imposat. La resposta, vostè em diu que s'han fet vint-i-dues anàlisis i no compleixen, les dades que em dona, cap dels paràmetres que han de complir els abocaments. I tot seguit, després de moltes qüestions, diu: «No s'ha imposat fins al moment cap sanció a aquestes empreses.» Això és una resposta, senyor conseller, de l'any 91; la resposta és del 91, la pregunta és de l'any 90. Quatre anys. En aquests quatre anys, vostè ha aplicat algun sistema d'inspecció, per exemple, concretament en aquesta empresa? Sí o no? I quin seguiment ha fet de l'empresa? O només ha fet un estudi, que és aquest, que després...

La segona qüestió que jo plantejava és: vostè, procedimentalment, ha comès un error, perquè això ho ha notificat no als ajuntaments, ho ha notificat als regidors de Medi Ambient dels ajuntaments. Les relacions institucionals, senyor conseller, i quan vostè envia un escrit o la Generalitat envia un escrit l'ha d'enviar a l'alcalde, i més quan és un escrit i un informe d'aquesta transcendència. No està bé des del punt de vista administratiu enviar aquest informe als regidors de Medi Ambient, per molt de respecte que es tingui als regidors de Medi Ambient. Si vostè ho vol, ho podria enviar als regidors de Medi Ambient, però també a l'alcalde. Vostè va ometre la figura dels alcaldes en enviar aquest informe.

A més a més, aquest informe vostè l'havia d'haver enviat a Sanitat. Si els volia enviar als ajuntaments també, però el procediment era a Sanitat, perquè qui qualifica si l'aigua és potable o no és Sanitat. I repeteixo tot el que he dit abans: si vostè és conscient, el seu Departament, dels perjudicis que s'han causat al sector i a l'entorn de tot aquest problema i si es pensa en el futur corregir aquesta qüestió. Els escrits, senyor conseller, s'han d'enviar als alcaldes, que són els que representen el municipi i això no s'ha fet.

Quan vostè diu que els rius de Catalunya van bé, van millor, escolti, expliqui-ho als veïns del Tordera, a tota la gent que viu al Tordera, expliqui'ls quina percepció tenen del Pla de sanejament amb tot aquest rebombori; expliqui als veïns de Montcada, quan tenen tot el problema de les olors, que el Pla va bé. Me n'alegro molt, de totes maneres, d'una part de la seva resposta, que vostè ha dit que l'estiu que ve no hi haurà aquests problemes. Escolti, ens ho apuntem, n'estem encantats. Tots desitgem precisament que això no passi.

Vostè ha dit que a mi m'agrada molt la planificació. Segurament sí. A vostè no li agrada gaire, perquè fa un any que s'ha aprovat la Llei, la Llei que havia de tramitar el Pla de sanejament, i en aquests moments encara no s'ha aprovat; sembla que està redactada però no està en tràmit. Per tant, és el Govern qui està incomplint una llei aprovada per aquest Parlament. És evident que la Llei no marcava terminis, però és que fa un any, d'això, i per tant, aquest Pla podria estar en marxa, podria estar funcionant i una de les propostes que podria haver-hi en el mateix Pla és com afrontem tota la problemàtica de les inspeccions.

I és evident que vostè en el tema dels abocaments adopta, el mateix Departament adopta un criteri diferent segons es tracti d'abocaments de residus sòlids o abocaments de residus líquids. És a dir, s'aplica el criteri de minimització per a la qüestió dels residus sòlids i en canvi no s'aplica el criteri de minimització per a l'abocament d'aigües. Per què no es fa un seguiment dels abocaments puntuals i es lluita contra la contaminació d'aigües en origen, no en la depuradora? Perquè aplicant el principi que va inspirar el Pla, que diu «qui contamina, paga», li pregunto: senyor conseller, haurem de pagar-la entre tots, la contaminació que s'ha produït a l'aqüífer del Tordera? Haurem de pagar entre tots l'abocament de Quimiclar i els abocaments de l'Indus? Sembla que sí, de moment, perquè això va anar a les depuradores que hi ha funcionant.

No estem d'acord des del Grup Socialista, senyor conseller, a socialitzar la brutícia. És a dir, si el principi és que «qui contamina, paga», tenim garanties suficients, vostè pot oferir garanties suficients que qui ha contaminat el Tordera, qui ha contaminat el Besòs —que la majoria tenen nom i cognom— pagaran les despeses que han produït en els sistemes de sanejament o no? O socialitzarem la brutícia? Això ens ho ha de clarificar, senyor conseller, i també ens hauria de clarificar qui pagarà el desgast produït al sector turístic per una imprudència seva.

I tampoc ens ha contestat en aquesta interpellació si definitivament es resoldran o no els problemes de coordinació entre Sanitat i Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, tots els problemes que es puguin haver suscitat amb això seran resolts. El que no hi ha dubte és que no es tracta aleshores també de carregar-se els que justament han detectat la causa de totes aquestes olors.

Jo el que li puc dir, i parlant del Tordera, i li prego que vagi a passejar per davant de la població de Tordera, el pont aquell que hi ha a la població, miri el riu i vegi com està el riu. Altra cosa és que als aquífers hagin arribat, en alguns casos —i a més d'una manera esporàdica—, aquests dioxans, i allò que li vull dir és que la minimització s'està portant a terme, s'està ajudant aquesta minimització a través d'ordres d'ajut a les empreses perquè així es faci, i a més recordi que hi ha un aspecte important de cara a la minimització, que és l'efecte dissuasiu del mateix cànon de sanejament, efecte dissuasiu que prové que justament està més carregat a les empreses que tenen major càrrega contaminant, que això fa que en aquest moment ja la recaptació per abocaments d'indústries superi les urbanes, i que justament aquesta és la garantia que vostè demana, que no ho paguem entre tots, sinó que es pagui justament per aquell que més contamina els rius.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i tretze minuts.)

